

АЙЛИН ГОУДЖ ОСТАНИ ДО МЕН

Превод от английски: Цветана Генчева, 2009

chitanka.info

На сестрите, които сама съм си избрала — Кати, Кей, Кони, Бренда и Катрин, които винаги ще бъдат до мен, и в радост, и в нещастие, които знаят, че истинското приятелство значи да грабнеш телефона, за да изплачеш мъката си, независимо от часа.

Приятелите са роднините, с които човек сам се обгражда.

Йосташ Дешан^[1]

Всеки приятел представлява отделен свят в нас самите, свят, който сигурно не е бил роден, преди той или тя да се появи.

Анаис Нин^[2]

ПРОЛОГ

— Май цялата банда е дошла.

Стиви Лайт, метър петдесет и шест, устремена напред като ракета с топлинно насочване, успя да си пробие път до първия ред на тълпата, следвана от оператора, и да се доближи до директорката на лечебно — възстановителния център — непретенциозна на пръв поглед сивокоса жена, примижала под светлините на светкавици и прожектори, докато се опитваше да направи изявление над какофонията от гласове.

— Засега мога да кажа единствено, че госпожица Роуз се възстановява! Лекарският ѝ екип ще съобщи подробностите на пресконференцията следобед.

Новината бе оповестена по радиото преди не повече от час и наоколо гъмжеше от новинарски екипи и репортери, чиито ванове бяха паркирани в две редици покрай тротоара. Кимбърли Стивънс от Кей Би Ел Джей, застанала на полянката отпред, предаваше на живо, а вятърът си играеше със светлорусата ѝ коса. Малко по-настрани Марк Еспозито от „На живо в пет“ си пудреше носа и се оглеждаше в огледало с дълга дръжка, докато чакаше реда си. Папараците също се бяха развилнели, насочили като снайперисти мощните си фотоапарати към прозорците на стаята на третия етаж, където лежеше Лорън Роуз, излязла от кома след дванайсет дълги години.

Събитието бе равносилно на чудо. „Каква бе вероятността това да се случи — питаше се Стиви. — Дори по-малка, отколкото да успея да открия баща си“.

Обърна се към оператора, но Мат вече се бе запътил да търси подходящо място. Ако не беше камерата, подпряна на кокалестото му рамо, Мат О'Брайън — един от най-добрите оператори, можеше да мине за безделник с мръсната си несресана коса, небръсната от два дни брада, износени дънки и множеството татуировки.

Няколко минути по-късно Стиви напудри обсипаните си с лунички бузи, грижливо сложи гланц за устни и се изправи пред

камерата, когато водещият на обедния блок Чарли Кар ѝ даде сигнал. Започна веднага, без да губи нито секунда.

— Зашеметяващата новина бе оповестена вчера от лекарите във възстановителния център „Оук Хилс“ в Уестуд. Пациентката Лорън Роуз се събуди от почти десетгодишна кома. През 1994 година госпожица Роуз била на гости в дома на рок ветерана Грант Тобин, когато в малките часове на нощта в полицейското управление на Лос Анджелис постъпва спешно обаждане за жена, простреляна в главата. Докато лекарите се борят, за да спасят живота на госпожица Роуз, Тобин е отведен на разпит, но така и не е бил обвинен за „случайната“ но думите му стрелба, причината, за която така и не е била официално изяснена. Тобин от групата „Астрал Плейс“, известна с парчетата си, оглавили класациите на седемдесетте, оттогава живее в усамотение. Допълнителни подробности за състоянието на госпожица Роуз ще ви съобщим след пресконференцията с лекарите, насрочена за по-късно следобед...

Стиви отлично помнеше деня, когато жената бе простреляна. Бе през първата ѝ работна седмица в Кей Ен Ел Ей, малко след като бе изкарала стаж в Кей И Ес Кю в Палм Сиригс. Беше толкова неопитна, че бе убедена в репортерските си умения, а не още начинаеща, която попълва празнини с материали за спукани водопроводи и откриване на търговски центрове. Медиите бяха полудели, телевизионни екипи клечаха пред имението на Грант Тобин седмици наред, таблоидите тръбяха, че ставало въпрос за разправия между влюбени, пускаха снимки на Лорън — навремето красива, талантива актриса с блестящо бъдеще — в предизвикателни пози, които да подчертаят пищното ѝ деколте. Накрая шумът около случая стихна и след продължително и много подробно разследване, бе изоставен.

А сега стана невероятното. Все още не бе ясно доколко Лорън ще бъде в състояние да общува. Едно бе сигурно — тя бе единствената, освен Грант, която знаеше какво се бе случило онази вечер. Ако не потвърдеше версията му, той като нищо щеше да се озове зад решетките.

През изминалите дванайсет години Стини бе държала под око доста знаменитости. Сегашната пикантерия щеше да предизвика същата сензация като издънките на Майкъл Джексън. Идваше тъкмо навреме, тъй като рейтингът показваше, че са отстъпили първото място

на Канал 5, факт, който бе изправил директора на новините Джери Файн на нокти, а всички служители, които чакаха подновяване на договорите си, не можеха да си намерят място.

Стиви приключи с директното включване и тъй като до пресконференцията оставаха часове, двамата с Мат се отправиха към нюзрума. Когато пристигнаха, там вреше и кипеше: компютрите и телевизионните монитори бяха включени, всички, които не бяха зад бюрата си, се стрелкаха напред-назад. Лив Хенри, продуцентката на вечерните и нощни предавания, изстрелваше въпроси към Ейприл Чу, която съобщаваше по телефона водещите новини отвъд океана. В отделеното със стъклени стени помещение колегите и дебнеха да научат нещо ново и на честотите на полицията, и на пожарната, и от други журналистически източници, без да изпускат от поглед мигащите на екраните светлинни от джипиесите на екипите в оборудваните ванове, обикалящи улиците и магистралите в очакване на някое разтърсващо събитие.

Стиви пусна копието от материала си, след като Лив го одобри за редакция, отправи се към гримьорната, за да ѝ оправят косата и освежат грима ѝ, преди да се настани до новинарите Чарли и Каръл. Двата водещи бяха зад камерата още отрано сутринта и умората им личеше... докато излъчването не започна и те в миг се преобразиха, сякаш току-що идваха отпочинали и свежи от някое голф игрище — едно от уменията, които оправдаваха всеки цент от бомбастичните им заплати. Стиви събщи своята новина с професионална лекота, после прехвърли щафетата на Чарли и Каръл, които продължиха с последната стъписваща новина: престрелка в Комптън, при която едно ченге било убито, а други двама — ранени. Докато наближи времето за пресконференцията в „Седарс — Синай“, тя остана в нюзрума два часа, за да провери и разнищи всички сведения около интересните клюки за новините в пет. Смяната ѝ бе приключила преди часове, но адреналинът я държеше и не чувстваше никаква умора.

Тъкмо това обичаше и мразеше най-силно в работата си — тръпката да попаднеш на сензация, която щом отминеше, я оставяше изтощена като след едноседмичен купон. Въпреки това не можеше да си представи друг живот. Още от дете, когато правеше интервюта с молив вместо с микрофон, тя знаеше, че това е мечтаната ѝ професия. „Любопитните деца стават репортери“, отвърщаше тя, ако настояваха

за отговор. Нима бе чудно, че любопитството ѝ бе по-силно, отколкото на повечето деца? Така и не успя да разбере кой е баща ѝ. Дори майка ѝ не можеше да отговори на този въпрос.

Случило се в годините на свободната любов, когато Нанси — по-свободомислеща от повечето хора — се местела като чергарка от едно място на друго и прескачала в леглата на различни партньори без угризения. Стиви сигурно нямаше да разбере кой, освен майка ѝ, е присъствал на зачеването ѝ. Това бе една от тайните, които така и не успя да разбули, материалът, който не успя да разнищи. А това бе най-силното ѝ желание на света.

Двамата с Мат отидоха по-рано на пресконференцията, за да заемат място отпред. Още преди лекарят на Лорън, невролог с нос като клон и орediaла кестенява коса, да се качи на подиума, конферентната зала на болницата се напълни. Доктор Раджиони ги информира, че госпожица Роуз реагира добре на външни дразнители и вече дава признаци за възстановяване на речта. Изтъкна, че познала семейството си и успявала да комуникира с тях с простички движения на ръката и очите. Когато го попитаха дали ще си спомни за фаталния изстрел, той отвърна остро, че на този етап било прекалено рано.

Стиви направи нов запис навън на поляната, а Мат го изпрати от вана заедно с материали от пресконференцията. Наближаваше седем, когато тя най-сетне приключи след дванайсет часа без почивка и само на две протеинови шоколадчета, които бе изгълтала набързо.

Тръгна към колата си, оставена на паркинга зад безличната кубична стъклена постройка, в която се помещаваше Кей Ен Ел Ей, встрани от булевард „Уилшър.“ Щом мернеше реставрирания понтиак „Файърбърд“ от шейсет и седма, черешовочервен с кремав салон, настроението ѝ в края на тежкия ден се оправяше. Колата бе най-скъпата ѝ покупка досега и макар все още да я изплащаше, дори непрекъснатите натяквания на майка ѝ, че е могла да направи вноска за къща с вложените пари, не я притесняваха.

Едва когато Стиви излезе на магистралата със спуснат гюрук, на път към дома на Райън, и се наслаждаваше на вятъра в косата си и завистливите погледи на останалите шофьори, тя си спомни, че днес трябваше да вечеря с майка си. Изпъшка тежко. Единственото ѝ желание в този момент бе да изпие нещо силно и ако имаше късмет, гаджето ѝ да ѝ разтрие краката.

Замисли се дали да не се обади и да помоли майка си да отложат вечерята, но нещо я възпря да посегне към мобилния. Нанси винаги проявяваше разбиране, когато дъщеря ѝ се обаждаше в последната минута заради някоя сензационна новина, но този път, щом си я представи как куцука в гипса — беше счупила левия си крак преди няколко седмици, когато бе ходила да се катери по скалите, — усети как я бодва чувство на вина. Затова позвъни на Райън и го предупреди, че ще закъснее.

— Да те чакам ли? — попита той с ниския си гърлен глас, който веднага възпламени огнена пътека надолу от пъпа ѝ.

Тя се поколеба дали да отговори.

— Не. Ще се прибера вкъщи. — Живееше сравнително близо до дома на майка си. Освен това не бе ходила в апартамента си повече от седмица.

— Затова трябваше да се преместиш при мен — отвърна Райън на обяснението ѝ, че трябвало да полее цветята и да прегледа пощата. Макар да звучеше небрежно, тя долови нотка на нетърпение. Непрекъснато я притискаше да направи следващата крачка и повтаряше, че било глупаво да продължава да плаща наем, след като не си стояла вкъщи, но поне досега тя успяваше да устои. Не че не бе луда по него. Влюби се в деня, в който се запознаха, когато взе от него интервю след номинацията му за „Оскар“ за най-добър документален филм. Истината бе, че от мисълта за подобно обвързване я обливаше студена пот.

Стиви въздъхна и затвори. Приятелите ѝ мислеха, че е напълно луда. Франи, чийто биологичен часовник тиктакаше толкова шумно, че го чуваха всички на километър разстояние, заяви напълно открито, че с удоволствие ще отърве Стиви от Райън, ако тя не го иска. Емерсън, самотна майка, не хранеше никакви романтични илюзии, но въпреки това бе на мнение, че Стиви прекалява с предпазливостта. А пък Джей, вързан с бременна съпруга... какво да очаква от него? Той, разбира се, бе предубеден.

Ами ако се втурнеше стремглаво напред и се окажеше, че няма никаква опора? Ами ако попаднеш сред разбити илюзии? В началото винаги бе великолепно и вълнуващо, но по-късно нещата се променяха. Хората се променят. Заради несигурността, с която бе живяла досега, Стиви не искаше нови въпроси и неизвестни. Райън

искаше семейство, а тя не бе сигурна, че може да му обещае подобно нещо. Докато бе малка, двете с Нанси се местеха непрекъснато, майка ѝ отчаяно се опитваше да свърже двата края, като продаваше глинени съдове в различни галерии, а Стиви си мечтаеше как баща ѝ ще се появи един ден, за да ги измъкне от мизерията. Дори не се замисляше, че той сигурно не подозираше за съществуването ѝ. Как да роди дете, след като сама не знаеше къде е мястото ѝ?

Петнайсет минути по-късно спря пред бунгалото на майка си, кацнало на гористия хълм в каньона Топанга. Вътре беше тъмно. Странно. Не светеше нито къщата, нито гаражът, който Нанси бе превърнала в работилница. Да не би да е объркала датите? Не е възможно, каза си Стиви. Нали снощи говори с нея и тя ѝ обеща да направи любимите ѝ пържени тиквички и я помоли да донесе бурканче майонеза.

Отключи със своите ключове, извади бурканчето от чантата, остави го върху ръчно рисувания шкаф в антрето и се провикна:

— Мамо?

Сърцето ѝ биеше до пръсване, устата ѝ пресъхна — прекалено много години бе слушала ужасии на полицейските честоти. Винаги си представяше, че в тъмните алеи дебне престъпник, имаше готовност да повика линейка във всеки един момент.

Завари Нанси опъната на леглото, напълно облечена, със затворени очи и подпрян на възглавница гипсиран крак, покрит с драсканици — майка ѝ видеше ли празно платно, не можеше да му устои. Стиви въздъхна с облекчение. Значи не се налагаше да звъни на 911; сигурно Нанси е полегнала и се е успала.

Тъкмо посегна към ключа на лампата, когато гласът на майка ѝ я спря.

— Недей...

Прозвуча писклив и измъчен.

— Добре ли си? — попита Стиви. Реши, че я боли кракът и се запита дали майка ѝ все още пази шишенцето с аспирин, което открай време се търкаляше при останалите лекарства. Майка ѝ не отговори. Гащеризонът ѝ бе покрит със засъхнала глина. Някога червената ѝ като на Стиви коса, вече позагубила яркия си цвят, се стелеше на вълни по тесните рамене, обсипани с лунички. Телевизорът бе пуснат с намален звук, по лицето ѝ проблясваха сини и бели сенки, сякаш се намираше

под вода. Когато най-сетне отвори очи, се загледа в закачения срещу леглото стар постер на зала „Филмор“ в Сан Франциско с изкривените на една страна букви, които рекламираха някогашен концерт на групата „Биг брадър енд дъ холдинг кампъни.“ Нанси бе присъствала на този концерт и бе застанала толкова близо до сцената, че бе видяла потта, избила по челото на Джанис Джоплин.

— Направих грешка, като скрих от теб — заговори тя със същия писклив, измъчен гласец. — Трябваше да ти кажа.

Стиви приседна на леглото и пое покритата с мазоли от грънчарското колело ръка на майка си. Стори ѝ се безжизнена и студена.

— Какво да ми кажеш?

— За баща ти.

Сърцето на Стиви прескочи.

— Мислех, че...

Майка ѝ не я остави да довърши.

— Повярвай ми, опитвах се да те защитя.

От ъглите на светлосините ѝ очи към слепоочията се стекоха сълзи и попиха в косата.

— Страхувах се от онова, което можеше да се случи, ако се разчуе. Репортерите щяха да ни преследват на всяка крачка, хората щяха да ни зяпат и да приказват зад гърба ни... дори по-зле. — Тя потръпна и отново затвори очи. — Въпреки това трябваше да ти кажа. Имаш право да знаеш.

Стиви я гледаше и шокът разпращаше пулсиращи вълни отнякъде в главата ѝ. През целия си живот бе убедена, че Нанси не знае нищо повече от нея.

— Навремето не бях сигурна — продължи Нанси. — А сега, като те гледам, съм убедена. — Обърна се към Стиви и по устните ѝ трепна измъчена усмивка. — Ти си негово копие.

Стиви усети как кръвта се оттича от лицето ѝ. Гласът ѝ сякаш идваше от съседната стая, когато изграчи:

— На кого?

Нанси погледна към телевизора. По Си Ен Ен бяха пуснали стар клип на Грант Тобин от концерт с „Астрал Плейн“ — дребен жилав младеж, който се стрелкаше като светкавица по сцената, тъмната му коса се мяташе пред лицето, светлосините му очи, възпламенили цяло

едно поколение, бяха като магнити на бледото лице с фини черти. Треперещият пръст на майка ѝ се насочи към екрана.

— На него.

---

[1] Йосташ Дешан (1346–1406) — средновековен френски поет.
— Б.пр. ↑

[2] Анаис Нин — американска писателка от френски произход, известна с еротичните си романи и разкази. — Б.пр. ↑

ПРОЛЕТ

ПЪРВА ГЛАВА

— По дяволите, момичета, къде сте? — промърмори Франи, чудейки се къде се бавят приятелките ѝ.

Стиви поне си имаше извинение — полетът ѝ щеше да закъснее. Емерсън се бе върнала в хотела, защото я мъчеше махмурлукът от снощния купон в университетския център. Тя измърмори нещо неразбрано изпод възглавницата, когато Франи тръгваше, а след секунда обясни, че щяла да стане веднага щом стаята престане да се върти. А пък Джей се бе покрил незначайно къде. Франи бе сама от почти цял час, усмихваше се непрекъснато и усети, че чак лицето я боли и по всичко личеше, че е единствената тук без съпруг, която все още не я е заболяла ръката да показва гордо снимки на децата си.

Почувства се като натрапница на собствената си годишнина от завършването на колежа.

Протегна се и остави празната чаша шампанско на един поднос, взе си нова мимоза^[1] — и се настани на пейката от ковано желязо край езерцето със златни шарани. Докато оглеждаше грижливо поддържаната ливада с дървета, където се бяха събрали старите ѝ колеги, потънали в разговори, заети да похапват канапета, тя се запита: „Кои са тези хора?“ Дори радикалите, които заедно с нея се бяха сражавали с вятърни мелници в студентския вестник „Принстониън“, изтощени от стреса, обути в задължителните ботуши на „Док Мартен“, сега се бяха превърнали в адвокати, банкери, мениджъри на хедж фондове^[2], всички до един женени с деца. Ако можеше да вярва на думите им, въпросните деца бяха най-сладките и най-надарените на планетата.

Къде беше тя през всичките тези години, питаше се Франи. Добре де, гонеше кариера. Може и да не получаваше шестцифрена заплата — не бе от ранга на агенти като Морт Янклоу или Бинки Ърбън; да работи като литературен агент бе по-скоро въпрос на престиж, отколкото на пари, макар да не спираше да се надява, че ще открие следващата Дж. К. Роулинг. Къде бе съпругът, за когото наивно

бе вярвала, че ще бъде до нея в този ден? Ами снимките на децата, които да запълнят празните прозорчета в портфейла ѝ?

Сама ли се бе провалила в това отношение?

Може и да не бе впечатляваща красавица като Емерсън, но не бе и грозна. „Приятна“ бе думата, която най-често употребяваха, когато я описваха с гъстата тъмна къдрава коса и тяло, което едва ли щеше да се появи на плакат на „Плейбой“ или да представя бельо и ластични дънки. Не бе и особено придирчива. Не държеше мъжът до нея да е с красотата на филмова звезда, нито пък да е постигнал върховете в професията си. Не държеше дори да е евреин — майка ѝ, мир на праха ѝ, нямаше да има нищо против. Достатъчно беше да е умен, мил и добър в леглото... и да иска деца не по-малко от нея.

В този момент забеляза строен мъж да тича към нея през смарагдовозелената поляна, надолу по хълма, на който се издигаше резиденцията на семейство Хартли — точно така, на Памела Хартли, по баща Бенедикт, домакия на събирането, — сгушена сред протегнатите сенчести клони на достолепни стари брястове. Джей бе на седемстотин метра, когато го позна; всяка негова крачка бе елегантна и уверена както едно време, а светлорусата му коса все така падаше небрежно над челото. Беше в дънки, избелели до бяло на коленете, а тъмносиният му блейзер изглеждаше поне на десет години. Веднага личеше, че се чувства като у дома си сред богатите и привилегированите, много от които изглеждаха по същия начин, което ѝ напомни, че е облечена по-официално, отколкото трябва, единствената жена сред събралите се в обувки на „Прада“.

Той забеляза Франи и ѝ махна с ръка, ухили се широко, без да обръща внимание на извърналите се към него жени — Джей май никога не забелязваше как въздейства на жените и в това бе част от чара му.

— Извинявай. Задръстването на магистралата беше нечовешко — извини се задъхано той, щом се приближи. Тя го погледна строго, той сви рамене и призна: — Добре де, тръгнах малко по-късно. Вив не се чувстваше много добре. — Накара го да купи някакъв билков препарат от магазина за екологично чиста храна, обясни той.

Франи бе сигурна, че е станало точно така. Откакто забременя, Вивиън се бе вманиачила на тема здраве. Всеки ден се консултираше с диетолога си и вече се бе превърнала в специалистка по хомеопатични

лекарства. Достатъчно бе да кихне или някъде да я заболи, за да грабне телефона и да позвъни на лекаря си. Джей нямаше нито миг спокойствие, откакто тестът ѝ за бременност се оказа положителен.

— Не може да проумее — продължи той — как е възможно да съм толкова спокоен, когато става въпрос за бебето.

Франи се отдръпна, за да му направи място на пейката и пъкна ръка в неговата.

— Много е лесно — отвърна тя и усети как я бодва завист, както винаги, когато той повдигаше въпроса за бременността на съпругата си. — Същата работа като при пожар. Винаги има един, който повтаря на другите да не се паникьосват. Единият от вас, двамата, трябва влезе в ролята на въпросния човек.

— Добре, че съм расъл във ферма — подхвърли той. Тя изви очи.

— Аз си търся съпруг, а ти ми говориш за отглеждане на животни.

— Поне си попаднала на правилното място. Тук не липсват кандидати — отбеляза Джей и насочи поглед към групата мъже, които си бърбеха наблизо.

— До един са женени. Въпреки че като ги гледам — добави тя, спомнила си за семейните снимки, над които по задължение охкаше и ахкаше, — са доста мъжествени.

— Донесох колба за всеки случай. — Сините очи на Джей заблестяха весело. Цяла седмица се шегуваше с нея, че срещата била шансът ѝ да си намери донор за сперма.

Франи го погледна възмутено.

— Я стига. Чувствам се така, сякаш към тръгнала да си избирам нова кола.

— Просто се опитвам да ти кажа, че пътища има много, както обичаше да казва мама. Както и да е, тост за господин Съвършенство. — Джей вдигна чашата мимоза, която бе грабнал от минаващ наблизо сервитьор.

— Дано само господин Съвършенство се появи навреме. — Според специалистите на трийсет и шест тя вече бе на границата на репродуктивността си и яйцеклетките ѝ губеха сили с всяка изминала минута. Ако не направеше нещо по въпроса в най-скоро време, до края на живота си щеше да се разминава с детските колички, бутани от други жени.

— Ами Стю? Докато бяхте в колежа, не ходехте ли заедно? — Джей посочи як тъмнокос мъж в задължителния панталон в цвят как и смачкано ленено сако, който обикаляше напред-назад и не спираше да следи бизнес делата си по мобилния.

— Да, може и да сме изкарали пет минути — напомни му тя. Краткотрайната ѝ връзка със Стю Фелдър приключи една вечер в библиотеката, когато той я натискаше и опипваше, а тя заяви, че няма да спи с него нито тогава, нито когато и да било. Слисаният младеж я бе попитал, да не би да си пада по момичета, защото не му бе минало през ума нито за миг, че е възможно причината да е в него. — Както и да е, ако го помоля, той ще реши, че съм обратна и не мога да зачена по естествен начин. Или това, или няма да се съгласи да погледне колбата.

— Толкова ли е ужасен?

Тя погледна замислено Стю.

— Не изглежда зле, ако това питаш. Просто не е мой тип.

— Защо ми се струва, че говорехме за донор на сперма, не за потенциален партньор.

— Така е, но не трябва ли да харесвам поне малко въпросния донор?

Джей завъртя чашата между дланите си и слънцето проблесна по ръба ѝ също като в рекламата „Диамантите са завинаги“, а той се приведе напред и опря лакти на коленете си. Наклони глава на една страна, погледна я и отметна кичурите коса, които винаги падаха над челото и сините като лятно небе очи, в чиито кранчета се бяха събрали бръчици като слънчеви лъчи.

— Има и по-лесен начин. Никакви разпавии, никаква обвързаност.

С други думи, защо не си спести главоболието и не се отправи към най-близката клиника за осеменяване от анонимен донор? Отговорът бе съвсем простичък — Боби. Брат ѝ бе скочил пред влака за Бруклин и бе намерил смъртта си в опит да избяга от въображаемите правителствени агенти, които го преследваха открай време. Споменът събуди тъпа болка. Горкият Боби, той не е искал да се роди такъв. Ами ако се окажеше, че същата бомба тиктака безшумно и в нейното ДНК? Как да рискува с анонимен донор, за когото няма да има представа какви тайни крие.

— Никой не е казал, че ще бъде лесно — отвърна тя весело, но по очите на Джей разбра, че преструвката ѝ не го е заблудила. — На теб колко време ти отне? — Когато при Джей най-сетне се получи, с Ем и Стиви въздъхнаха облекчено. Беше им омръзнало приятелките им да питат дали си има гадже. Франи дори бе готова да се омъжи за него, за да накара всички да млъкнат веднъж и завинаги. Изправи се рязко. — Отивам да пишкам. Нали ще се оглеждаш за Ем и Стиви? Би трябвало да дойдат всеки момент. — Тя тръгна към къщата и усети, че след двете мимози не е много стабилна, затова се постара да върви в права линия. В колежа приятелките ѝ винаги се смееха, че който я покани на среща, ще му излезе евтино — трябваха ѝ три бири, за да падне мъртвопияна под масата.

Няколко минути по-късно, когато се връщаше при Джей, тя се сблъска със Стю Фелдър.

— Я виж ти! Това май е самата Франи Ричман — заговори той. Мургавото му лице изглеждаше още по-тъмно заради наболата брада. — Никак не си се променила. Готина както винаги.

Франи съвсем не се чувстваше готина със ситно накъдрената от влагата коса и мокрите от пот подмишници. Въпреки това се насили и се усмихна.

— Здравсти, Стю. И ти изглеждаш страхотно. С какво се занимаваш?

— Правя пари. — Говореше без заобикалки, в гласа му не прозвуча и следа от самодоволство.

— Доколкото си спомням, се занимаваше с недвижими имоти, нали така? — Беше проверила в указателя на колежа.

— Нещо такова — отвърна той скромно, за да ѝ подсказе, че не се опитва да продава къщи в покрайнините. — Ами ти?

Тя сви рамене.

— Карам я някак. — Обясни, че никой не е забогатял в издателския бизнес.

— Омъжена ли си? — Когато тя поклати глава, той се изкиска: — Слава Богу. Вече си мислех, че съм единственият, който не плаща цяло състояние за детски играчки.

Франи също се разсмя.

— На мен ли ми го казваш?

— Досега не си ли пробвала?

Тя отново поклати глава.

— Въпреки това ми се иска да родя едно дете, преди да е станало прекалено късно.

Той изви вежда.

— Не ми казвай, че си решила да ставаш самотна майка.

— Решила съм и още как. — Франи се прокле в мига, в който думите ѝ се изплъзнаха. По дяволите. Защо ѝ трябваше да си отваря голямата уста? И то не пред друг, ами пред Стю.

— Ако търсиш доброволец... — той помръдна многозначително вежди. В този момент ѝ се стори, че се озова отново в библиотека „Мъд“, а Стю е напъхал едната си ръка под блузата ѝ, а другата в панталона.

— Благодаря, ще имам предвид — отвърна сухо тя.

— Дай да се видим някоя вечер, ще похапнем заедно и ще обсъдим въпроса. Свободна ли си следващата събота? — попита той. Бе видяла в указателя на университета, че Стю живее в Манхатън и сърцето ѝ се сви. В какво успя да се забърка?

— За съжаление, не съм. — Франи отстъпи крачка назад и усмивката и се стопи, когато понечи да излъже. — Чакам клиент от провинцията. А и в момента имам доста ангажменти. Да не говорим, че съм потънала до уши в ръкописи. — Тя сви безпомощно рамене и отстъпи още една крачка назад. — Виж, трябва да вървя. Много се радвам, че се видяхме...

Понечи да тръгне, но той я хвана за ръката и я привлече толкова близо до себе си, че усети дъха му. „Май не съм единствената, прекалила с пиенето“, помисли си тя.

— Нямаш представа какво изпускаш — рече шеговито той, но присвитите му очи издаваха, че си е набелязал цел. Стю не бе от хората, които умеят да губят, а тя се оказваше единствената сделка, която така и не бе успял да направи.

— В такъв случай ми остава само да си мечтая, нали? — прошепна Франи и изтегли ръка.

С крайчеца на окото си забеляза, че Джей се е отправил към тях с бърза крачка. По изражението му стана ясно, че е видял достатъчно и веднага е преценил, че трябва да ѝ се притече на помощ.

— Да не би да ви прекъсвам? — попита той, когато приближи. Говореше тихо и спокойно, но погледна Стю с присвити студени очи.

Усмивката на Стю не трепна.

— Просто предлагам услугите си на Франи. — По тона му стана ясно, че не е ставало въпрос за бизнес. — По всичко личи, че тя има по-добро предложение.

— Самата истина. — Джей я прегърна през раменете. — От мен.

— Защо му го каза? — изсъска Франи, докато се отдалечаваха през поляната. Сама не разбираше защо се подразни чак толкова, а само преди няколко секунди благославяше Джей, че ѝ се е притекъл на помощ.

— Сега ще тръгне да разправя на всички, че двамата с теб сме любовници.

Истина бе, че в колежа за кратко се бе замислила над тази възможност — че коя нормална хетеросексуална жена не би се замислила? — само че по онова време той беше гадже на Меган Кайзър, дългокрака блондинка, която учеше политология, а по-късно се омъжи за съдия от Върховния съд. Франи бе доволна, че никога не започнаха връзка. Любовниците идват и си отиват, но истинските приятели са малко. Освен това знаеше, че не би могла да обича Джей повече.

Той се ухили и наду гърди.

— Никога не е късно да се превърнеш в бройкаджията на университета.

Франи изпъшка.

— Като знам какво лапацало е Стю, сигурно ще тръгне да разнася, че спиш и със Стиви и Ем.

— Значи съм си заформил харем. Хм... не звучи никак зле.

— При Ем ще трябва да се наредиш на опашка. — Откакто Франи я познаваше, около Емерсън винаги се тълпяха мъже, въпреки че след като се разведе, се бе зарекла повече да не излиза с никого. — А пък Стиви отпада от класацията, поне за момента. — Франи му разказа последната новина за раздялата на Райън и Стиви. Онази вечер Стиви ѝ се бе обадила, обляна в сълзи.

Джей се намръщи състрадателно.

— Горката Стиви.

— Първо, научава, че баща ѝ е небезизвестният Грант Тобин. Сега и това. — Франи въздъхна, хвана Джей под ръка и се облегна на него, за да има опора и високите ѝ токчета да не потъват в меката

трева. — Не че обвинявам Райън. Той просто ѝ е предложил да се оженят. Не е виновен, че Стиви изпитва ужас от обвързване.

— По думите ти съдя, че тя направо го е отрязала — отбеляза Джей.

— Не е подскочила от радост. А ако се поставя на мястото на Райън, като не получиш отговор, е все едно да ти откажат. — Франи поклати глава и се запита как е възможно умна жена като Стиви да е толкова задръстена, когато става дума за любов. — Нямах представа колко ми се иска да вземе някакво решение и да престане да ни държи всички в напрежение.

— Може би е най-добре да сме като Ем и да знаем какво точно не искаме — подхвърли той.

— Като говорим за вълка, питам се къде се дяна пък тя. — Франи погледна часовника си и се намръщи. Беше минал час и половина, откакто остави Емерсън в хотела да се пребори с махмурлука си. Да не би да е решила да пропусне събитието? Не, съвсем не беше и неин стил. След като каже, че ще отиде някъде, може да разчиташ на нея. Ако трябваше да опише Емерсън, то най-точното определение бе, че е човек, който държи на думата си. Въпреки че на приема снощи изпи четири коктейла с водка, тя успя да осигури два договора за пиар агенцията си. Нямах да дойде единствено ако покривът на „Насау Ин“ се срутеше и тя останеше под развалините.

В същото време Емерсън Фицгибънс обикаляше с надеждата да намери място за паркиране, а главата ѝ пулсираше в такт с парчето на „Колдплей“, което бе пуснала. Защо ѝ трябваше да се налива снощи? Обикновено пиеше единствено „Перие“. В противен случай, ако посягаше към чашата на всички места, където я канеха, щеше да се превърне в алкохоличка. Трябваше да е непрекъснато във върховна форма, не само заради клиентите, ами заради Ейнзли... и заради майка си.

Бръчките по челото ѝ станаха по-дълбоки. Не, точно днес нямаше намерение да мисли за майка си. Заслужаваше един уикенд почивка от Марджъри Крофт Фицгибънс.

Пред нея на улицата изскочи котка и Емерсън наби спирачки, лексусът се плъзна на една страна и болката в слепоочията ѝ стана още

по-силна. Господи. Ами ако беше дете и не беше успяла да спре навреме? Това бе най-страшният и кошмар, който се нареждаше след ужаса, че нещо може да се случи на дъщеря ѝ. Невероятен късмет е, че хората успяват да доживеят до зряла възраст. Не беше ли целият живот изпълнен с нервно очакване да се случи нещо нередно.

Можеше единствено да предупреди Франи да внимава какво си пожелава. Емерсън обожаваше дъщеря си, но се оказа, че да си самотна майка е най-трудната работа на този свят. Бе по-тежко, отколкото да управлява собствената си пиар агенция, по-трудно, отколкото да дундурка клиентите и да се разправя с телевизионни продуценти, издатели на списания и репортери, в сравнение, с които Саддам Хюсеин приличаше на нежно котенце. Имаше дни, в които се чувстваше като накълцано суши. А пък тревогите се нижеха постоянно. Дали постъпваше правилно? Да не би да объркваше живота на дъщеря си по същия начин, по който майка ѝ бе объркала нейния.

В този приятен пролетен ден, докато обикаляше тихия жилищен квартал близо до университета, бе убедена, че не я дебне нищо лошо. Ако не беше махмурлукът, можеше дори да си признае, че се забавлява. Забавлението бе относителна работа — Емерсън не помнеше кога за последен път се с чувствала напълно свободна. Вчера с Франи не спряха да си бърбят през целия път; беше както едно време и ѝ се отрази по-добре, отколкото цяла седмица в Каниън Ранч. През последните двама и четири часа не се тревожеше нито за дъщеря си, оставена на сигурните грижи на баща си, бившия съпруг на Емерсън Бригс, нито за майка си, която със сигурност тормозеше новия си болногледач, изпратен на мястото на предишната болногледачка, която напусна — третата за по-малко от шест месеца.

Скоро щеше да се види и с Джей и Стиви. Емерсън си спомни нощите, когато се затваряха в стаята на някого от четиримата в общежитието, пиеха евтино вино и си говореха за какво ли не чак до малките часове на нощта. Макар да бяха коренно различни, те имаха нещо общо — и четиримата бяха със стипендии. Единствената разлика бе, че никой от онези, които познаваха родословието ѝ, не би предположил, че тя се справя със собствени усилия.

На следващата пресечка зави и ѝ се прииска да бе постъпила разумно като Франи и да се бе качила на автобуса. В този момент най-сетне забеляза свободно място. Беше сравнително тясно, но тя успя да

паркира, въпреки че няколко сантиметра от задната ѝ броня стърчаха на алеята пред чуждата къща.

Тъкмо слизаше от колата, когато набит мъж в анцуг изфуча отвътре и се развика.

— Ало, госпожо! К'во, по дяволите, си въобразявате, че праите?

— Моля? — Емерсън изпъна гордо гръб, истинска руса амазонка, висока метър и седемдесет и шест, която изглеждаше още по-висока в обувките с платформа от „Кристиан Лубутен“.

— Запушвате ми алеята! — Той посочи десетте сантиметра от лъскавия сребрист лексус, които излизаха от тротоара. Тя продължи да го гледа отвисоко и забеляза проблясък на несигурност в очите му. Очевидно не се бе срещал с много издънки на стари богати родове, които навремето са властвали в квартали като този с кадифени ръкавици. В онези дни е било достатъчно да погледнеш някого с пълно презрение, да изсъскаш през стиснати зъби подходящия епитет и „низшият“ отстъпвал. Знаеше как става. Майка ѝ бе прилагала този номер безброй пъти. Всъщност, в момента не се ли държеше като двойница на Марджъри, когато бе притисната в ъгъла и бе готова да заеме отбранителна позиция? Не го правеше, защото се смяташе за по-добра от останалите, а защото не виждаше на каква друга защита да разчита.

— Наистина ли? — отвърна тя и погледна тесния проход, през който той можеше да мине с една или две маневри.

— Не ме карайте да викам ченгетата. — В гласа му се прокрадна жална нотка, която ѝ подсказа, че заплахите му са празна работа.

Марджъри би изстреляла някоя забележка на нахалника, осмелил се да се нанесе да живее в някогашния бастион на богатите и привилегированите. Накъде върви светът, би издал тонът ѝ, след като цивилизованите хора не могат дори да излязат от дома си, без да ги заговори някой смрадлив буржоа? Само че Емерсън бе по-поразена от собствената си реакция, отколкото от неговата. Защо се държеше по този начин? Човекът имаше пълно право да негодува. Тя се поотпусна и изражението ѝ се смекчи.

— Вижте, ще ми направите огромна услуга, ако ми позволите да паркирам тук. Ако имате проблем с излизането, звъннете ми на мобилния. — Тя му подаде визитката си. — По принцип не бих ви притеснявала, но закъснявам. — Погледна го умолително.

Той се поколеба, разкъсван между мъжка гордост и желанието да се направи на готин пич. Най-сетне отстъпи и изсумтя.

— Добре. Ама няма да ме карате да чакам.

— Благодаря. Много съм ви задължена. — Усмихна му се с благодарност и забърза, преди той да е решил нещо друго.

Мъжът може би щеше да се учуди, ако научеше, че едно време Емерсън се е чувствала като най-голямата натрапница на планетата. Пред очите на останалата част от света се изправяше горда, млада жена, която се радва на всички предимства в живота — апартамент на Парк авеню, канена на всички светски събития, учила в най-добрите частни училища, но това не просто поза. Майка ѝ бе разорена, дължеше пари на всички — от месаря до адвоката, който се занимаваше с имотите ѝ или по-точно казано с малкото, което бе останало от тях, след като бащата на Емерсън почина. Ако наемът за апартамента им не бе установен, щяха да са принудени да се преместят в друг квартал, „в Сибир“, както би казала Марджъри. Емерсън бе записана в манхатънското девическо училище „Чейпин“ единствено защото Марджъри заложи бижутата си, продаде няколко картини и взе назаем пари от всичките си познати, за да плати таксите. Да се изучи дъщеря ѝ в държавно училище бе също толкова немислимо, колкото и да се преместят да живеят в Куинс. В такъв случай семейство Фицгибънс щяха да престанат да съществуват за богатшите, сред които се движеха.

Едва когато Емерсън постъпи в „Принстън“ и се сприятели с Джей, Франи и Стиви, всеки преминал през различни трудности, тя най-сетне си пое дъх по-спокойно. Нощта, когато им се довери, след като бяха изпили петата текила, тайно вмъкната от Стиви в общежитието, имаше чувството, че думите ѝ се леят като порой. Емерсън плака, заровила глава във възглавницата, докато Франи я галеше по косата, а Джей и Стиви се опитваха да я успокоят. По-късно всички споделиха мъчителни истории за своите родители.

Ускори крачка. Нямаше търпение да види приятелите си. Не бе виждала Стиви от сватбата на Джей. Че това беше преди цели две години! Тогава Емерсън беше все още с Бригс, а сега Джей бе единственият сред тях, който носеше брачна халка. Бракът ѝ се бе разпаднал, Франи продължаваше да търси любовта, Стиви разправяше, че предпочитала да ѝ извадят окото, вместо да се омъжи.

Бе съвсем близо до резиденцията на семейство Хартли, когато забеляза някакво такси да спира до тротоара. От него слезе Стиви, в дънки с ниска талия и прилепнала блуза, която откриваше плоския ѝ корем и пиърсинга на пъпа. От това разстояние приличаше на шестнайсетгодишна ученичка, не на трийсет и шест годишна жена, късо подстриганата ѝ червеникава коса стърчеше, по фините ѝ китки дрънчаха сребърни гривни, които се плъзгаха ту нагоре, ту надолу, докато вадеше куфара от багажника. Остана на тротоара, изчака таксито да тръгне, след това огледа насъбралите се на ливадата и най-сетне забеляза Емерсън.

— Ем! — възкликна тя и заподскача на място, преди да хукне към приятелката си, без да крие възторга си.

По време на пътуването Стиви съвсем не бе в добро настроение. Полетът от Ел Ей закъсня; когато кацна на „Нюарк“, се оказа, че в „Ейвис“ няма резервация на нейно име за кола под наем. Не бяха останали никакви автомобили, затова се наложи да вземе такси. Добре поне, че шофьорът се смили над нея и ѝ каза, че няма да ѝ вземе обичайната такса, която искаше за адреси извън Манхатън.

— Струваш ми се приятно момиче — заяви той без повече обяснения.

— Не съм чак толкова приятна — отвърна тя. „Попитай гаджето ми, той ще го потвърди.“ — Въпреки това ви благодаря.

— Добре ли пътува? — попита шофьорът, докато завиваха към магистралата. От огледалото за обратно виждане към нея се взираха две светлосини очи.

— Самолетът не падна — и това с нещо. — Нямаше никакво настроение за приказки, но той нали ѝ беше направил комплимент, че е приятен човек. Освен това ги чакаше дълго пътуване.

— В Джърси ли живееш?

— Не, идвам за кратко. От Ел Ей съм.

Попита я дали има роднини и тя обясни, че единствената ѝ роднина е майка ѝ, с която живеели съвсем наблизо. Стиви прецени, че няма никакъв смисъл да говори за баща си. Грант Тобин сигурно нямаше представа, че тя съществува, освен това знаеше, че да се свърже с него е все едно да се опитва да разбие каменна стена с глава.

— Съпругата ми е в Чехословакия — обясни замислено шофьорът.

— Сигурно ти липсва.

Той кимна.

— Мъж без жена е нищо.

Сети се за Райън и я прободе болка.

— Никога не съм се омъжвала, така че не знам. Но сигурно си прав.

Очите в огледалото я наблюдаваха с огромно любопитство.

— Имаш ли си приятел?

Тя извърна поглед към сивите промишлени сгради отстрани на пътя.

— В момента не мога да ти отговоря със сигурност.

Споменът се върна отново. В четвъртък вечерта двамата с Райън вечеряха в „Бъфало клъб“, в Санта Моника. Когато им сервираха десерта, тя с изумление откри, че вместо крем брюле са ѝ поднесли лимонова торта с въпроса „Ще се омъжиш ли за мен?“, изписан с шоколад. Бе толкова изненадана, че първите ѝ думи бяха:

— Боже! Как са успели да съберат всички букви?

Усмивката на Райън замръкна.

— Не е ядрена физика.

— Ръката ти изобщо не трябва да трепва.

— Стиви... — Усмивката му се стопяваше и по лицето му се изписваше отчаяние. — Ще ми отговориш ли?

Наблюдаваше я с надежда, която не успяваше да скрие несигурността му. Много добре разбираше, че той очаква да чуе „Да, ще се омъжа за теб“, но думите бяха като хапка, заседнала на гърлото ѝ, която ѝ пречеше да диша. Съществуваше ли маневра Хаймлих^[3], която да те освободи от страха от обвързване?

Тя сведе поглед и отвърна тихо:

— Обичам те, Райън. Знаеш, че те обичам. Само че това е... съществена стъпка.

— Че ние почти живеем заедно — напомни и той. „Почти“ е ключовата дума, помисли си Стиви.

— И наистина е чудесно! — отвърна и се вгледа в очите на Райън, които ставаха все по-студени с всяка изминала минута. —

Точно това се опитвам да ти кажа. Толкова ни е добре заедно, че няма нужда да съсипваме отношенията си.

— Не знаех, че съгласието да се ожениш, е равносилно на съсипия. — Гласът му бе леденостуден. Изразителното му лице, плътните устни и раздалечените сиви очи, наблюдателни също като камерата, с която улавяше живота на хората, бяха строги.

— Все още те обичам. Нищо не се е променило — отрони тя.

В ресторанта бе топло и глазурата на тортата започваше да се отпуска, а между буквите се събираха захарни капчици и шоколадът потече настрани. На Стиви ѝ се доплака, когато забеляза нещастното изражение на Райън. Как може да не предвиди, че това ще се случи? Той сигурно е правил намеци.

— Значи отговорът ти е не — уточни тихо той.

— Не съм казала това.

— Не се и налага.

— Съжалявам. — Тя посегна към ръката му, но той я отдръпна и пръстите ѝ докоснаха само кокалчетата му. Не си проговориха, докато не тръгнаха към къщи. Когато му каза, че е сбъркал отклонението към магистралата, той рязко обясни, че ще я закара до тях. Имаше намерение да остане при него, по-голямата част от дрехите ѝ бяха в неговия апартамент, а и той живееше по-близо до летището, но по изражението му разбра, че е най-добре да не му противоречи.

— Приятно пътуване — промърмори той, докато слизаше от колата пред апартамента си.

— Ще ти звънна, когато се прибера — подхвърли тя. Райън отговори след секунда.

— Знаеш ли, най-добре недей. — Стори ѝ се уморен и ядосан. Фаровете се отразяваха във вратата на гаража и лицето му, обрамчено от тъмна коса, приличаше на черно — бяла снимка.

Тя едва си пое дъх.

— Да не би да...

Той не я остави да довърши.

— Според мен имаме нужда да се разделим за известно време.

Гърлото на Стиви се сви, а силният ѝ властен глас, който използваше винаги на пресконференции и официални събития, прозвуча по детски тънък.

— Райън, одева говорех сериозно. Наистина те обичам. Не бих искала да съм с друг. Ако проявиш още малко търпение...

Той се обърна бързо към нея.

— Минаха две години. Колко още искаш да чакам?

— Ще ми се да можех да ти кажа. Просто... В момента се случиха толкова много неща. Баща ми... — тя въздъхна и разпери безпомощно ръце.

— Знам. — Гласът му омекна и той покри ръката ѝ със своята.

Проблесна надежда. Значи той разбираше какво преживява тя, поне донякъде. Преплете пръсти с неговите и ги притисна.

— Ако това ще те успокои, знам, че ще бъдем заедно. Просто в момента не мога да се справя с още едно нещо.

Той издърпа ръката си, изплъзна се между пръстите ѝ.

— Това е разликата между нас — поклати глава бавно. — За теб това е повод за справяне, а за мен — за празнуване. Истината е, Стиви, че гледаме в различни посоки.

— Това не означава, че няма и аз да погледна в твоята посока.

— И кога ще стане?

— На този въпрос не мога да ти отговоря.

— Когато можеш, знаеш къде да ме намериш. Просто не разчитай да започнеш оттам, откъдето приключваш. — Той даде на заден и натисна газта. Обикновено тя бе тази, която се спасяваше с бягство.

През цялата нощ Стиви лежа в леглото, загледана в тавана. Досега апартаментът ѝ бе като застраховка, мястото, където можеше да скрие, когато се наложи. Вече не бе така, нещата се бяха променили.

Сега, докато пътуваше в таксито към срещата по случай дипломирането, тя смачка спомена като цигара и отделни образи продължиха да се надигат като дим, който се разнася над бездната, зейнала пред нея; тази бездна представляваше остатъкът от живота ѝ. Щеше да се справи и с този въпрос, когато се върнеше. Засега имаше намерение да се наслади на една от редките срещи с приятелите си. Не се виждаха достатъчно често, макар много да ѝ се искаше; понякога минаваха месеци, докато се чуят по телефона, но между тях го нямаше чувството на неловкост, което изпитваше с други, не толкова близки приятелки, не се налагаше да премине моста, изтъкан от любезен

разговор, за да се стигне отново дотам, докдето бяха прекъснали. Имаше чувството, че с Джей, Франи и Емерсън времето не е отлетяло.

Наближаваше обед, когато стигнаха в „Принстън“. На няколко пъти завиха в грешна посока, наложи се да се връщат, но накрая спряха пред резиденцията на семейство Хартли. Докато наблюдаваше веселбата на поляната, Стиви се стегна и се опита да прогони ефекта от часовата разлика. Емерсън се появи неочаквано, великолепно русокосо видение в черни дънки и сако на „Шанел“.

Двете се прегърнаха и се разсмяха от удоволствие, докато си казваха колко добре изглеждат. За Емерсън това бе самата истина. След дългото пътуване и предишните две безсънни нощи, Стиви знаеше, че видът ѝ е ужасен.

— Къде е Франи? Мислех, че е с теб. — Стиви се огледа.

— Дойде по-рано. Аз не се чувствах много добре — обясни Емерсън.

— Нали не е нещо сериозно? — Стиви я погледна загрижено. Ем ѝ се стори бледа.

— Най-обикновен махмурлук.

— Ти? — Стиви не помнеше някога да е виждала приятелката си пияна, дори в случаите, когато другите не можеха да си кажат имената. Тя винаги се владееше, затова открай време я назначаваха да им бъде шофьор.

Емерсън се усмихна насила.

— Да, мила моя, на всички се случва понякога.

Двете се заизкачваха по тревистия хълм, за да потърсят Франи и Джей. Стиви правеше по две крачки за всяка една на дългокраката Емерсън. Най-сетне ги забеляза близо до беседката, седнали настрани от останалите, потънали в разговор, както обикновено — малко затворено общество. Стиви се запита не за пръв път защо така и не станаха двойка. Бяха свършени един за друг. Може би прекалено свършени. Бяха като монета с две ези или две тура.

Франи извика щастливо и прегърна Стиви. Когато дойде редът на Джей, той я прегърна толкова силно, че имаше чувството, че ще ѝ счупи ребрата.

— Питаме се дали ще успееш — усмихна се той.

— Пропуснах ли нещо? — попита Стиви.

— Само че Стю Фелдър предложи да ми направи бебе — изтърси сухо Франи. Както винаги със страстните си очи, устни като нажилени от пчели и къдри, пръснати по раменете тя имаше вид на току-що станала от леглото, след като цяла нощ е правила забележителен секс.

— Леле! Струва ми се, че не си могла да устоиш на предложението — пошегува се Стиви.

Франи се разсмя и поклати глава.

— Предпочитам да умра стара мома.

— Къде е Вив? — поинтересува се Емерсън.

— Реши да пропусне събитието — отвърна Джей. Емерсън кимна с разбиране.

— Умно момиче. Няма нищо по-досадно от това да си нечий съпруг или съпруга на годишнина от завършването.

— Забавлението още не приключило, деца. Нали не сте забравили вечерята в „Айви“ — напомни им Франи.

— Къде е храната? Умирам от глад — обяви Стиви. Не бе хапвала нищо през целия ден, освен пакетчето брецели, което ѝ сервираха в самолета.

— След мен, дами — поклони се галантно Джей.

Заедно се упътиха към шведската маса, неразделни както едно време: високото, красиво момче от Айова и трите момичета — блондинка, брюнетка и червенокоса.

— За випуск 92 — вдигна тост Джей. Четиримата се бяха отправили обратно към града след празненството и сега седяха под стъкления покрив в енотека „Бабо“, а последните слънчеви лъчи потъваха на запад. Джей бе поръчал шампанско от годината, в която се бяха дипломирали, и всички вдигнаха чаши, с изключение на присъединилата се към тях Вивиън; разговаряха за миналото и бъдещето, за всички пътища, по които бяха поели, довели ги до този кръстопът.

Франи отпи глътка шампанско.

— Беше забавно.

— Кое, срещата ли? — Стиви посегна за питка.

— Говорех за младостта ни — обясни Франи.

— Да не би да сме стари? — запротестира Емерсън, която изглеждаше великолепно в кадифеното си сако и копринен панталон, с наниз перли на лебедовата шия. Всичко у нея бе истинско съвършенство, от безупречната руса коса до ноктите с френски маникюр — истинска наследница на първите заселници, дошли на континента с кораба „Мейфлауър“ и само най-добрите ѝ приятели знаеха, че се чувства по-свързана с „Титаник“.

— Аз лично пия за това, че сме заедно — обади се Стиви. — Един Господ знае кога ще имаме друг шанс.

— Нали ще дойдеш за кръщенето — обади се Вивиън.

Тя огледа приятелите с дискретна усмивка, отпуснала едната си ръка на едва забележимото си коремче. Бременността я бе разхубавила — тъмната коса и очите ѝ блестяха, кожата ѝ с карамелен оттенък бе придобила свежестта на розова пъпка. Малкият демон, който Франи се опитваше да крие, я бодна злобно с тризъбеца си. Защо Вивиън, а не тя? Защо всичко хубаво се падаше на Вивиън?

Така бе и навремето, когато двете бяха съквартирантки и Франи едва свързваше двата края като асистентка на редактор, а Вивиън си живееше добре като манекенка. Франи бе лудо влюбена в мъжа, с когото излизаше по онова време, писател, устремен към славата и успеха, Брайън Хенли, чийто първи роман — саркастичен разказ за хората на изкуството в Сохо, бе успял да се изкачи в класацията на „Таймс“. Трябваше да се досети, че той няма да устои на чара на Вивиън. Че кой нормален мъж би успял? Франи дори не можеше да я вини, защото тя не бе направила нищо, за да го окуражи. Не ѝ се налагаше. Тя просто бе... просто бе Вивиън. Скоро Брайън започна да се отбива единствено когато знаеше, че Вивиън си е вкъщи. Щом тя замина за Европа, той спря да идва.

Вивиън се чувстваше неловко. Години по-късно, след като се сгоди за Джей, двете си поговориха по този въпрос. Призна, че Брайън я последвал чак в Париж, нещо, за което Франи нямаше представа, и този факт, вместо да я накара да оцени колко благородно бе постъпила Вивиън, като го бе отблъснала, върна старото озлобление.

Сервитьорът донесе поръчките и прекъсна мислите ѝ. Когато се отдалечи, компанията отново заговори за срещата.

— Май не съм пропуснала нищо — изви очи Вивиън, след като Джей разказа как Уинстън Хейс III, или Уини, както му казвали в

колежа, го бил хванал, за да му разказва за постиженията си.

— Всичко беше наред, докато не се натресох на един, с когото навремето излизах — оплака се Франи.

— Който ѝ предложил да ѝ надуне корема — изкиска се Стиви, започнала втората си чаша шампанско. Беше с дънки, топ от цикламен шифон с дълбоко деколте, а от ушите ѝ висяха ефектни обеци. Франи знаеше, че няма нужда да наднича под масата, за да се увери, че е боса. Стиви бе типична калифорнийка, свикнала да си събува обувките винаги когато бе възможно.

Франи сведе замислено поглед над чашата шампанско, в която се издигаха мехурчета на тънки редици. Точно преди година погребва брат си и разговорът ѝ напомни за загубата. Родителите ѝ бяха отдавна покойници, вече го нямаше и Боби и не ѝ оставаха други роднини, освен далечните братовчеди, които да сложат плоча на гроба ѝ.

— Дали не трябваше да приема? — зачуди се намръщена тя. — Един Господ знае кога, ще получа друго предложение.

— Не забравяй Джей — пошегува се Емерсън. Тя разказа на Вивиън за случката със Стю, за която бяха разбрали от Франи по време на вчерашната вечеря в „Айви“. Заливаха се от смях цялата вечер.

Само че сега на Франи не ѝ беше до смях. Когато забеляза изражението ѝ, Джей се протегна и стисна ръката ѝ.

— Извинявай, беше глупаво от моя страна. Трябваше да си мълча.

— Ти не си виновен — насили се да се усмихне Франи. — Мислех за брат си.

Всички на масата замълчаха и я погледнаха със съчувствие.

— Мислиш си, че даден човек ще бъде винаги до теб, след това, един ден, той просто изчезва. Няма го вече — продължи тя. Тъй като не искаше да им разваля настроението, тя добави бързо: — Много се извинявам. Не исках да скапя вечерта.

— Все още имаш нас — прошепна Емерсън. Вивиън ѝ се усмихна.

— Ще намериш някого. Виж ме мен. Не съм и вярвала, че ще се омъжа.

Франи се въздържа да не ѝ натякне, че не е било поради липса на възможности. Вивиън имаше обожатели на два континента, сред тях бяха един принц, наследник на гръцка корабна империя и шефът на

световноизвестен конгломерат. През годините тя ту се появяваше, ту изчезваше от живота на Джей, през повечето време живееше в Париж, където бе израсла, тъй като бе дете на французин и ливанка. Джей бе готов да се ожени за нея на мига, стига тя да останеше достатъчно дълго, за да му даде възможност да ѝ предложи. Едва когато той започна сериозна връзка с друга, Вивиън се появи отново на сцената, този път завинаги.

— Трябваше да действам хитро — заяви Джей.

— Не беше нужно да ме изнудваш — засмя се Вивиън и отпусна длан над лакътя му. Обърна се към Франи и усмивката ѝ се стопи. — *Cherie*, какво има? Да не би да казахме нещо, което те разстрои?

Франи поклати притеснено глава, докато попиваше очи със салфетката.

— Не, разбира се. Сигурно е въздействието на срещата. Всички говореха само за семействата и децата си.

— Да ти кажа — започна Вивиън замислено, — този въпрос може да бъде разрешен много лесно.

— Как? — Франи върна салфетката на скута си.

— Джей може да стане баща на детето ти.

Франи за момент спря да диша.

— Нали не говориш сериозно? — ахна тя.

— Всичко е наред — продължи Вивиън. — Вие, двамата, се познавате от цяла вечност. Няма да се питаш откъде бебето ти е взело брадичката или челото. Няма да се питаш дали таткото не е имал никакви заболявания. — Обърна се към Джей. Той бе не по-малко изумен от Франи. — Ако Франи забременее сега, нашето дете ще си има братче или сестриче.

— Чудесно. И как точно ще обясним какво става на детето? — любопитства Джей.

— Децата — поправи го Емерсън.

— Именно. Ще бъде шантаво и много сложно. — Джей вдигна ръце. — Защо изобщо обсъждаме този въпрос? Просто няма да стане. — Той погледна останалите на масата, сякаш молеше приятелките си да разкритикуват шантавата идея.

— Не гледай мен — сопна се Стиви. — Това е един от малкото въпроси, по които не мога да кажа и дума.

— Затова пък аз мога. Можете да ми вярвате, че няма нищо по-трудно от това да си самотна майка — вметна Емерсън.

Франи не каза нищо. Беше потънала в мисли и дори не смееше да повярва на онова, което чуваше. Да не би Вивиън да говореше сериозно? Французите бяха по-разкрепостени по тези въпроси и въпреки това предложението ѝ бе прекалено. Каквито и да бяха обстоятелствата, повечето съпруги не биха останали очаровани мъжът им да стане баща на дете от друга жена. Въпреки това идеята се загнезди. Веднага си представи как са се събрали на Деня на благодарността двете с Вивиън, Джей и децата. Едно голямо, щастливо семейство. Замисли се и за всички почивки и рождени дни, които щяха да празнуват заедно, за бейзболните и футболни мачове, на които щеше да присъства. Замисли се и за трудните моменти, когато щеше да се нуждае от подкрепа.

Имаше ли по-добър баща за детето ѝ от най-любимия ѝ приятел?

---

[1] Мимоза — коктейл от три части шампанско и две леденостуден портокалов сок; обикновено се сервира на сватби. — Б.пр. ↑

[2] Хедж фонд — вид инвестиционен фонд, в който се използва широк набор от инвестиционни стратегии, включващи къси продажби, закупуване на компании, изпаднали в затруднено положение, спекулативно продаване и купуване на акции. — Б.пр. ↑

[3] По името на доктор Хенри Хаймлих, открил метод за спасяване при задавяне. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Трябва ли да целувам баба?

Ейнзли вдигна поглед към Емерсън, докато двете седяха на задната седалка в таксито на път към дома на Марджъри. Беше късен следобед и слънчевите лъчи си играеха на криеница между небостъргачите по Парк авеню и светлорусата ѝ коса блестеше като течно злато.

„И този въпрос го задава едно невинно дете“, помисли си Емерсън. Ейнзли не беше груба, просто откровена.

— Не и ако не искаш — Емерсън стисна нежно рамото на дъщеря си. Как бяха успели двамата с Бригс да създадат тази малка фея. Първия път, когато я пое в ръце, веднага след раждането, имаше чувството, че държи пеперуда в ръцете си.

— Баба е готина, но мирише странно.

— Знам, миличка. Вината не е нейна. — На Емерсън ѝ дожаля за майка ѝ, макар понякога да беше трудна и опърничава. Преди да се разболе, Марджъри се поддържаше великолепно, беше безупречна от главата до краката. Емерсън си спомняше колко горда бе на възрастта на Ейнзли, когато майка ѝ идваше в училище, макар да попадеше сред море от дрехи на „Шанел“ и „Ив Сен Лоран“, тя си оставаше най-великолепната майка. Само че напоследък парфюмите не можеха да скрият миризмата на лекарства. — Но пък тя ще хареса много рисунката, която ще ѝ подариш. — В скута на Ейнзли стоеше навит лист, на който с пастел бе нарисуван Гъс, полярната мечка в зоопарка, където през седмицата бяха водили всички първокласници.

Ейнзли отпусна рамене.

— Знам, че няма.

— Защо?

— Тя изхвърли рисунката ми с патиците.

— Може Наталия да ги е изхвърлила по погрешка. — Наталия беше икономката, на която Емерсън плащаше и за да чисти апартамента.

Ейнзли поклати глава и погледна Емерсън многозначително, за да ѝ покаже, че разбира много повече, отколкото майка ѝ предполага. След това обясни:

— Намерих я смачкана под леглото на баба.

Емерсън разбра, че няма смисъл да спори — откъде да знае, че не е истина? Докато минаваха покрай „Сейнт Бартоломю“ с кафенето в двора, което гледаше към Парк авеню, тя си спомни детството, как Марджъри я зарязваше задълго, след това я грабваше също като кукла, с която да си поиграе и да облече в някоя нова дрешка. Ако нещата се повтаряха, вината не бе изцяло на Марджъри. Болестта я бе сломила. Много обичаше Ейнзли, но в повечето случаи нямаше сили да стане, за да ги посрещне.

— Сетих се. Какво ще кажеш да хапнем по една мелба в „Серъндипити“? — предложи тя, за да разведри настроението. — Можем да спрем на връщане от баба ти.

Ейнзли наостри уши.

— С всички добавки отгоре ли?

— Става. — Мелбите в „Серъндипити“ бяха като за четирима и колкото и да се опитваше Ейнзли, все не успяваше да изяде дори половината, но това не я спираше да пробва до изнемога.

— Разбрахме се — отвърна момиченцето и хитрите ѝ очи затанцуваха.

Няколко минути по-късно таксито спря пред блока на Седемдесет и втора и Парк авеню, в който живееше майка ѝ.

— Знаеш ли кой още ще се зарадва, като те види? — попита Емерсън, докато слизаха.

— Чичо Насарио ли? — попита с надежда Ейнзли. Емерсън кимна, а Ейнзли извика радостно и хукна напред. Още преди младата жена да пристъпи под винения навес над входа, дъщеря ѝ вече бе вътре, а портиерът с бели ръкавици държеше вратата отворена. Емерсън влезе в мраморното фоайе и откри двайсеткилограмовото момиченце да се гърчи в ръцете на възрастния пуерториканец.

— Ейнзли! — възмути се тя и забърза към тях. — Чичо Насарио ще получи херния. Обърна се засмяна към Насарио: — Понякога забравя, че вече не е бебе.

— А пък аз забравям, че съм старец. — Той настани Ейнзли на рецепцията и въздъхна дълбоко: — Ай, chiquita^[1] — престори се на

отчаян, — с какво те храни майка ти? Нямахме ме само две седмици, а ти си станала двойно по-голяма — намигна ѝ той и се обърна към Емерсън. — Ти беше същата на нейната възраст. Вечно ме молеше да те кача на рамо. Карлос, портиерът, който работеше тук, когато беше дете, те наричаше малката ми *sombra*^[2] — припомни ѝ той.

Емерсън се усмихна на спомена. Насарио бе мил и внимателен, през най-трудните ѝ години ѝ беше като приеман баща. Тя често си фантазираше как отива да живее при него и голямото му шумно семейство в Бронкс, в дома, в който никога не беше стъпвала. Не че нямаше да е добре дошла, но рискът бе прекалено голям. Ако Марджъри откриеше, за него щеше да е неприятно, можеше дори да изгуби работата си.

Сега забеляза, че стройните му някога рамене вече са отпуснати, а в гъстата му черна коса се виждат бели нишки. От очите тръгваха дълбоки бръчки и прорязваха слепоочията, а кожата около брадата бе увиснала. Мисълта, че един ден ще влезе и той няма да бъде зад рецепцията, ѝ се стори мъчителна.

— Добре ли прекара ваканцията? — попита тя.

— Ако наричаш сменянето на покрива в къщата на сестра ми почивка, да — усмихна се той.

— Никога ли не почиваш? — попита загрижено тя. Насарио сви добродушно рамене.

— Когато имаш голямо семейство, няма почивка.

— Имат късмет, че си до тях.

Част от заплатата му всеки месец отиваше при роднини в Пуерто Рико. „Че за какво са парите, ако не помагаш на по-бедните!“, казваше той. Ако богатството се измерваше с хората, които те обичат, които ти обичаш, то тогава неговото богатство бе несметно. Беше женен от четирийсет години, с три големи деца и дванайсет внуци.

— Я да видим — той се наведе, за да погледне Ейнзли. — Искаш ли да видиш какво съм ти донесъл чак от Маягуайс? — Емерсън му бе звъннала предварително, че ще идват и той извади нещо от джоба на панталоните си. Същото бе и навремето, Емерсън бе получавала невероятни съкровища. Оказа се малка дървена статуетка, която той сложи в ръката на Ейнзли. — Това е Дева Мария. Когато си в беда, тя ще ти помогне.

— А тя откъде ще разбере? — Ейнзли я гледаше като омагьосана.

— А, *chiquita*. Девата винаги знае. — Той се потупа по гърдите.

— Какво ще кажеш за новия? — попита Емерсън и посочи с глава нагоре, към десетия етаж, където бе новоназначеният болногледач, с когото младата жена все още не се познаваше. От агенцията ѝ бяха казали само, че е нигериец и е много опитен. — Да се обзаложим ли колко ще издържи?

Насарио я погледна с укор. Каквото и да бе мнението му за Марджъри, той винаги се отнасяше към нея с уважение и настояваше Емерсън да се държи по същия начин. Единствената му забележка бе:

— От всичко, което видях досега, мога само да кажа, че майка ти е в добри ръце.

След няколко минути Емерсън и Ейнзли бяха в асансьора. Когато спряха във фоайето, тя забеляза вазата със свежи цветя на масичката Луи XV до стената — не биваше да забравя да благодари на семейство Таунсенд от апартамент 10 В, които ги поръчваха всяка седмица и никога не ѝ позволяваха да плаща. Влезе в апартамента на майка си и си пое дълбоко дъх, за да се успокои, защото колкото и често да идваше, така и не ѝ ставаше по-лесно. Стисна ръката на Ейнзли и пристъпи навътре.

Беше толкова горещо, че имаше чувството, че влиза в сауна — напоследък на Марджъри все ѝ беше студено и настояваше всички прозорци да стоят затворени. Беше късен следобед и слънцето нахлуваше през високите прозорци с изглед към Парк авеню и изпълваше с живот прекрасния хол, в който като дете Емерсън пристъпваше на пръсти от страх да не събори някой от великолепните предмети. Сега холът ѝ се стори празен. Антиките и произведенията на изкуството бяха продадени едно по едно, заменени от обикновени мебели, някои купени от магазини втора ръка. Единственото, останало от детството на Емерсън бе портретът на баща ѝ, закачен над камината, на който той изглеждаше строг и никак не си приличаше. Тя помнеше нежен, спокоен мъж с бяла като сняг коса, под която прозираше розов череп; той често лягаше да поспи и вечно ходеше по лекари — беше доста по-възрастен от Марджъри, достатъчно стар, за да бъде дядо на Емерсън и имаше болно сърце.

— Здравейте. — Музикален глас я накара да се завърти. От тъмния коридор излезе мъж. Беше висок, приблизително на нейната възраст, кожата му бе с цвета на ламперията, пред която бе застанал.

Носеше грижливо изгладен панталон в цвят каки, риза с къс ръкав, която подчертаваше изпъкналите мускули по ръцете му. Усмихна се и зъбите му се открийа на тъмната кожа. — Моля да ме извините, не исках да ви стресна. — Той подаде ръка. — Реджи Оканта. Говорихме по телефона.

— Да, разбира се. Емерсън — представи се тя. Стисна ръката ѝ силно, но не прекалено, и едрата му длан сякаш погълна нейната. Тя погледна високите скули, плътните устни, зелените очи със златисти точки. Сама не разбра защо се притеснява и ѝ бе необходим миг, за да се опомни. — Това е дъщеря ми Ейнзли.

— Много ми е приятно да се запознаем. — Реджи се наведе, за да стисне ръката на Ейнзли също толкова официално и любезно, колкото на Емерсън. — Какво е това? — Той погледна рисунката.

Ейнзли му я подаде.

— Нарисувах я за баба.

Реджи я разви внимателно, разгледа я, сякаш бе декоратор в музей, който преценява творба на изгряващ млад художник.

— Виж ти. Харесва ми дръзкият избор на цветовете. Много оригинално. Мисля, че мечката ще остане доволна, когато види как си я нарисувала. — Говореше с британски акцент, в който се прокрадваше характерната за родината му интонация.

— Мога и на теб да нарисувам. — Ейнзли го наблюдаваше омагьосана.

— Ще ми бъде много приятно. — Реджи говореше сериозно, сякаш ставаше въпрос за велика чест.

Детето хукна към шкафа, където Емерсън държеше листове и бои за случаите, когато идваха на гости.

— Умееш да се държиш с децата — отбеляза Емерсън с усмивка, докато наблюдаваше как дъщеря ѝ вади скицника и маркерите. Обърна се към него. — Имаш ли деца?

— Само племенници и племеннички. Не ми позволяват да спя, колкото ми се иска — добави през смях той и обясни, че в момента живеел при леля си и чичо си, поне докато завърши колежа. Оставала му още една година, преди да има право да кандидатства медицина. Междувременно, за да свърже двата края, работел нощем.

— Не ти остава много свободно време. — Емерсън си припомни натоварената си програма в „Принстън“ и колко усилия бе полагала, за

да изкара поне петици.

Той я дари с една от ослепителните си усмивки.

— Свободното време е западния идеал. — Той бил възпитан да вярва, че времето, посветено на самоусъвършенстването, е безценно.

— Въпрос на гледна точка. Въпреки това, едва ли ти е лесно.

— Майка ти много ми помага. Всяка вечер започва да ме разпитва какво съм научил през деня.

Емерсън не успя да прикрие изумлението си. Марджъри не би се сетила да „помага“.

— Влияеш й положително. Обикновено не се чувства добре. — Много й се искаше да продължи разговора, да научи нещо повече за Реджи, но задълженията я подръпваха също като нетърпеливо дете. — Та като стана въпрос за пациентката, трябва да надникна при нея. Будна ли е? — попита тя с надеждата да не е, защото по този начин щеше да спечели още няколко минути.

— Да. Има и посетител. — Реджи посочи към стаята на Марджъри. — Тъкмо приготвих чай. Ти искаш ли?

— Какво? А, не, благодаря. — За момент Емерсън се бе разсеяла, докато се опитваше да преодолее изненадата, че Марджъри има гости. Напоследък почти никой не се отбиваше да я види.

Остави Ейнзли да драска по листа и тръгна по коридора. Завари Марджъри седнала в леглото, подпряна на камара възглавници, а стаята, от която почти не излизаше, я бе обгърнала като стара рокля, останала от отдавна минал бал; личеше, че горната табла на леглото, тапицирана с кадифе, е овехтяла, а пред огледалата бяха оставени множество шишенца с парфюм. Тя се бе гримирала, перуката й, подобна на твърди руси криле, щръкнали от двете страни на главата, очертаваше лицето й като маска. Старата й красота бе почти незабележима.

— Миличка! — зарадва се майка й, сякаш не я бе виждала от цяла вечност. — Помниш ли господин Станклиф? — посочи тя мъжа, настанил се на износен плюшен стол до леглото.

Емерсън го позна и усети как сърцето й се свива. Как да не го познае. Майка й не спираше да я сватосва с него от мига, в който той се нанесе на горния етаж и вечно повтаряше, че е съвършен за нея. Колко често се появявали подходящи партии, опитваше се да я убеди тя. Какво щеше да й стане, ако излезеше да пийне чашка с него?

Времето минаваше и тя не се подмладяваше. Освен това трябваше да мисли за Ейнзли. Емерсън все отказваше и извинението ѝ бе, че е прекалено заета. Освен това Бригс също бе „свършен“ за нея, а ето какво стана. Въпреки това майка ѝ продължи да настоява и накрая Емерсън се предаде и се съгласи да се види с него на кафе. Беше невероятно скучно, той бе отегчителен, но оттогава не спря да я кани ту на вечеря, ту на концерт, ту на изложба.

— Ед. — Насили се да се усмихне, когато той се изправи, за да я поздрави. — Много мило, че си се отбил — продължи тя с лекотата на обигран професионалист.

— Минавах наблизо. — Той се ухили на шегата и по нищо не пролича, че е изненадан да я види. Да не би това да беше някакъв заговор? Познаваше майка си много добре и знаеше, че е напълно възможно.

Марджъри наклони глава и погледна Емерсън толкова доволно, че намеренията ѝ бяха повече от ясни.

— Господин Станклиф тъкмо ми разказваше, че бил съсед със семейство Литън на остров Мартас Винярд. Какво невероятно съвпадение, нали?

Сигурно ставаше въпрос за семейство Литън, които бяха втори братовчеди на Емерсън по бащина линия.

— Срещали сме се само веднъж. Честно казано, сториха ми се доста надменни — сви рамене тя.

Марджъри смръщи вежди, но успя да се овладее бързо и отново погледна усмихната гостенина.

— Глупости. Чудесни хора са. Нали точно това ми казвахте, господин Станклиф.

— Всъщност, аз не ги познавам добре — призна той и стрелна Емерсън със затворнически поглед. — Старият господин Литън веднъж ме покани да плаваме заедно, но духаше силно и се наложи да го отложим за друг път. Оттогава не съм ги виждал. — Обясни, че продал къщата, когато се развел.

Поговориха за други неща, за предпочитани заведения, за общи познати. Светът на богатите сноби приличаше на малко село — всеки познава другите и ако се върнеш достатъчно назад във времето, се оказвате роднини. Емерсън щеше да се отегчи до смърт, ако не бе толкова ядосана. Тъкмо когато си помислеше, че благодарение на

всички грижи, които полагаше за майка си, и сметките, които плащаше, бе постигнала някакъв напредък, ѝ се напомняше, че възрастната дама никак не се интересува от нуждите и желанията на дъщеря си. Нали Марджъри я бе накарала да се омъжи за Бригс, нали тя повтаряше, че е пълна глупост да се разведе, дори когато бе очевидно, че бракът им не върви. Сега нямаше да се спре пред нищо, докато не разрушеше живота ѝ втори път.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Реджи, който донесе чая. Тя не откъсна поглед от него, докато сервираше, впечатлена, че бе донесъл още една чаша, в случай че тя променеше мнението си. Той се движеше грациозно, почти като балетист. Човек се успокояваше само като го наблюдаваше. Държеше се любезно, без да сервилничи, грижеше се за майка ѝ, внимаваше възглавниците да подпират кръста ѝ, следеше часовете, в които да си вземе лекарството.

— Нали ще изпратиш господин Станклиф, миличка? — помоли Марджъри, когато гостът реши да си тръгне. Погледна многозначително Емерсън и тя послушно се изправи.

На вратата за пореден път му отказа да вечеря с него, като се извини, че напоследък отделяла всичкото си свободно време за Марджъри. В този момент единственото желание на преданата дъщеря бе да удуши майка си.

— Как можеш да ми причиняваш подобно нещо? — скара се тя на майка си по-късно. — Нарочно ме насади така.

Марджъри ѝ седеше в леглото и пиеше невъзмутимо чай.

— Колко много шум вдигаш за една дреболия, миличка. Човекът просто се държи като добър съсед.

— Защо тогава се чувствам в клопка?

— Не преигравай. — Майка ѝ остави чашката на нощното шкафче и се намръщи от усилието. Бе толкова крехка, че дори най-незначителното движение я изтощаваше. — Дори да съм имала задни мисли, нима е престъпление да се погрижиш за единственото си дете?

— Можеше поне да ме предупредиш — не спираше Емерсън.

— Ако те бях предупредила, щеше да си намериш някакво извинение и нямаше да дойдеш.

— Точно така!

— Стига, миличка. — Марджъри стисна очи, сякаш я бе прорязала болка.

Емерсън усети как гневът ѝ стихва и я обзема тъга. Единственото ѝ желание бе да я обичат заради нея самата, а не защото е идеалната дъщеря. Нима искаше прекалено много?

Марджъри побърза да смени темата.

— Какво ще кажеш за Реджи?

— Струва ми се приятен. — Емерсън много добре знаеше, че в никакъв случай не бива да разкрива повече от това. Марджъри ѝ набиваше в главата още от дете, че никога не бива да фамилиарничи с наемната работна ръка.

— Много е трудолюбив. Не мога да отрека. Не е като някои други.

— Радвам се, че си го одобрила — отвърна саркастично Емерсън. След това гласът ѝ омекна и тя добави: — Похвали се, че му помагаш с учебния материал.

— Знаеш каква съм, обичам да поощрявам умните и даровити хора. — Истинската дама, обичаше да казва Марджъри, знае как да се държи с прислугата. — Каза ли ти, че се кани да става лекар?

— Да, спомена.

— Много благородно решение. Като се сетиш колко много хора в Африка умират от СПИН.

— Той ли ти каза? Ще лекува хора, болни от СПИН?

— Не го е казал с толкова много думи. Аз предположих... — Марджъри се изчерви.

Емерсън потисна въздишката си.

— Просто се надявам да остане по-дълго от предишната болногледачка — призна направо тя.

— Нямаше да имам нужда от болногледачка, ако ти не беше такъв инат и се преместеше да живееш при мен — натякна майка ѝ за пореден път. — Апартаментът е достатъчно голям и за трите ни, да не говорим, че е глупаво да плащаме наем за два апартамента.

— Мога да си го позволя. — Споразумението при развода ѝ бе доста щедро и тя можеше да разчита на тези пари, дори да не работеше. Не беше там работата. — Много добре знаеш, че в най-скоро време ще се хванем за гушите.

— Не знаех, че ти е толкова трудно с мен — изхленчи Марджъри и се загърна с шала, сякаш ѝ бе станало студено. — Един Господ знае

какви ги разправяш пред терапевта си. Сигурно се оплакваш как съм ти съсипала живота.

Емерсън се отпусна на леглото и пое ръката на майка си в своята. Стори ѝ се съвсем лека, все едно е направена от хартия.

— Не съм се виждала с доктор Шапиро от месеци. — Беше престанала да ходи почти веднага след развода. — Освен това нямам никакво желание да ровя в миналото.

— Извинявай, миличка, не исках да ти досаждам. Просто... — В този момент маската на Марджъри падна и разкри уплашената жена, ужасена от смъртта и още по-ужасена от живота.

Сърцето на Емерсън се сви. Каквото и да бе направила майка ѝ... или да не бе направила... никой не заслужаваше подобно нещо.

— Доктор Венакор казва, че реагираш добре на химиотерапията — обясни тя с престорена веселост. Точните му думи бяха, че разпространението на рака е забавено. Не ѝ се искаше да чуе точно това, но така поне майка ѝ щеше да има още шест месеца, в най-добрия случай година.

Болната се засмя глухо.

— Не съм сигурна кое е по-лошото, болестта или лечението.

— По-издръжлива си, отколкото си мислиш. — Каквито и недостатъци да имаше, Марджъри бе приела болестта по същия начин както факта, че остана вдовица — с гордо вдигната глава и достойнство. Дори да бе прикована на легло, това не бе в състояние да я сломи. Че коя жена би си позволила да излезе с миналогодишен тоалет?

— Нека бъдем реалисти. Колкото по-скоро си отида, толкова по-скоро ще ви освободя от грижите.

Емерсън се намръщи.

— Не говори така.

— В известен смисъл ще бъде облекчение. Напоследък все се питам какво ми остава, защо да живея. — Лицето ѝ се сбръчка и неочаквано тя заприлича на стогодишна старица.

— Все още имаш мен. И Ейнзли — припомни ѝ Емерсън.

Марджъри се разведри.

— Къде е малкото ми сладкишче?

— Рисува нещо на Реджи. Ще ѝ кажа, че искаш да я видиш. — Емерсън се изправи.

— Виждам, че е успял и нея да очарова.

Емерсън знаеше, че това бе начинът на Марджъри да признае, че той е издържал изпитанието. Усмихна се и с лека крачка, тръгна по коридора, привлечена от мелодичния глас на Реджи и пискливото гласче на дъщеря си.

Час и половина по-късно, след като остави Ейнзли вкъщи с бавачката, Емерсън се върна на работа. Крачете из фоайето на театър „Зигфелд“, притиснала мобилния телефон към ухото си. Навън имаше опашка от лимузини, а зад виненочервените възета се бе събрала малка група репортери. Все още нямаше и следа от Сами Бойл от Ей Би Си, нито от Ерик Джеймисън от Фокс нюз. Къде, по дяволите, се бяха заврели? Бяха ѝ длъжници, мътните да ги вземат. Беше изпълнила своята част от уговорката — интервюта с най-голямата звезда сред клиентите ѝ — Джефри Кингстън. Ако ѝ вържеха тенекия, щеше да стане голям гаф. От киното нямаше да ѝ пратят големите пари за един ред в „Пост“.

Когато имаше премиери, работата ѝ бе да се занимава с пресата. Когато ставаше въпрос за филм с участието на Ръсел Кроу или Уил Смит, тогава прииждаха на рояци. Само че никой не се интересуваше от неизвестните актьори на червената пътека. Цяла седмица бе звъняла, бе използвала всички трикове от арсенала си, за да създаде малко оживление.

В този момент забеляза Франи да си проправя път през тълпата. Забеляза я как подминава опашката и тръгва по червения килим, сякаш бе у дома си, а бухналата ѝ коса и червената рокля, подчертала всяка извивка на тялото ѝ, накараха фотографите да защракат. Емерсън се отпусна. „Всичко ще се оправи“, рече си тя. Франи винаги ѝ въздействаше по този начин. Тя бе спасението за горкото богато момиче.

— Доста хора са дошли — отбеляза приятелката ѝ.

— Още чакам някои. — Емерсън се огледа неспокойно. Режисьорът и актьорите все още не бяха пристигнали, което означаваше, че разполагат с време. Отново се извърна към Франи. — Струваш ми се различна. Да не би да си променила нещо по косата? — Не беше това. Неочаквано се сети и ахна. — Боже. Да не би...

— За съжаление, не — поклати глава тя. — Току-що ми дойде. — Стараеше се да говори ведро, но Емерсън забеляза разочарованието ѝ. Беше толкова сигурна...

— Нищо, следващия път — успокои я Ем.

— Ако Джей не се откаже.

— Няма. — Нямаше да причини подобно нещо на Франи.

— Да помогнеш на приятел е едно, да ѝ направиш бебе е съвсем различно.

— Той знае колко много го искаш.

— Не чак толкова, че да прецакам приятелството ни.

— Това няма да стане. — „Те, двамата, много държаха един на друг.“

Франи се насили да се усмихне.

— Да, права си. Май хормоните ми са се развилнели.

— Днес се видях с мама — сподели Емерсън, докато я водеше към местата, резервирани за журналистите и VIP персоните.

— Тя как е? — попита Франи.

— Не е добре. — Емерсън не искаше да разваля настроението и заговори за нещо по-приятно. — Затова пък новият болногледач е точно какъвто е поръчал лекарят.

Франи я познаваше не по-зле от себе си. Изви вежда.

— За теб или за майка ти?

Емерсън се изчерви.

— Красавец е — призна тя.

— Хайде де, кажи още нещо.

— Представи си Сидни Поатие в „Познай кой ще дойде на вечеря“.

— Ясно. Пази се, момиче, защото мама може и да си оттегли поканата.

— Мина ми през ума — добави бързо Емерсън. — Не се притеснявай, ще се държа с него като с човек от персонала.

— Да не забравиш — ухили се приятелката ѝ.

Емерсън потръпна и се запита дали я грози опасност да започне връзка с Реджи Оканта.

Франи се настани до Луис Кампанела от „Дейли шоз“, който се бе заприказвал с Бен Соколин от „Варайъти“. Шепнешком разказа на Емерсън за книгата, за която щеше да подпише договор.

— Направо да не повярваш. Неофициалната биография на Грант Тобин. — Не ѝ се наложи да добави, че след като интересът на хората се бе събудил отново, заглавието щеше да донесе изключителни печалби.

Емерсън трепна.

— Стиви знае ли?

— Тя ме свърза с него. Очевидно го познава от години.

— Значи е знаела, че пише книга?

— Още преди да разбере, че Грант ѝ е баща. Сега има интерес книгата да попадне в добри ръце.

— А тя казала ли му е? — поинтересува се Емерсън и се запитва доколко приятелката ѝ познава автора.

Франи поклати глава.

— Засега всичко е скрито — покрито, поне докато не се запознае с Грант.

— Ако се запознае с него. — Досега дори амбициозните опити на Стиви не бяха дали резултат и тя така и не бе успяла да проникне в непревземаемата му крепост.

— Решила е, че ще се справи. В най-скоро време.

— Това пък какво трябва да означава?

Франи сви рамене.

— Каза, че колкото по-малко знаем, толкова по-добре.

— Господи — изпъшка Емерсън.

Двете приятелки се спогледнаха. Познаваха Стиви добре и не се съмняваха, че ще използва всички средства, за да постигне своето. Каквото и да бе намислила, предстояха неприятности.

---

[1] Chiquita (исп.) мъничка. — Б.пр. ↑

[2] Sombra (исп.) сянка. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Стиви се питаше дали идеята е добра. Опитваше се запази равновесие, докато седеше върху двацет и пет килограмовия чувал с тор в каросерията на камиона, който следваше виещия се път към имението на Грант Тобин в Холмби Хилс. Бе убедена, че греши. Само че не ѝ оставаше никаква друга възможност. Сигурно щеше да е по-лесно да се добере до Пентагона, колкото да си уреди среща с Грант Тобин. След като се опита да пробие при адвоката му, после при рекламния му агент (мижигурка, чието единствено задължение беше да разгонва хората), накрая се пробва при бодигарда, поел ролята и на портиер, и на иконом — страховит тип, целият покрит с татуировки, на пръв поглед брат близък на един неин познат, Сами Гарбър, бивш член на някаква банда, тъпанар, който събираше вещи на знаменитости и информация за тях, също както хората събират марки, например къде носят дрехите си на химическо чистене, откъде си поръчват пица — най-сетне опря до градинаря господин Мори, който се оказа, че има слабост към изпаднали в беда дами. Може би скорошното пенсиониране го бе размекнало. Каквато и да бе причината, той се съгласи да ѝ помогне да се вмъкне в имението.

Затова вместо да е заедно с колегите си, които по това време се канеха да се пръснат из целия град, за да търсят сензации, тя се беше пъкнала в Троянския кон на Мори, иначе казано „Сънс лендскейпинг“, за да се срещне за пръв път с баща си.

Ванът наби рязко спирачки и тя се търкулна на пода. Изруга приглушено, изправи се и се намръщи, когато смрадливият тор започна да се изсипва от малка дупчица на чувала. Ванът отново потегли, набра скорост по стръмния склон и на всеки завой тя се лашкаше ту на едната, ту на другата страна. Най-сетне шофьорът намали и тя чу господин Мори да се провиква от кабината към охраната.

Холмби Хилс, още по-тежкарско и престижно място от Бевърли Хилс или Бел Еър, бе потресаващо скъпо място, където ултрабогатите се ширеха в просторни къщи, разположени сред декари великолепно поддържани градини. Знаеше, че Грант може да си позволи да живее

тук, защото, за разлика от останалите членове на бандата, започнали солови кариери или съгласили се да свирят за някой друг, той бе авторът на по-голямата част от хитовете на „Астрал Плейн“. Песните и досега му носеха постоянен приход и му даваха възможност да си живее царски, без да му се налага да посяга отново към китарата.

Ванът потегли отново и заскрибуца по алея, покрита със ситни камъчета. От тясната си наблюдателница отзад тя забеляза добре поддържаната трева и пищната зеленина по дърветата. Когато ванът най-сетне спря, тя изскочи на хладния въздух и видя, че са спрели пред оранжерия, малко встрани от къщата. Домът на баща ѝ приличаше на замък, с високи стени, покрити с бугенвиллия, на прозорците имаше красиви решетки от ковано желязо, покривът бе от теракотени керемиди, които блестяха като угасваща жарава на розовата светлина на изгрева. Остана загледана в къщата, усети как пулсът ѝ се ускорява и си каза, че най-сетне ѝ предстои да се срещне с мъжа, когото бе виждала единствено на стари концертни записи. В този момент се приближи господин Мори и изсъска тихо:

— Хайде, върви, върви веднага!

Стиви му благодари още веднъж и пое към къщата. Беше облечена в тъмносин анцуг, с маратонки „Найки“, нахлупила черна бейзболна шапка, останала за спомен от миналогодишните награди „Грами“. Приведе се и се скри зад ниските храсти. Слънцето се надигаше над далечните хълмове, бледата му светлина блестеше по все още мократа трева, където сенките се протягаха като насочващи пръсти. Чуваше се само чуруликането на птиците и шумоленето на листата.

Докато се промъкваше покрай живия плет и заобикаляше розовите храсти, които подръпваха дрехите ѝ, Стиви отново се запита какво бе накарало Грант Тобин да се откъсне от света. Да не би да се чувстваше виновен заради историята с Лорън Роуз или може би му бе писнало да го преследват папараци и журналисти, а може би и двете. Каквато и да беше причината, тя бе решила да разбере. Или това, или трябваше до края на живота си да се пита дали човекът, дарил я с живот, не бе убиец.

При тази мисъл по гърба ѝ плъзна ледена тръпка. Нямахше представа дали Грант не се е затворил тук с цял арсенал като някой откачен фанатик. Ами ако решише да я гръмне без много въпроси?

Превъртя лентата напред и си представи как са я положили в ковчег. Щеше ли Райън да плаче на погребението ѝ? Щеше ли да съжалява, че не бе пожелал да говори с нея, когато тя му звънеше? Гърлото ѝ се стегна и тя присви очи на светлината, която изведнъж заблестя по-ярко.

Когато наближи до къщата, тя обиколи веднъж, преди да се реши да излезе на сенчестата алея, която водеше към задната част. Бе все още хладно, а тя се потеше така, сякаш беше вече обед. Стиви Лайт, известна с железните си нерви, се почувства като уплашено дете. В този момент нямаше нищо общо с амбициозната репортерка. Като малка бе мечтала за срещата с баща си и си представяше как той я прегръща и плаче от радост. Ами ако господинът се окажеше някой кретен? Ами ако беше някое противно изчадие?

Мина под каменна арка, потънала в орлови нокти, и излезе във вътрешен двор, обграден от стени. В центъра блестеше басейн с гладка като огледало вода. Съвършено е, помисли си тя, също като декор за някой от трилърите, в които героите са привлечени от красотата на градината и щом пристъпят вътре, става нещо, което буквално им изкарва ангелите.

През два френски прозореца се влизаше в къщата и тя забеляза, че единият е открехнат. Огледа се, за да е сигурна, че никой не я е забелязал, след това се вмъкна в просторна хладна стая. В единия край бе поставено огромно пиано, което блестеше на ивичките светлина, процеждащи се през затворените кепенци. На стената между библиотеките бе закачена колекция от златни и платинени плочи, поставени в рамки, останали от времето, когато „Астрал Плейн“ са пели с Джоуплин^[1] и Хендрикс^[2], със „Стоунс“^[3] и „Грейтфул Дед“^[4].

От коридора долитаха приглушени гласове — мъж и жена разговаряха на испански. Сърцето ѝ заблъска. Въпреки това не си тръгна. Кой знае кога друг път щеше има възможност да се срещне с баща си? Обзета от любопитство, тръгна по сумрачния коридор; подметките на маратонките ѝ тихо прискърцваха по лъскавия дървен под, докато се насочваше към стълбището, което водеше към горния етаж. По това време Грант сигурно все още спеше. Освен ако не си бе написала домашното и се окажеше, че слуховете, че никога не излизал от имението, не бяха верни.

След като надникна в няколко стаи, които, доколкото забеляза, изобщо не бяха използвани, тя се вмъкна в тъмна спалня с неоправено легло и разхвърляни завивки. Тъкмо се канеше да огледа по-внимателно, когато тих стон я накара да застине на място. В този момент забеляза фигурата, седнала с кръстосани крака: хърбав мъж с редки сиви косми по раменете, само по боксерки. Лицето му бе безизразно, ръцете лежаха на кокалестите колене.

Сърцето на Стиви се сви. Беше чела разкази за странното поведение на Хауърд Хюс^[5] към края на живота му. Не можеше да повярва, че гъвкавият черноок младеж, когото бе гледала на записи с лошо качество, момчето с ангелски глас, оплезен като дявол, който мятеше коса и кривеше крака, се бе превърнал в този съсухрен дъртак.

Поне ѝ се стори безобиден. Не приличаше на безумния наркоман, какъвто го изкарваха в пресата. Дори да беше побъркан, поне в момента не я грозеше опасност. Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато приседна на леглото и зачака той да отвори очи и да я погледне. Тя се стегна, готова да чуе възмутения му вик, който щеше да призове бодигардовете, но Грант — ако това наистина бе той — дори не помръдна. По лицето му се мярна нещо като изненада, когато забеляза непознатата, седнала на леглото му, макар че това никак не го притесни.

Усмихна се лениво и отнесено.

— Здравсти.

— Съжалявам за притеснението — започна тя.

— Няма нищо. Дори не съм те чул кога си влязла. — Гласът му ѝ напомни за гребло, което минава по насипан чакъл.

— Веднъж се опитах да медитирам, но не издържах толкова дълго на едно място — призна тя. Той сви рамене.

— След време се свиква.

Последва неловко мълчание. Стиви прочисти гърлото си.

— Сигурно се питаш какво търся тук.

— А, знам коя си — говореше спокойно, но думите му я накараха да трепне. Да не би да е знаел през всичкото време? А пък тя през изминалите години да си е въобразявала, че баща ѝ няма представа за съществуването ѝ. След това продължи, без да крие иронията си: — Дошла си да видиш великия Грант Тобин. Ще те разочаровам, но той отдавна се изнесе.

Тя го погледна напълно объркана.

— Ти не си ли Грант?

— Едно време бях. Вече не съм.

Сега вече й стана ясно.

— И аз не съм, за каквато ме мислиш — заяви тя. Той наклони глава на една страна и я погледна с нов интерес.

— Защо тогава не ми кажеш какво правиш тук.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Аз съм ти дъщеря.

Грант я гледаше недоумяващо. Очевидно бе от хората, на които животът не е в състояние да поднесе много изненади — беше видял какво ли не, — но това явно беше последното, което очакваше да чуе. След кратко мълчание се изсмя с дрезгавия си глас.

— Направо да не повярваш. Бил съм баща. — Поклати бавно глава и се замисли над чутото. — Ти сигурна ли си?

— Напълно. — Очите й вече бяха свикнали със сумрака и тя забеляза приликата. Беше взела неговата уста. Квадратната челюст и леко издадените напред горни зъби също бяха като неговите.

— Мама му стара. — Той продължи да клати глава и да се киска приглушено.

— Не си ли получил писмото?

— Какво писмо?

— Кое то мама ти е изпратила, за да ти каже, че е бременна.

— Получавам много писма. Повечето дори не ги виждам. — Сигурно прислугата му се грижеше за тази работа, което обясняваше защо не е получил и писмото, което Стиви му бе изпратила. — Виж, работата е там, че... Как ти беше името?

— Стиви. — Тя се изчерви. — Кръстена съм на Стиви Никс^[6]. — Събра малко смелост и попита колебливо: — Вярваш ми, нали?

— Виж, Стиви, не мога да кажа, че ти вярвам, нито че не ти вярвам. В онези години ставах много неща, за които нямам никакъв спомен. Това е положението. — Той се замисли и се намръщи. След секунди се размърда и я погледна отново, а устните му се извиха в иронична усмивка. — Значи трябва да повярвам на думите ти.

— А откъде си сигурен, че не си измислям?

Очите му весело проблеснаха.

— А ти измисляш ли си?

— Не, но сигурно около теб се мотаят доста откачалки.

Той я погледна за момент.

— Не ми приличаш на откачалка.

— Казваш го, въпреки че нахлух в къщата ти? Всъщност, не съм нахлула. Вратата беше отворена. — Побърза да добави: — Опитах се да се свържа с теб, но те пазят повече хора, отколкото са алигаторите в блатата.

Той се ухили и тя забеляза характерното разстояние между предните му зъби.

— Пазя се от журналисти.

Стиви усети, че се притеснява и ѝ става горещо, защото според думите му тя бе в редиците на врага. Не бе нужно да разбира с какво се занимава, поне докато не се опознаят. Въпреки това се почувства длъжна да каже:

— Виждам, че това не ги е спряло.

Пресата бе полудяла покрай последните събития с Лорън Роуз. Всяка стъпка от възстановяването ѝ бе придружена от изказвания, често пъти от измислени или несъществуващи източници. Заглавията във вчерашните таблоиди тръбяха, че Лорън е разказала на областния прокурор какво точно се е случило през нощта, когато е била простреляна и разказът ѝ бил коренно различен от този на Грант. Междувременно Грант Тобин бе отново под светлината на прожекторите и бъдещето му висеше, заложено на картата на неизвестността.

Той сви рамене и я погледна безизразно.

— Свикнал съм.

Бързо разплете крака и се изправи от пода, а крайниците му, наподобяващи пръчки, сякаш магически се превърнаха в част от тялото му. Дръпна пердетата и пристъпи към мястото, където бе седнала тя. На ярката дневна светлина той изглеждаше значително по-стар, лицето му беше прорязано от дълбоки бръчки, блестящите черни очи и отпуснатата походка от едно време бяха бледа сянка от стегнатия едно време мъж.

— Сега вече виждам. — Той повдигна брадичката ѝ с пръст и обърна главата ѝ първо на едната, след това и на другата страна. — Приличаш малко на мама.

— Всички казват, че приличам на моята. — Стиви бръкна в джоба и извади поизбеляла снимка на майка си, правена в началото на седемдесетте, облечена в небрежна рокля с буфан ръкав и сабо, гушнала бебето Стиви.

Той я погледна, намръщи се и поклати глава.

— Извинявай. Не искам да ме разбереш погрешно, сигурен съм, че тя е прекрасен човек, но по онова време... — той разпери безпомощно ръце и я погледна притеснен. — Както вече ти казах, не помня много оттогава.

Стиви се усмихна, за да го увери, че не се сърди. Тя е била поредната почитателка, една от стотиците, с които той бе спал. Единствената разлика беше, че се бе сдобила не само с автограф и спомените за приятно прекарана нощ. Девет месеца по-късно бе родила трикилограмово момиченце.

Настъпи ново мълчание, след това Грант попита:

— Ти закусвала ли си? — Тя призна, че не е. Рано сутринта бе твърде нервна, за да помисли за храна, ала сега вече усети, че е прегладняла. — Супер — отвърна доволно той. — Ще кажа на Мария да сложи още едни прибори. Как предпочиташ яйцата?

Мислите ѝ запрепускаха, трябваше да се овладее и да помисли, преди да отговори. Цялата тази работа ѝ се стори сюрреалистична. Онова, което започна като „Мисията невъзможна“, най-неочаквано се превърна в „Зоната на здрача“. Същевременно част от пъзела, който се опитваше да нареди цял живот, попадна на мястото си. Припомни си слуховете за тъмната страна на Грант, подхранвани от бивши приятелки, разпространявали клюки след трагедията с Лорън Роуз, но тя ги отблъсна, без повече да се замисля. Цял живот бе чакала този момент и нямаше да позволи на никого и нищо да го развали.

Закусваха бавно, разговаряха за какво ли не — от страстта на Стиви към мощните американски автомобили до съвременната музика; Грант, както разбра, бил фен на Еминем. Той ѝ разказа за славните дни на „Астрал Плейн“ през седемдесетте, когато свирели по претъпканите стадиони на два континента. Тя, на свой ред, сподели за детството си в Бейкърсфийлд, където фолксвагенът костенурка на Нанси, обсипан със стикери, бил като трън в очите на жителите, които карали пикапи,

оборудвани задължително със стойки за оръжия. Получи се неловко, когато разкри с какво се занимава. Оказа се, че той не е никак изненадан. Грант се разсмя.

— Може и да съм дърт смешник, но от време на време ми се случва да гледам телевизия. Трябваше ми малко време, докато се сетя къде съм те виждал.

Имаше късмет, защото той прие спокойно професията ѝ. Както много други знаменитости Грант можеше да си позволи подобно небрежно отношение, защото плащаше на други да бранят интересите му. Също като страховития бодигард иконом, който я наблюдаваше смръщен, когато най-сетне ги запознаха, а след това изобщо не ѝ проговори, докато я караше към дома ѝ.

Когато огромният мъжага я остави в апартамента ѝ, чувствата ѝ бяха напълно объркани. В някои отношения любопитството ѝ бе утолено, въпреки това оставаха повече въпроси, отколкото отговори. Какво е правил Грант през всичките години, откакто се бе изолирал от света? Имаше ли някаква истина в историите, които разпространяваха бившите му гаджета, възможно ли бе да се превръща в коренно различен човек, когато се напие? И най-важният въпрос: къде бе нейното място?

Още преди да съблече влажните от пот дрехи, тя грабна телефона и набра номера на Райън. Той знаеше всичко — и безкрайните догадки по отношение на баща ѝ, и ревовете, след като пийнеше някоя и друга чашка вино повече. Не можеше да не сподели наученото с него.

— „Ред гейт пръдакшънс“ — заговори женски глас.

— Джан? Обажда се Стиви. Той там ли е? — Говореше бързо и задъхано.

Бе оставила куп съобщения през последните седмици и остана шокирана, когато две минути по-късно чу гласа на Райън.

— Виж, може ли разговорът да почака? — попита бързо той. — Налага се да направим нова редакция и тук е малка лудница. Трябва да предадем готовата лента утре. — Животът на документалиста бе винаги свързан с крайни срокове, обикновено заради някой филмов фестивал. Знаеше, че не бива да приема лично отказа му да поговори с

нея, въпреки това ѝ стана мъчно. Беше минал повече от месец, откакто говориха за последен път. Не му ли липсваше поне малко?

Преглътна с усилие буцата, събрала се в гърлото ѝ.

— Просто исках да ти кажа, че се срещнах с баща си. — Райън беше единственият, освен Франи, Емерсън и Джей, на когото се бе доверила за Грант.

Последва кратка пауза и той възкликна:

— Леле! Страхотна новина. Как мина?

— Дълго е за разправяне. По-късно свободен ли си? Надявах се да се видим и да прием кафе.

Той се поколеба, около него се чуваха приглушени гласове, които си подвикваха. Редакционната в „Ред гейт“ бе под пара и успешно можеше да съперничи на студиото в нейната телевизия.

— Може и да успея да се измъкна за двайсетина минути — отвърна след кратко мълчание той. — Само че ще стане по-късно днес. Ще ти звънна веднага щом успея да вдигна глава.

Това далеч не бе признание във вечна любов, но за момента ѝ бе напълно достатъчно. Утеши се с мисълта, че не всичко е загубено, след като той се съгласи да се види с нея.

Стиви взе душ, облече най-сексапилните си дънки и топ, който подчертаваше изваяните форми, заради които бе положила неимоверни усилия във фитнеса. Нямахше да е зле да му напомни какво изпуска. В същото време гласът в главата ѝ шепнеше: „Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?“ Дори да успееше да го спечели, какво щеше да прави? Не бе готова да му даде онова, което той искаше, може би нямаше да успее още известно време. Молеше се единствено раздялата им да е накарала Райън да разбере, че си струва да почака.

Той ѝ се обади в късния следобед. Разбраха се да се видят в едно кафене близо до студиото, край булевард „Пико“. Докато пътуваше във файърбърда, свалила гюрука, Стиви си припомняше по-щастливото минало. На първата им среща Райън я заведе в малък семеен италиански ресторант, който нямаше нищо общо с лъскавите заведения, в които ходеха знаменитостите, след това отидоха в кино „Синерама доум“ и гледаха „Скандално известен“^[7], един от любимите ѝ стари филми, който се оказа и един от неговите любими. След това се повозиха по магистрала 1, спряха в Малибу, за да се разходят по обляния в лунна светлина плаж. Вървяха по пясъка, приливът се

плискаше в краката им и Стиви усети трепет на надежда, какъвто не бе изпитвала с други мъже. А когато той спря, за да я целуне, тя усети тръпка, не просто физическа, но и емоционална.

— Има нещо, което така и не ми стана ясно — заговори тя, докато двамата се връщаха. — Защо в старите филми мъжете са такива гадняри. — Мислеше за героя на Кари Грант в „Скандално известен“, който се държеше отвратително с Ингрид Бергман през цялото време.

— По-точният въпрос е защо жените търпят — бе отвърнал Райън.

— Очевидно наказанията в живота не им стигат.

— Може би просто не виждат друга възможност.

— Каква например?

— Приятен мъж, който знае как да се държи с една жена.

Наблюдаваше дългото му ъгловато лице с интелигентни сиви очи и чувствителната уста на поет (Райън съвсем не приличаше на мъжете, по които обикновено си падаше, но пък беше привлекателен, от типа на Ейдриън Броуди^[8]) и осъзна, че той не говори празни приказки. Щеше да се държи добре с нея не само докато я вкара в леглото, ами винаги. Досега се бе свързвала все с лоши момчета, бяха невероятни, докато запалят пожара в нея, но така и не се застояваха, за да го видят как се разгаря. Може би причината бе, че нямаше пример, че познанията ѝ за мъжете бяха единствено от старите филми, които бе гледала. Ето че се появяваше мъж, който не бе поредната бройка в дългата ѝ, незадоволителна история с мъжете.

През седмиците и месеците, които последваха, инстинктите ѝ се оказаха правилни. Той бе точно толкова добър приятел, колкото и любовник. Дори различията помежду им се допълваха. Той умееше да я свали на земята, когато тя се отдаваше на фантазии, а тя го насочваше в правилната посока, ако някой от филмите му ставаше прекалено мрачен и потискащ. Освен това той бе романтик, докато тя бе по-практична, и често я изненадваше с добре обмислени, интересни подаръци като например чифт винтидж обувки на танк, по които тя отдавна въздишаше, или билети за рали с класически автомобили.

Отклони се от магистралата и отново усети същото притеснение, както при първата им среща. Докато намери място на паркинга зад кафенето, сърцето ѝ бе готово да изскочи, а стомахът ѝ се бе свил болезнено. В „Джос“ се срещаха често след работа и понякога тя

купуваше кафе за Райън и екипа му, когато ги очакваше дълга работна нощ. Мястото ѝ бе познато, свързано с много спомени. Усети облекчение, щом влезе и разбра, че е пристигнала преди него; така щеше да има възможност да се овладее. Докато го чакаше, поръча и за двамата. Знаеше, че предпочита кафето си чисто, без захар.

Беше седнала на маса до прозореца и отпиваше кафе, когато той влезе. Сърцето ѝ затрептя. Беше отслабнал, забеляза тя, и тъжните му очи изпъкваха на ъгловатото лице — приличаше на гладуващ източноевропейски поет.

— Нямам много време — предупреди той и се отпусна на стола срещу нея.

Приличаха на обикновена двойка, само че в гърлото ѝ бе заседнала буца, а усмивката му не стигаше до очите.

— Знам. — Тя не откъсваше очи от него и се опитваше да съхрани спомена за по-късно.

Райън духна парата от кафето и отпи предпазливо.

— Изглеждаш добре — отбеляза той.

— Ти също.

Едва се сдържа да не посегне към ръката му. Той плъзна пръсти през косата си както винаги, когато беше нервен. Косата му бе пораснала от последната им среща и сега се къдреше около яката на избелялата раирана, памучна риза. Не се беше бръснал и така имаше сексапилен и малко опасен вид.

— Хайде, казвай. Какво представлява? — Той се отпусна назад на стола и по продълговатото му лице трепна усмивка.

Тя му разказа колко странно бе прекарала сутринта.

— Шантава работа. Имах чувството, че се зарадва на компанията ми не само защото съм му дъщеря.

— От онова, което ми разказа, май не приема много гости.

Тя кимна умислено.

— Все едно, че отидох да видя човек, който е в затвора. Въпреки че не познавам затворник, на когото да му сервират хайвер с бъркани яйца — добави с усмивка тя.

— Никой не го държи насила там — изтъкна Райън.

— Знам, точно това е най-странното. Не е излизал от имението повече от десет години.

— Защо мислиш, че се е изолирал така?

— Според мен се страхува. Изпитва ужас от журналистите, да не би хората да разберат, че истинският човек няма нищо общо с легендата. А и шумотевицата около Лорън Роуз никак не му помага.

— Тук изниква по-важният въпрос. Мислиш ли, че е невинен? — Райън бе впил сивите си очи в нея и я тласкаше да се изправи срещу страховете, които я измъчваха.

— Да. — Изненада се колко убедително го каза.

— Откъде си толкова сигурна?

— Не че той е казал нещо. Този въпрос изобщо не сме го повдигали. Просто не мога да си го представя да дръпне спусъка, не и нарочно. — Грант ѝ се бе сторил по-напласен дори от жертвата.

— Ти почти не го познаваш. Нямах представа на какво е способен.

— Така е, но се доверявам на инстинктите си.

— Ами ако грешиш? Готова ли си да поемеш риска? — Той се приведе напред с изражението на строг баща, както правеше винаги, когато тя прекаляваше, като в случая, когато бе притиснала доста нахално един актьор за връзките му с мафията по време на пресконференция.

Стиви усети как надеждата се надига.

— Човек би казал, че се притесняваш за мен — ъгълчето на устните ѝ се изкриви в усмивка.

— Само защото не сме заедно, не означава, че вече не държа на теб — отвърна той отбранително.

— Райън... — този път посегна към ръката му. — Искях да се видим не само за да ти разкажа за баща си. Искях да знаеш, че много ми липсваш.

— И ти ми липсваш — призна тихо той.

— Искаш да кажеш, че все още не е късно ли?

— Ако питаш дали предложението ми е все още в сила, отговорът е да. — Въпреки това говореше резервирано.

Надеждата ѝ се надигна още повече.

— Все още има неща, с които трябва да се справя. Можеш ли да почакаш?

— Може би — отвърна бавно той, без да откъсва поглед от нея. — Зависи колко дълго искаш да чакам.

Сълзи на безпомощност изпълниха очите ѝ. Как само ѝ се искаше да му даде кураж! Не можеше да си позволи да го подвежда. Единственото, което бе готова да му даде, бе честен отговор, дължеше му го.

— Нищо не мога да ти обеща — отвърна тя.

— Поне ми обеща да размислиш без предубеждения.

Сърцето ѝ трепна.

— Това означава ли, че можем да продължим както досега?

— Не, но съм съгласен и на дълъг годеж.

Тя забеляза копнежа в очите му, затова ѝ се стори още по-трудно да изрече онова, което искаше.

— Не мога. Няма да е честно спрямо теб. Ти искаш деца, а аз не знам нито кога, нито дали ще бъде готова за подобна стъпка.

— Сега мислиш така, но...

— Райън, изслушай ме — прекъсна го тя, без да му даде възможност да довърши. — Ти можеш да си позволиш да чакаш, а аз — не. Защо според теб Франи толкова се е разбързала? След определена възраст става късно.

— На теб ти остава много време — отвърна той.

— Може и да не е чак толкова дълго, колкото си мислиш.

Той отдръпна ръка и се отпусна назад.

— С други думи, нищо не се е променило. — Топлотата по лицето му бързо се стопяваше, също като каймака на кафето пред него, което той не пиеше.

— Съжалявам. — По бузата ѝ се отрони сълза. Райън се изправи рязко и столът му толкова шумно изскърца по пода, че тя се стресна.

— Радвам се, че си открила баща си. Нека оставим нещата такива, каквито са, става ли? — Той извади портфейла си и подхвърли няколко банкноти на масата. — Това е за кафето. — Понечи да тръгне, поколеба се и бавно се обърна към нея. По лицето на гладувания поет се бе изписало колебание между сляпото желание да се протегне към онова, което тя предлагаше, и увереността, че то няма да му е достатъчно. Най-сетне заговори тихо: — Да се пазиш. Той ти се е сторил приятен, но може да има и скрита страна. Внимавай да не те нарани.

— Не се притеснявай, всичко е наред. Аз отразявам заглавията, не ме споменават в тях. — Опита се да се усмихне смело, но така и не

успя.

— Представи си само каква сензация ще бъде, ако колегите ти разберат, че си му дъщеря.

— Ще се оправя с тази работа, когато се стигне дотам. Първо трябва да разбера със сигурност, че е невинен. — Не искаше да го направи само за собствено успокоение, ами за да укроти бръмчащото гнездо на оси, превърнало Грант в доброволен затворник.

— И как смяташ да го направиш?

— Имам си източници. — Източникът бе само един Кийт Холоуей, бивш колега от Кей Ен Ел Ей, който пишеше биография на Грант Тобин. Бе посветил години, за да го проучи и се предполагаше, че знае абсолютно всичко за онази черна глава от живота му, свързана с Лорън Роуз. Ако имаше човек, който да изложи пред Стиви фактите или поне да я насочи в правилната посока, това бе Кийт. Освен това й бе длъжник, задето му осигури шестцифрен хонорар за книгата с помощта на Франи.

— Пази си гърба — предупреди я отново Райън.

— Райън... — понечи да го спре тя, след това се призна за победена и се отпусна на стола. Какъв смисъл имаше да хуква след него? Нищо нямаше да се промени. По-добре бе да го остави. Нека си намери някоя приятна жена, която иска деца. От все сърце й се искаше тя да бъде тази жена.

Стиви не познаваше добре Кийт Холоуей, докато бяха колеги в Кей Ен Ел Ей. Той обикновено покриваше сериозните новини, а тя не се занимаваше с тях. Въпреки това поддържаха връзка и след като той напусна. Когато сподели с нея, че пише биографията на Грант Тобин — очевидно Кийт бе голям фен на музиката му още от тийнейджър, по времето, когато връстниците му са слушали хевиметъл и гръндж — тя не се интересува особено. Само че това се промени, щом откри, че е дъщеря на Грант. Затова свърза Кийт с Франи и като разбра, че са подписали договор, му се обади, за да се видят и да отпразнуват успеха. От предишни разговори с него знаеше мнението му, че Грант е натопен неоснователно, но нямаше представа защо. Да не би да знаеше нещо, което не е записано в полицейските доклади? Имаше ли нещо,

което можеше да оневини Грант, ако се опитаха да му лепнат обвинение в убийство?

— Приятно жилище — отбеляза тя, когато влезе в хола на апартамента му, много подобен на нейния, само че по-уютно обзаведен, с изглед към залива на Санта Моника. Беше в кремаво, комбинирано със светло дърво, бе подбрал интересни дамаски, а по стените бе закачил стари постери. — Ако някога решиш да се занимаваш с вътрешен дизайн, веднага ще ти стана клиентка.

— Благодаря, но и без това майка ми достатъчно ми натяква, че не съм се оженил, няма нужда да си мисли, че съм станал гей — изкиска се той, когато тя се отпусна на канапето. — Какво ще пиеш?

— Бяло вино, ако имаш.

Той донесе бутилка от кухнята и остави Стиви да размишлява над забележката му. Той бе все още неженен, но не защото нямаше възможности. Кийт може и да не беше класически красавец, но притежаваше чара на Мат Лауър^[9], благодарение на който ставаше неустоим, ако можеше да се вярва на мнението на момичетата в нюзрума. Започваше да оплешивява, но се подстригваше много късо, така че всички забелязваха кафявите му очи, обрамчени от гъсти тъмни мигли, и невероятната усмивка. Той бе, по думите на Лив Хенри, от онези мъже, които могат да те накарат да забравиш, че си омъжена.

— За договора — вдигна чаша Стиви, след като той бе налял.

— Без теб нямаше да съм наникъде. Ти ме свърза с Франи. — Той се настани на кожения фотьойл срещу канапето и ѝ се стори малко объркан от неочаквания успех, макар да бе широко усмихнат. — Не знам как да ти благодаря. — След това добави шеговито: — Сега остава и да напиша проклетата книга.

Тя последва погледа му към стаята, по всяка вероятност това бе кабинетът му, ако можеше да съди по купчините листове и папки, натрупани по бюрото и пода и десетките листчета, залепени навсякъде.

— Как върви засега?

— Бавно. — Протегна се, взе преспание от масата и го захрехвърля в ръце. — Мислех си, че проучването ще бъде трудната част. Сега обаче се превръща в истинско предизвикателство. Само документите по случая с Лорън Роуз са един кашон — обясни той.

Пулсът на Стиви се ускори.

— Някакви изненади? — Постара се да зададе въпроса небрежно.

Той наведе глава на една страна и ѝ се усмихна.

— Ако ти кажа, няма да си купиш книгата.

— Може би — усмихна се и тя. — Зависи.

— От какво?

— Дали си струва да си давам парите.

Той я погледна изпитателно.

— Защо ми се струва, че не ме питаш от чисто любопитство?

Стиви остави чашата на масичката, отпусна се назад и скръсти ръце пред гърдите.

— Добре, ще ти кажа направо. Имам нужда от помощта ти.

— Разбира се — отвърна без колебание той.

— Трябва да разбере всичко за нощта, в която е била простреляна Лорън Роуз.

Усмивката му потрепна, но той се овладя. Върна преспапието на помощната масичка и се приведе напред, подпрял лакти на коленете. Погледна я с огромно любопитство.

— Защо първо не ми кажеш откъде е този интерес?

— Ако ти кажа, искам да ми обещаеш да запазиш тайната ми. Поне докато не излезе книгата.

— Добре.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че Грант е имал незаконно дете?

— Ще те накарам да го докажеш. — Не криеше, че е много скептично настроен.

— Доказателство ли искаш? То е пред теб.

Той я зяпна.

— Да не би ти да...

— Грант Тобин ми е баща — довърши вместо него тя и си позволи момент, за да се наслади на изражението му, след това продължи: — Нали не се чувстваш зле. Нямаше откъде да знаеш. Аз самата не знаех допреди няколко месеца.

— Как разбра?

— Мама реши да си признае.

— Значи през всичкото това време той не се е опитал да се свърже с теб нито веднъж.

— Дори не е знаел, че съществувам. Поне така ми каза и му вярвам.

— Значи си се срещала с него?

Очите на Кийт заблестяха като на хрътка, надушила следа.

Тя кимна.

— Изобщо не е такъв, какъвто човек очаква — призна тя. — Много е мил, по един доста необичаен начин. — Беше ходила при него още два пъти след първата им среща и всеки път се убеждаваше все повече, че той е невинен. Въпреки това имаше нужда от потвърждение на онова, което ѝ подсказваше инстинктът.

Кийт се приведе напред.

— А споменавал ли е Лорън Роуз?

— Не, а и аз не съм питала. Изчаквам подходящ момент.

— Не съм сигурен дали мога да ти помогна — рече Кийт и отново се отпусна назад. — Месеци наред интервюирах всички, които са били свързани със случая, и така и не успях да разнищам нещата до дъно. Не съм разговарял единствено с Лорън. Лорън и Виктор.

— Виктор ли?

— Пазителят на портите.

— Огромна татуирана мъжага с рамене като трикрилен гардероб ли? — Тя разпери широко ръце. Знаеше само прякора му, Гонзо, съкратено от Гонзалес. — Май не е от приказливите. Дори ми се стори, че по-скоро ще ти счупи ръката, вместо да ти я стисне, когато я подадеш за поздрав.

Кийт кимна с мрачна усмивка.

— Единственият път, когато се добрах до него, не бях сигурен, че ще успея да се измъкна цял. — Кийт никога не приказваше празни приказки, което означаваше, че преживяното сигурно е било доста страшно. — Разбрах само от една от прислужниците, че Виктор е бил в къщата в нощта, когато Лорън е била простреляна. Възможно е да е видял всичко.

— Той е казал друго в полицията. — Според полицейските доклади бодигардът на Грант заявил, че когато чул изстрела, изкарвал колата отпред, за да закара Лорън у тях. Когато влязъл, тя била просната на пода в локва кръв.

— Знам, въпреки това прислужницата твърди, поне на мен така ми каза — навремето е била прекалено уплашена, за да го каже пред

полицайте, — че той изкарал колата от гаража едва след като позвънил на 911.

— Мислиш ли, че прикрива Грант?

Кийт сви рамене.

— Не знам нищо повече от теб. Има само двама, които със сигурност са били в стаята онази вечер. Единият е Грант, който се придържа към версията си. Другата е Лорън, която не беше в състояние да разкаже каквото и да било.

— Досега. — Стиви усети как стомахът ѝ се свива. Говореше се, че Лорън напредвала добре с терапията за възстановяване на говора. Оставало само да се разбере какво помни от фаталната нощ.

— Готова ли си да приемеш, ако се окаже, че е виновен? — попита тихо Кийт.

Стиви се замисли за момент, след това кимна.

— През по-голямата част от живота си бях на тъмно относно баща си. Можеш да ми вярваш, че е по-добре да знам истината.

---

[1] Джанис Джоплин (19.01.1943–04.10.1970) — американска певица, починала от свръхдоза. — Б.пр. ↑

[2] Джими Хендрикс (27.11.1942–18.09.1970) — американски китарист и певец, оказал значително влияние върху рок музиката, починал в Лондон при неизяснени обстоятелства. — Б.пр. ↑

[3] „Ролинг Стоунс“ — британска рокендрол група, станала известна през 60-те години на XX век. — Б.пр. ↑

[4] „Грейтфул Дед“ — американска рок група, сформирана през 1965 година; музиката им е смес от рок, блус, кънтри, реге и джаз. — Б.пр. ↑

[5] Хауард Хюс (24.12.1905–05.04.1976) — американски пилот, кинопродуцент, плейбой, ексцентрик, един от най-богатите хора на света. — Б.пр. ↑

[6] Стиви Никс — солистка на групата „Флийтуд Мак“. — Б.пр. ↑

[7] „Скандално известен“ — филм на Алфред Хичкок от 1946 година с участието на Кари Грант и Ингрид Бергман. — Б.пр. ↑

[8] Ейдриън Броуди — американски актьор, спечелил „Оскар“ за ролята си в „Пианистът.“ — Б.пр. ↑

[9] Мат Лауър — американски телевизионен водещ. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Разбий ги, шефе — подхвърли Инес, когато Джей профуча покрай нея, за да влезе в заседателната зала.

Той спря да се огледа.

— Вратовръзката ми добре ли е?

Тя се надигна от стола и я подръпна.

— Сега вече е добре. — След това сведе поглед. — Да се надяваме, че няма да забележат, че си със сини чорапи и кафяви обувки.

През шестте години, откакто работеше в „Бек енд Блустайн“, нямаше ден, в който Инес да не се грижи за него. Две трети административна асистентка и една трета бавачка, тя имаше уста, далеч надхвърляща дребната ѝ фигура, изрусената ѝ коса стигаше едва до рамото му, а чекмеджетата в бюрото ѝ бяха пълни с какви ли не полезни нещица — анкерпласт, ментови бонбони за свеж дъх, боя за обувки, руло за премахване на мърх от дрехите и за спешни случаи — няколко глътки уиски. Нямаше да се изненада, ако извадеше чифт чорапи.

Продължи към залата по коридора, ограден от стъклени стени, където наведени над компютрите, колегите му говореха по телефоните, а в някои от малките конферентни зали групи от пет или шест човека се бяха надвесили над широки маси. Това бе част от ежедневието в „Бек енд Блустайн“, само че днес не бе обикновен ден, както не спираше да му напомня нервното потръпване в стомаха. На път към работа се отби в „Старбъкс“ и си купи две кафета, но те също не помогнаха. Сега, освен че стомахът му правеше номера, усети, че има и киселини.

Всеки път преди презентация бе същото. Нямаше значение, че се занимаваше с тази работа повече от десет години; нямаше случай Джей да започне презентация, без да усети как кръвта шуми в ушите му, как стомахът му се свива от страх, че този път ще бъде разкрит и всички ще разберат, че е най-обикновено фермерско чедо от

Уисконсин, което не може да различи идея, която носи милиони, от кофа с ярма.

Отлично знаеше, че няма основание за подобни страхове. Само че те бяха като костта в лявото стъпало, която счупи навремето, докато се пързеляше със зимни кънки, тя така и не бе напълно излекувана и един от пръстите му остана крив — наследство от детството. Като малък каквото и да правеше, то никога не бе достатъчно добро. Баща му нито му крещеше, нито го удряше, но Джей усещаше разочарованието му, то се излъчваше от него също като леден повей от хладилния камион, в който прекарваха млякото. Всяка сутрин отиваше в обора, за да помогне с доенето, и усещаше същата тежест в стомаха както сега. Щом тръгнаше на училище, тежестта се разнасяше — единственото, с което се справяше добре бе учението, ала се натрупваше отново по-късно, докато се тътреше от автобусната спирка нагоре по стръмния пращен хълм.

Бе истински шок, когато го приеха в „Принстън“ и разбра, че не е най-умното дете в класа. В гимназия „Удроу Уилсън“ може и да бе най-блестящият ученик, ала колегите му в колежа идваха от известни частни училища и бяха добре подготвени за предстоящите трудности. Налагаше му се да се бори със зъби и нокти, за да ги настигне и успее; всеки ден му се струваше безкраен, сякаш му предстоеше да пробяга дълги километри, без да може да разчита на нито една свободна минута. Когато навакса, вече бе забравил как да спре да тича.

Влезе в заседателната зала няколко минути преди определения час и остана доволен, че екипът му вече чака — главните дизайнери Дарън Блок и добрият му приятел Тод Остър, които бяха работили с него в „Саачи енд Саачи“; мултимедийният му експерт Майкъл Макорт, авторите на рекламни текстове Фиби Ким и Себастиан Бесера. Бяха готови, застанали нащрек като войници.

— Ирашимасе. — Джей поздрави с добре дошли изпълнителните директори на „Уручима“, когато започнаха да влизат един след друг, стискаше им ръцете, поздравяваше всеки по име, не забрави да попита господин Уручима за съпругата му, тъй като бе разбрал, че е болна. Плъзна бърз поглед по дългата маса от черешово дърво и остана доволен, че Инес се е погрижила за всички подробности. За всеки бе поставена химикалка „Монблан“ и подвързано копие от готовия материал. Имаше и чайници с горещ зелен чай, термос кафе и фини

хрупкави оризови бисквити от Такашимая, както и задължителните кроасани и кифли.

Поне едно от нещата, за които старомодните му родители натякваха непрекъснато, му бе от полза на работното място — личният стил, все по-рядко срещан в днешно време, бе качеството, което бележеше границата между успеха и провала. Същият личен стил му бе помогнал да получи не една и две поръчки и да задържи голяма част от клиентите и да не им позволи да се спрат на друга рекламна агенция. От усмивките и доволния шепот, разнесъл се сред изпълнителните директори на „Уручима“, докато посягаха към напитките, разбра, че и този път е направил желаното благоприятно впечатление.

Пулсът му се ускори. Ако успееш и им възложеш поръчката, тя щеше да се превърне в перлата в короната на „Бек енд Блустайн“ — много по-голяма от „Жак Беноа козметикс“ и „Пърформанс спортинг уудс“ взети заедно. По продажби „Уручима мотърс“ настигаха бързо „Хонда“, „Тойота“ и „Нисан“ на американския пазар и в момента се нуждаеха от изобретателна компания, която да лансира новия им джип хибрид^[1] „Рафрайдър.“ Джей бе уверен, че агенцията им е напълно способна да се справи с предизвикателството.

Направи бързо ефектно въведение, последвано от пауър поинт презентация, в която очерта концепцията. Съвсем доскоро, напомни им той, демографските анализи за джиповете показваха, че се купуват предимно от семейства и млади мъже между осемнайсет и двайсет и пет, ала новите маркетингови проучвания сочеха, че са предпочитаните автомобили от чиновниците в градовете. Огромните джипове бяха символ на обществено положение — истинска виагра на колела, въпреки че продажбите не достигаха желаното ниво заради високите цени на горивото, а тъй като „Рафрайдър“ харчеше само шест на сто, той щеше да стане един от най-търсените автомобили. Докато Джей изброяваше градовете, които щяха да бъдат първоначалните им цели, забеляза, че господинът, който бе дясна ръка на Уручима, кима едва забележимо. Дотук добре. Сега трябваше само да им пусне пробния шейсетсекунден запис за телевизията и всичко щеше да си дойде на мястото.

Кликна с мишката и образът изпълни екрана. Компютърната анимация показваше невзрачен мъж, облечен в делови костюм,

застанал до лентата за багаж на летището с куфарче в ръка. Беше заобиколен от господа досущ като него, които не криеха отегчението си от живота.

С всяко следващо кликване картината се променяше. Мъжът напразно търси багажа си сред еднаквите черни куфари, излизащи на лентата, докато най-сетне попада на кутия с панделка, на която пише неговото име. Вътре има ключове. Той не скрива учудването си, но също така е силно заинтригуван. В следващия кадър се качва в лъскав, нов джип „Рафрайдър“, паркиран пред сградата на летището. После дава газ по пращен, непавиран път незнайно къде, изхвърля куфарчето си през прозореца, след това сакото и вратовръзката, а джипът се носи към хоризонта сред облаци прах. Излиза надпис: „ЖИВОТЪТ Е ПОДАРЪК. НЕ ГО ИЗПУСКАЙТЕ!“

Джей пусна осветлението и в следващия момент усети болезнено присвиване в стомаха. Директорите на „Уручима“ до един го наблюдаваха с безизразни лица и едва сега му хрумна, че ги е обидил. За японците, поне донякъде, еднаквостта се приемаше за добродетел. Може би нямаше да приемат някой да омаловажи тази идея.

Мълчанието бе нарушено от Йошико Имураками, единствената жена, дребна като кукла, с гладко вчесана коса до раменете.

— Как стои въпросът с бюджета? — попита тя. Английският ѝ беше безупречен и той си спомни, че тя е учила в „Йейл“, преди да вземе магистърска степен в „Харвард“.

Посочи страница от напечатания материал, където имаше разбивка на предполагаемата сума.

— Както виждате, имаме предложения от няколко канадски продуцентски компании, с които сме работили и преди. Много по-изгодно е да се снима там — няма профсъюзи, които да ни объркват плановите. Освен това обменният курс е в наша полза. По този начин ще спестите значителна сума.

Нещо като усмивка трепна по лицето на господин Уручима. Бе очевидно, че е впечатлен от последните думи на Джей. Той се надигна от мястото си. Беше дребен мъж, въпреки това личеше, че е човек с власт и влияние. Подчинените му също се изправиха.

— Благодаря ви, господин Гюндерсън. Беше изключително интересно — заяви той и разтърси ръката на Джей, преди да излезе. — В най-скоро време ще се свържем с вас.

Джей му отправи най-блестящата усмивка, която човек можеше да види на запад от Мисисипи.

— Благодаря ви, че отделихте от времето си, господин Уручима. Искрено се надявам да работим заедно. Струва ми се, че от нас ще излезе великолепен екип.

— Отпусни се, пич. Ти надмина себе си. — Тод Остър, едър брадат мъж, който би изглеждал по-естествено в карирана риза и гумени ботуши, отколкото в костюм за четиристотин долара, го плесна по гърба, докато се връщаха към кабинетите си.

— Поздрави ме, като получим поръчката — отвърна Джей.

Когато влезе, Инес надигна глава от клавиатурата, по която барабанеше.

— Как мина? — попита тя.

Знаеше, че няма смисъл да преувеличава и да се величае пред нея, както правят мнозина в света на рекламата — тя веднага щеше да разбере истината, — затова отвърна простичко:

— Изглежда, никой не забеляза чорапите ми. Приемам го за добър знак.

Тя вдигна палци и отново нападна клавиатурата с вече познатото ожесточение. Спря отново само за миг, за да погледне след него, докато той влизаше във вътрешния кабинет.

— Между другото, обади се Франи.

Той замръзна на вратата.

— Остави ли съобщение?

— Не, но помоли да й позвъниш веднага след като приключиш срещата — съобщи Инес, без да вдига поглед.

Сърцето на Джей биеше лудо, когато посегна към телефона на бюрото си. Спешно съобщение от Франи можеше да означава едно — единствено нещо.

— Казвай? — започна той, щом чу гласа й.

— Нищо особено. Обаждам се просто за да разбера какво ще правиш след работа.

Той усети как част от напрежението се оттича.

— Чакай да видя... — Погледна в бележника си. — Май ще вечеряме с едни приятели. — Ставаше въпрос за приятели на Вивиън, с които той все още не се познаваше. — Защо? — попита небрежно.

— Искаше ми се да се видим и да пийнем по чаша.

— Става. Уговорихме се да се видим в ресторанта чак в седем.

— Супер. В „Падис“ към шест?

— Разбрахме се. — Той затвори и се запита дали небрежният й тон не е бил просто за прикритие. Имаше ли нещо, което тя се опитваше да му каже? Имаше ли нещо толкова важно, че да не посмее да му го каже по телефона?

Сърцето му отново трепна.

Досега въпросът за бебето не бе повдиган. Като се изключи онзи шантав момент, в който му се наложи да мастурбира в пластмасова чашка, а навън в чакалнята бе пълно с жени, най-противните моменти бяха, когато се сблъскаше с манията на Франи, че не забременява. Първите два опита се оказаха неуспешни и тя бе убедена, че е така, защото яйцеклетките й вече са остарели. Никак не й помагаше и фактът, че Вивиън бе забременяла от първия опит. Лекарят бе уверил Франи, че не е необичайно, че може да е необходимо време, ала тя бе убедена, че е изпуснала последния влак, че е съсухрена дъртачка на трийсет и шест.

Ами ако и третият път се окажеше неуспешен?

Точно в шест той пристигна в „Падис“, на ъгъла на Трета и Осемнайсета улица, на няколко пресечки от офиса му. Над вратата се четеше надпис „Шонесис тавърн“, но всички казваха на заведението „Падис“, по името на собственика Пади Шонеси, румен старец с гъста бяла коса. Той посрещна Джей топло и посочи масата, на която се бе настанила Франи с чаша бира, и даде знак на бармана да донесе същото и за Джей.

— На това му се казва изненада — отбеляза Франи, когато Джей дръпна един стол.

— Нали имаме среща? — подхвърли той.

Ти обикновено закъсняваш. Реших, че ще чакам поне още десет минути, в които ще се оглеждам кого да сваля.

Джей огледа сумрачното заведение. Ламперията бе в наситен тютюнев цвят, по стените бяха закачени снимки на известни личности, клиенти на заведението от друга ера. Напоследък тук се отбиваха само редовни посетители, които в момента не биха откъснали поглед от бейзболния мач, предаван по телевизията, както и не биха затанцували жига.

— Ако очакваш някой да те сваля тук, значи не си на подходящото място — ухили се той. — Освен ако не си падаш по дъртаци и един женен мъж, на когото скоро му предстои да стане татко.

— Самата истина.

— Кое?

— Тази част с таткото.

Джей зяпна, по лицето му се разля глупава усмивка и целият свят сякаш се стесни до една — единствена точица. Дори не обърна внимание на бармана, когато стовари бирата му на масата, все едно бе мушица, която жужеше някъде наблизо.

— Франи... ти да не би... значи си... — В този момент не можа да намери подходящите думи.

Тя кимна и изви едното ъгълче на устата си.

— Да, вече е напълно официално. Лекарят потвърди. Тя се усмихна широко. — Не знам за теб, но ми се струва, че можем да вдигнем тост. — Франи дрънна бутилката си в неговата и той едва сега забеляза, че тя не пие „Гинес“, а безалкохолна бира. — За детето ни. Сериозно, нямаше да се справя без теб. — Тя говореше спокойно, но очите ѝ пробягваха уплашено по лицето му, сякаш търсеха някакъв знак за несигурност и колебание.

Едва сега Джей осъзна какво става и му се стори, че подът се изплъзва изпод краката му. Не ставаше въпрос за услуга, която правеше на приятелка. Франи беше бременна с неговото дете.

— Леле — рече той и бавно поклати глава.

— Знам. Все още не мога да повярвам — призна тя. — Все чакам някой водещ на риалити шоу да изскочи отнякъде и да ми каже, че наградата ми е най-новата пералня със сушилня.

— От каквато ще имаш нужда, освен ако не разчитах на обществените.

Франи се пресегна и стисна ръката му. Денят бе топъл даже за юни и в пъстрата рокля на цветя, с поруменелите бузи, с косата, прибрана на хлабав кок, и измъкналите се около ушите къдри, тя приличаше на колежанка.

Спомни си деня, в който двамата се запознаха. Той седеше на стълбите пред библиотека „Файърстоун“ и оглеждаше часовете за есенния семестър, за да реши къде да се запише, когато вдигна поглед

и забеляза, че до него е застанало красиво момиче с кестенява коса, което хапе долната си устна, смръщила чело, сякаш се опитваше да се съсредоточи или бе ядосана на себе си.

Без дори да се замисли, той се изправи и се приближи до нея.

— Извинявай — започна той. — Забелязах, че си малко объркана.

— Точно така. Объркана и още как — отвърна сърдито тя и обясни, че си била изгубила портфейла, а вътре били всичките ѝ джобни пари за семестъра.

— Може някой да ги върне. Провери ли в инспектората? — попита Джей.

Тя наклони глава на една страна и го погледна с огромно любопитство.

— Ти май не си оттук — измърмори тя и бруклинският ѝ акцент зазвуча авторитетно, издавайки, че е по-опитна в подобни въпроси.

— Толкова ли много личи? — разсмя се той.

— Там, откъдето идвам, ако изгубиш нещо, смятай, че повече няма да го видиш.

— В Грантсбърг, когато някой намери нещо, пуска обява.

Двамата се усмихнаха един на друг и Джей настоя:

— Хайде. Защо да не пробваме. В най-лошия случай ще сме се разходили напразно.

Франи се поколеба за момент, след това сви рамене.

— Добре, защо не.

Тръгнаха към офиса на инспектора и той едва сега се сети да се представи.

— Джей Гюндерсън.

Той спря, за да ѝ подаде ръка.

— Франи Ричман.

Личеше, че се забавлява, докато се опитва да прецени дали той е искрен, или просто се преструва.

С огромно учудване откри, че портфейлът ѝ е предаден, а най-голямото чудо бе, че всичките ѝ пари бяха налице. След това двамата отскочиха до студентския център и пиха кафе с понички. Когато най-накрая Джей погледна часовника си, установи с огромна изненада, че са минали цели два часа. От този ден насетне двамата станаха неразделни.

— Виж, искам да знаеш, че говорех сериозно — казваше тя сега. — Не ми дължиш нищо. Няма да те тормозя да присъстваш на всеки футболен мач и на всяка родителска среща. Знам, че и без това ще ти писне.

— Кой е казал, че ще бъде тормоз? — отвърна отбранително той. Независимо от всичко детето беше и негово.

— Искам да кажа, че не бива да се чувстваш длъжен за каквото и да било.

Той се престори на съкрушен.

— Ехо, ти май забравяш с кого разговаряш. Нали се разбрахме, че детето няма да промени нищо между нас. — Двамата бяха толкова близки, че спокойно довършваха изреченията си, така че нямаше смисъл да се вглеждат с ново внимание във всяка изречена дума. — Кажи, че всичко между нас е наред.

— Наред е. — Тя въздъхна и част от напрежението се стопи. — Просто цялата работа ми се струва малко странна. Никога досега не съм била бременна с детето на най-добрия си приятел.

— Ти просто никога досега не си била бременна и точка по въпроса.

— Така е.

Стисна ръката ѝ, за да я окуражи.

— Ще напредваме бавно, стъпка по стъпка.

Тя кимна, въпреки че му се стори замислена. В сумрака имаше чувството, че тъмните ѝ очи са станали още по-големи.

— Нали не съжаляваш?

— Ни най-малко. — Не бе лъжа, той наистина бе щастлив, радваше се за Франи, а това, че малко се притесняваше беше напълно естествено. Нямаше нужда тя да знае, че той се тревожи дали бебето няма да повлияе на приятелството им, дали няма да внесе напрежение в отношенията му с Вивиън. — Че какво е малко ДНК между приятели?

— Та в тази връзка, надявам се той или тя да има твоя нос. — Франи открай време смяташе, че нейният е прекалено дълъг, въпреки че според Джей прекрасно отиваше на лицето ѝ. — Няма да е зле, ако е с дълги крака.

Той се разсмя.

— Не избързваш ли. То още си няма пръсти. — Спомни си първата ехография на Вивиън; детето приличаше на отпечатък от пръст, нямаше нищо човешко в себе си. Едва когато лекарят им съобщи пола, чак тогава бебето се превърна в реалност, щеше да е момче и двамата бяха избрали името — Стивън, на дядото на Джей.

— Нали ме познаваш, вече търся подходящото училище — пошегува се Франи.

— Обещай ми, че няма да се превърнеш във вегетарианка, която ще ми покаже вратата, щом забележи котешки косъм по мен. — Напоследък, тъй като Вивиън бе под непрекъснато лекарско наблюдение, апартаментът им бе заприличал на будистки манастир.

— Не знам за котешките косми, но всеки, който се опита да ми отнеме свинската пържола, да се приготви за бой — изръмжа шеговито Франи.

— Пия за тези думи — той надигна бирата.

Усмивката ѝ се стопи.

— Виж, знам, че не спирам да говоря по този въпрос, но след като детето е вече реалност, не мога да не се притеснявам как ще ви се отрази на двамата с Вив. — Сякаш бе прочела мислите му.

— Вив много ще се зарадва — увери я той. — Нали не си забравила, че идеята беше нейна?

Въпреки това Франи имаше основателна причина за притесненията си. Отношенията им с Вивиън бяха сложни. Всичко започна от мъжа, по когото бе луда по времето, още докато двете бяха съквартирантки в колежа. Вивиън никога не го бе окуражавала, въпреки това се чувстваше виновна, когато двамата с Франи скъсаха. От една страна, предполагаше Джей, съпругата му искаше да се реваншира заради миналото и двете да станат близки приятелки, също както той и Франи.

— Въпреки това — Франи продължаваше да го гледа загрижено, — обещавай да ми кажеш, ако започна да досаждам или да се пречкам. — Тя се намръщи и стисна ръката му.

— Кълна се — той се прекръсти, без да каже нищо повече.

Тя пусна ръката му, облегна се назад и се замисли.

Джей вече познаваше този поглед и знаеше, че издава момента, когато бременната е вгълбила в себе си. В този свят със свои обичаи и различен ритъм, мъжете не бяха допускани.

В същия момент го завладя паника, но след миг старата Франи отново се появи. Заговори с естествения си глас и той въздъхна облекчено.

— Добре, радвам се, че се разбрахме. Разкажи ми за днешната среща. Започвай отначало.

— Приятелите ти ми харесаха — отбеляза Джей, когато двамата с Вивиън си тръгнаха от ресторанта.

Тя се усмихна снизходително и пхна ръка в неговата.

— Ти как разбра? Не каза нито дума.

Той я погледна гузно.

— Извинявай. Май се бях отнесъл.

През цялата вечеря мислеше единствено за новината, която му бе съобщила Франи. Все още не бе имал случай да говори с Вивиън. Когато пристигна в ресторанта, тя вече бе подела разговор с приятелите си. Нямаше как да изтърси такава новина пред всички. „А, между другото, открих, че чакам още едно бебе.“ Можеше да си представи как биха реагирали Роб и Мелиса. От друга страна, трябваше да свиква, че хората ще бъдат шокирани, защото много скоро всичко щеше да излезе наяве.

Ами как ще обяснят на родителите си. Майката и бащата на Вивиън не бяха проблем — европейците не се шокираха от нищо. Затова пък неговите... Те бяха най-обикновени фермери, които дори не предполагаха, че може да съществува нещо подобно. Как да им каже? „Мамо, татко, нали открай време искате внучета? Е, сега ще си имате две.“ Баща му щеше да почеше глава и да го погледне по неговия си начин, за да му подсказе: „Синко, не знам какви дивотии ги вършите в Ню Йорк, но ние тук ценим семейството.“ Майка му, заклета баптистка, която си въобразяваше, че той редовно посещава неделните служби (както той я уверяваше, за да не я обиди), сигурно щеше да го попита дали е обсъдил въпроса с пастора си. Всяко нещо, което не бе одобрено от Библията или Съвета на християнското семейство, беше грешно.

— Случило ли се е нещо? — гласът на Вивиън прекъсна мислите му. — Ти наистина си се отнесъл нанякъде.

Насочи вниманието си към нея.

— Извинявай, бях се замислил.

— За какво?

— За Франи. — Той спря на средата на тротоара и се обърна към нея. — Бременна е. — Говореше небрежно и очакваше да види нейната реакция, как ще приеме нещата, след като вече се бе случило.

Лицето на Вивиън грейна.

— Наистина ли? Това е чудесно! — Изглеждаше още полъчезарна от обикновено, бузите ѝ бяха поруменели, лъскавата ѝ черна коса блестеше на светлината на неоновия надпис над тях. Вечерите с приятели винаги ѝ оказваха такова влияние. — Защо не каза нищо? — скара му се тя. — През всичкото време говорихме за новия апартамент на Роб и Мелиса, а ти да си мълчиш.

— Не е тема, която да обсъждаме на маса.

— За съжаление, си мислиш, че всички са провинциалисти като родителите ти. — Тя стисна нежно ръката му, когато продължиха. — Това не е някоя срамна тайна.

Той сви рамене.

— Май все още не съм свикнал с тази мисъл.

— Имаше шест месеца, това не ти ли стигна? — пошегува се тя и отпусна ръка на закръгления си корем.

— Не съм и помислял, че ще стана баща на повече от едно дете по едно и също време.

— Тук не става въпрос единствено за теб. Франи ще има нужда от подкрепата и вниманието ти.

Двамата вървяха по Второ авеню, близо до църквата „Сейнт Марк“, беше горещо, но от Ист Ривър подухваше приятен ветрец. Ист Вилидж, каза си той, не беше като едно време, когато през уикендите се качваше с приятелите си на влака. Тук не бе гето с достъпни цени за приходящите, грънджът и графитите бяха отстъпили място на красиви сгради и къщи със супермаркети на всяка крачка. Забързаните почитатели на „Старбъкс“ бяха изместили гладуващите артисти и музиканти. Напоследък се бяха нароили повече солариуми, отколкото студия за татуировки. Джей си каза, че предпочита Ист Вилидж какъвто го познаваше от времето, когато бе в колежа. Прогресът все по-често го караше да се чувства като мъж на средна възраст.

Може би причината бе, че скоро ще става баща. Приатели с деца го бяха предупредили, че бащинството ще погълне и мислите, и

енергията му; оказаха се прави. Двамата с Вивиън почти не говореха за друго. Когато ходеха на пазар, всеки път купуваха по нещо за бебето. Последните два уикенда той пребоядиса детската и сглоби креватчето. Проблемът бе, че не бе предполагал колко силно ще му въздейства всичко това. Имаше чувството, че някой му е направил чудесен подарък, че ще успее да осигури на сина си детството, което той не бе имал.

Дали щеше да изпитва същото и към бебето на Франи?

По-късно, когато се прибраха и си легнаха, а съпругата му се сгуши до него, той все още мислеше. Франи искаше той да бъде част от живота на детето им, Джей искаше същото. Как щеше да се получи? Какво семейство щяха да бъдат? Дали детето нямаше да се почувства пренебрегнато покрай Стивън?

Вивиън посегна към ръката му и я постави върху корема си, за да усети как бебето рита.

— Това май беше крак — усмихна се той и както всеки път усети вълнение. — Или крак, или коляно.

— Отсега трябва да приемеш, че си имаме играч от Националната футболна лига. Забрави за проходилка, направо трябва да му купим наколенки и каска.

— Бил съм същият. Мама се шегуваше, че домашният лекар е трябвало да ни даде намаление покрай всичките ми навяхвания и шевове.

— Нямах представа, че си бил такъв разбойник.

— Не бях. Бях най-обикновено дете. — В училище се бе пробвал във всеки отбор. Добре, че бе атлетичен и се изявяваше не само във футбола, ами и в борбата, и в лакроса.

— Да се надяваме, че бебето на Франи ще бъде момиче. Косите ни ще побелеят от тревоги по Стивън.

Едно момиче и едно момче, помисли си той. Щеше да е чудесно. В тъмнината си позволи първата истинска усмивка за този ден. Тъкмо се унасяше, когато Вивиън прошепна в ухото му:

— Миличък? Забравих да ти кажа, че семейство Клайн ни поканиха на вечеря в петък.

— Семейство Клайн ли? — повтори със сетни усилия той.

— От курса „Ламаз“. Нали се сещаш, фотографът и жена му, дето чакат близнаци.

— А, да. — Спомни си, че си бърбиха с тях след часа онази вечер. Попита наумсено: — Да не би да има някакъв закон, който ни задължава да общуваме с тези хора просто защото сме в един кюп?

— Това пък откъде дойде? Те са толкова приятни.

— Сигурно. Не че има някакво значение. — Джей въздъхна, вече напълно буден. — Виж, нямам нищо против семейство Клайн, но нямам и нищо против да прекараме поне една вечер вкъщи.

— Ще има да си стоим вкъщи, когато бебето се роди.

По тона ѝ усети, че се е нацупила. Вивиън бе свикнала да постига своето. Каза си, че вината не е нейна. Като дъщеря на възрастни, заможни родители, на нея не ѝ бе отказвано абсолютно нищо. Домът ѝ бе луксозен апартамент встрани от „Фобур Сен Оноре.“ Бе учила в „Льо Розе“, в Швейцария, където се бе сприятелила със синовете и дъщерите на кралски особи и държавни глави. На петнайсет бе забелязана от търсач на таланти и скоро след това вече била на модните подиуми в Париж и позирала за списание „Вог“. Можеше да си остане поредната кукла, но се бе оказала прекалено умна, така че след няколко години бе изоставила кариерата на манекенка, за да постъпи в „Колумбия“. Когато се запознаха, тя бе завършила колеж преди две години и се опитваше отново да се наложи в бизнес, където двайсет и три годишните се смятаха за застаряващи.

Приблизително по същото време той постъпи на работа в „Саачи енд Саачи“. Отиде да види новия апартамент на Франи и Вивиън му отвори вратата — най-красивото създание, което някога бе виждал. Остана сразен, не можа да каже дори едно свързано изречение. Бързо се съвзе и щом заговориха, той откри, че манекенката е много приятен събеседник. След още няколко посещения най-сетне събра кураж да я покани на среща и така започна връзка, която ту прекъсваше, ту се подновяваше в продължение на цели десет години.

Джей все още бе убеден, че е най-щастливият мъж на света. Много му се искаше на Вивиън да ѝ е приятно да прекарват у дома повече от една или две вечери на седмица. След натоварен ден в офиса единственото му желание бе да похапне домашно сготвена храна и да прекара малко време насаме със съпругата си.

След като бебето се роди, всичко ще си дойде на мястото, каза си той. Дотогава, просто трябваше да бъде търпелив.

Прегърна я и зашепна:

— Между другото, тази вечер беше ослепителна.

— Ласкателствата няма да те доведат доникъде — отвърна тя, но той веднага усети, че се размеква.

— А пък аз имах предвид конкретно място — той плъзна ръка надолу под завивката.

Тя се отдръпна.

— По-добре недей.

— Лекарят каза, че няма проблем — напомни ѝ той.

— Не искам да рискувам. — След малко добави със зноен глас: — Мога да ти осигуря нещичко, за да ти помогна да заспиш. Какво ще кажеш?

Джей не се интересувахе от сексуални услуги. Искаше Вивиън. Бе минало толкова време, откакто... Обърна се по гръб и въздъхна.

— Благодаря, но предпочитам да поспя. Ще ставам рано. Дан иска да прегледаме графика за кампанията на „Уелтрек“, преди да се срещнем с изпълнителния им директор.

Изведнъж се сети, че тя не го попита как е минала презентацията пред „Уручима“. Запита се дали няма да каже нещо сега — знаеше колко важен бе договорът за него, — но тя се прозя, обърна се на другата страна и измърмори:

— Добре. Лека нощ, миличък.

---

[1] Автомобил хибрид — автомобил, който използва за задвижване едновременно с електричество и енергия от двигател с вътрешно горене. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Франи крачеше нервно във фоайето на хотел „Шери Недърланд“ и чакаше Кийт Холоуей да се появи. Нямаше търпение да се запознае с него. От разговора им по телефона и от онова, което бе прочела от книгата, той ѝ се бе сторил интересен мъж, който е видял черната страна на хората и въпреки това не бе загубил чувството си за хумор. Дали щеше да се окаже по-различен на живо? При някои от авторите ѝ имаше огромна разлика между твореца и личността. Като например Линъс Мънсън, царя на ужаса, който създаваше бестселъри, посветени на различни фобии, или пък почти патологично срамежливата Бет Хъбард, която пишеше секси исторически романи под псевдонима Аманда Брекънридж. Вечерта щеше да се проточи безкрайно дълга, ако Кийт се окажеше досаден, въпреки че описанията му на рокендрол сцените от седемдесетте бяха завладяващи.

Вратата на асансьора се отвори и отвътре излезе привлекателен мъж на трийсет и няколко, облечен в дънки и сако. Забеляза я и се приближи.

— Ти сигурно си Франи. Здравсти, аз съм Кийт.

— На снимката изглеждаш различен — отбеляза тя и стисна ръката му. Искаше да каже, че е по-хубав.

— Когато някой ми каже нещо подобно, имам чувството, че съм на среща с непозната — отвърна с усмивка той. Беше висок, над метър и осемдесет, с хубаво стегнато тяло, загорял, с изключение на тънките бели бръчици, които тръгваха от ъглите на кафявите му очи.

Франи се разсмя.

— И на мен ми се е случвало.

Кийт се извини, задето не е дошъл навреме, и обясни, че полетът му имал закъснение, че току — що се бил регистрирал в хотела.

— Няма проблем. Направила съм резервацията за осем и половина, за да ни остане малко повече време — обясни тя, докато тръгваха към изхода.

Вечеряха в грилрума на „Четири сезона“ и през това време тя му обясни как смята, че ще протече утрешната среща с издателя.

— Ерик ще ти хареса. И да исках, нямаше да мога да ти намеря по-добър редактор. Казах ли ти, че е работил в списание „Ролинг Стоун“? Не обръщай никакво внимание на Гречен. Ще ти проглуши ушите, но знае какво прави, когато стане въпрос за маркетинг. Най-важното е, че всички до един са във възторг от книгата. Залагат много на нея.

— Появи се нов проблем — той сниши глас. — Говорила ли си със Стиви?

Франи кимна.

— Знам за нея и Грант, ако това имаш предвид.

— Кой друг знае?

— Още двама. Засега иска да пазим тайна. Не е нужно да ти казвам, че пресата ще ни разкъса, ако научи. Последното, което ѝ трябва, е да я погнат папараци и да я следят на всяка крачка.

— Тази работа с Лорън Роуз може да усложни нещата — изтъкна той. — Ако тя повдигне обвинения, Стиви ще трябва да ходи да вижда Грант зад решетките.

— Според нея той е невинен — настоя Франи. Кийт отпи замислен от виното и огледа грилрума, толкова подобен на добре смазана машина в пиков час; сервитьорите се стрелкаха между масите, без да губят и минута време, разнасяха ястия под сребърни похлупаци, за да бъдат горещи, когато ги поднесат по масите.

— Нека просто кажем, че няма доказателства за противното. От друга страна, от всичко, което съм чувал, той е странен тип. Дори Стиви го казва. Да не говорим, че не е тайна, че по едно време е имал проблеми с алкохола.

— Дали все още ги има?

— Знам само, че е постъпил за няколко месеца в „Сиера Тусон“, веднага след като цялата работа с Лорън поутихнала — обясни той. — Дали след това се въздържа от алкохол, или не, изглежда, никой не знае.

— Нали не мислиш, че Стиви е в опасност? — Франи усети как потръпва при тази мисъл.

— Съмнявам се, след всичко, което ми разказа. На нея сигурно ще ѝ бъде много трудно, ако открие, че той я лъже.

— Тя е силен човек. Ще се справи.

— Познаваш я отдавна, нали? — попита Кийт и лапна парче патица.

— Още от колежа. Запознахме се на една демонстрация срещу апартейда, още по времето, когато Нелсън Мандела беше в затвора; имаше едно момиче с яркочервена коса, на китките бе наредила безброй гривни и крещеше по-силно от другите, размахваше плаката си като меч, когато полицията се появи.

Той я попита къде са учили и заговориха за избора ѝ на работа. Умееше да изслушва, а най-важното бе, че разбираше черния ѝ хумор. Много скоро вечерята заприлича повече на среща, отколкото на делова вечеря. Ако все пак бе среща с непознат, Франи щеше да проклина безмълвно онзи, който бе уредил срещата. Но той се оказа точно мъжът, на какъвто се бе надявала, докато понякога флиртуваше с непознати в интернет. Кийт беше интелигентен, внимателен, достатъчно хубав, за да я накара да съжалява, че не бе облякла нещо по-сексапилно вместо консервативния костюм.

— Ами ти? — попита тя. — Какво те накара да се заемеш с новините?

— Изборът ми беше лесен — отвърна той. — Никак ме нямаше с китарата.

Тя му се усмихна.

— Значи не се шегуваше, когато каза, че си мечтал да станеш звезда на рокендрола?

— Не беше просто мечта. Имах си собствена банда. „Нион кънспираси“. — Той се намръщи. — Ужасно звучи, знам. Няма нужда да казвам, че така и не успяхме да пробием. Свирехме само на разни местни събития. — Франи забеляза тъга в усмивката му, дори след всички тези години.

— Не съжалявай. Навремето ходех на уроци по степ, но така и не разбрах как да не настъпвам собствените си крака — сподели тя.

— По онова време чичо ми беше управител на малка кабелна телевизия — подхвана той. — Започнах да работя при него, след училище разнасях кафе, изпълнявах всякакви поръчки. В колежа известно време се чудех каква магистратура да запиша, накрая се спрях на комуникации, защото беше единственият предмет, за който не знаех абсолютно нищо. Не съм съжалявал нито за миг. До скоро.

— Защо реши да напишеш книга?

— Май това се оказа начинът да изживея старата мечта — засмя се Кийт.

— Не ти ли липсва забързаното ежедневие в телевизията? — попита тя, припомнила си няколкото пъти, когато бе посещавала Стиви в нюзрума; в сравнение с непрекъснатия екшън там, издателската работа ѝ се стори съвсем спокойна.

Той сви рамене.

— Липсва ми от време на време, когато се появи някоя сензация. Затова пък часовете на работа никак не ми липсват. Сега всяка сутрин ставам с изгрева, докато преди ми оставаше време, колкото да си поема глътка въздух.

— Разбирам те. Преди не ходех никъде, без да понеса някой ръкопис — кимна тя. Четеше в самолети, в ресторанти, докато чакаше човека, с когото имаше среща за обед, дори в тоалетната. — След това, един ден ми хрумна, че ако не забавя крачка, ще осъмна и ще открия, че съм станала бабичка, която няма нищо, освен разни посвещения от признателни автори и книги, които събират прах по полиците.

— Да осъзнаеш истината е едно — подхвърли той, — друго е да промениш нещо.

— За мен важният въпрос бе, че биологичният ми часовник тиктака неумолимо. — Усети как бузите ѝ пламват. Нямах намерение да му разкрива лични тайни.

— Което ще рече, че напоследък носиш нещо друго, не само ръкописи, така ли? — досети се той и очите му заблестяха.

Франи кимна и почувства как топлината по бузите ѝ слиза към врата.

— Терминът ми е през февруари.

— Честито. — Той вдигна чашата вино. — Сигурно двамата със съпруга ти сте във възторг.

— Нямам съпруг. Само аз съм.

— Значи си на крачка пред мен. Аз май ще поизчакам, докато се ожена.

— Има ли такава възможност? — попита уж небрежно Франи.

— В момента няма. — Той задържа погледа ѝ по-дълго от нормалното. — Преди време имах много сериозни намерения към една жена. Бедата бе, че работех толкова много, че никога не бях до нея, за да се превърна в съпруг, а пък за деца и дума не можеше да става.

— А искаш ли деца?

— От голямо семейство съм, така че... да, винаги съм искал свое дете — отвърна той, сякаш в това нямаше нищо необичайно.

„Този мъж истински ли е?“, питаше се Франи. Усети как пулсът ѝ се ускори. Не биваше да забравя, че са на делова вечеря, не на среща.

След вечерята се разходиха по Парк авеню, където нарцисите и лалетата бяха подменени с ярки туфи им пасианс. Когато Кийт ѝ подаде ръка, за да пресекат улицата, ѝ се стори напълно естествено да отпусне длан в неговата и да я задържи дори след като се качиха на отсрещния тротоар.

Стигнаха до хотела му и тя усети, че няма желание да се разделя с него. Единствено мисълта, че утре ще се срещнат отново ѝ помогна да се въздържа, когато той предложи да продължат разговора си в бара. Ако не си легнеше скоро, обясни тя, на следващия ден нямаше да може да мисли. Макар че като се прибра в апартамента си, тя така и не успя да заспи. Умората, която я притискаше напоследък, бе изместена от прилив на енергия, докато прехвърляше всяка казана дума и всеки жест на Кийт. Въобразяваше ли си, или той проявяваше интерес към нея? Ами ако не грешеше? Щеше ли да бъде проява на непрофесионално отношение, ако излезеше на среща с един от авторите си? Да, със сигурност щеше да се получи неловко, защото не биваше да забравя състоянието си. Освен това ги разделяха шест хиляди и петстотин километра. Въпреки това, когато най-сетне започна да се унася, тя се питаше кои от авиокомпаниите дават намаление за чести полети.

Срещата на следващия ден мина гладко. Всички останаха очаровани от Кийт, също като нея. Обсъждаха маркетинговата стратегия, която щеше да включва обиколка на страната и участие във водещи телевизионни предавания. Фактът, че Кийт има богат опит в телевизията не убягна на Гречен Хенслър, директора по продажбите, която се държа като дете, получило нова играчка. Щом седнаха да обядват, тя се настани до него и се опита напълно да обсеби вниманието му, затова Кийт и Франи се усмихнаха многозначително един на друг. Щеше да се развълнува още повече, когато Кийт разкриеше пикантната подробност за Стиви, която все още пазеше в тайна.

Същата вечер двамата с Франи седнаха в малко бистро близо до хотела му и той настоя този път да я почерпи. По-късно, когато се върнаха в „Шери Недърланд“, я покани да пийнат по чашка в стаята му. Франи знаеше какво ще се случи, освен ако не си бе въобразила, и докато се качваха с асансьора, тя усети тръпка. Не я бе усещала много отдавна — тръпката на надеждата.

Бе застанала до френските прозорци в стаята му и наблюдаваше милионите светлини из Манхатън, гледка, която никога не ѝ омръзваше, независимо колко дълго живееше в града — тя бе олицетворение на всичко, което Франи се опитваше да постигне през годините, всичко, за което бе копняла още от времето, когато живееше в тесния апартамент в Бруклин с майка си и Боби, когато Кийт застана зад нея и я прегърна. Видя лицето му очертано до нейното на тъмния прозорец. Притаи дъх и за момент не можа да помръдне, а след това бавно се обърна към него. Очите му блестяха и отразяваха светлините на града, когато той се наведе, за да я целуне нежно по устните.

— Цяла вечер чакам този момент — прошепна той в ухото ѝ.

— Значи ставаме двама. — Прегърна го през врата, облегна се на него и отвърна на целувката му.

Преди да се опомни, двамата бяха на леглото, краката им се преплетоха, докато проучваха телата си с устни. Кийт пръв се отдръпна, лицето му беше поруменяло, а ризата — извадена от панталоните.

— Нали не мислиш, че се пробвам за флирт за една нощ? — промълви с дрезгав глас.

— Как ли пък не. Не забравяй, че чакам петнайсет процента от теб — пошегува се Франи. — Стига все още да ме искаш за агентка.

— Не искам никой друг. — Той нави масур от косата ѝ на пръста си и я придърпа по-близо. — Единственият въпрос е дали да продължим.

— Какво имаш предвид? — Сърцето ѝ тръпнеше и тя се почувства слаба, напълно немощна.

— Какво ще кажеш за връзка от разстояние — ти на единия бряг, аз на другия? — Устните му се извиха в прелъстителка усмивка.

— Нищо не мога да кажа — отвърна предпазливо тя. — Никога досега не съм имала такава връзка.

— Другия месец ще идвам пак. Искам да се видим отново.

— Ти сериозно ли говориш? — Отдръпна се, за да го погледне. От опит знаеше, че когато един мъж ти се струва прекалено добър, за да е истински, се оказва точно така.

— Защо си толкова изненадана?

— Първо, бременна съм.

— Ти да не би да си помисли, че те пързаям, когато ти казах, че обичам децата? — притисна устни към врата ѝ и описа с език малки кръгчета по меката част на ухото и.

— Обзалагам се, че го казваш на всички жени.

— Само на онези, които са в положение.

— Знаеш как да приласкаеш едно момиче — отвърна през смях тя.

— Говоря напълно сериозно. — Този път усмивката и нямаше. — Искам да се видим отново.

Франи се поколеба, преди да отговори. Нямаше резерви. Просто размишляваше над иронията на събитията, защото вече бе изгубила надеждата да срещне някого. Защо точно сега, след като ѝ предстоеше да си купува дрехи за бременни вместо секси бельо?

След като Кийт бе навит, тя бе навита също.

Ухили се и отвърна:

— Нямах проблем, господине.

ШЕСТА ГЛАВА

— Отпусни се малко.

Джей сръчка игриво Емерсън.

— Това е промоция на парфюм, не е бал за представянето ти в обществото.

— Напрегната ли изглеждам? — При тази мисъл Емерсън се притесни още повече. Не беше просто представяне на някакъв парфюм. Бе един от най-важните договори на Джей.

— Малко — кимна той, макар да стана ясно, че не е малко.

— Интересува ме единствено защо ти си толкова спокоен? — Тя перна пращинка от ревера му.

Джей се ухили.

— Отговорът е лесен. Нали съм те наел, за да се притесняваш вместо мен.

— Поне знаеш, че не си пропилял парите си напразно.

Тя плъзна бърз поглед из ресторанта. Позлатената ротонда на „Лепифани“ и полилеят „Сваровски“ блестяха примамливо; на постерите на „Шиър“, закачени на подложки от стиропор, облечена във фина коприна манекенка, докоснала устни с пръст, шептеше „Шиър^[1]... няма да кажа, ако и ти не кажеш.“ Беше прелестна. На плазмен телевизор, монтиран над бара, се въртеше безспир телевизионната реклама на „Шиър“; сервитьорите обикаляха с подноси шампанско и канапета, докато манекенки раздаваха тестери с парфюма.

Непрекъснато прииждаха гости, а вече беше пълно. Най-важното бе, че журналистите бяха във вихъра си. Емерсън бе поканила всички важни личности, чиито имена всеки вестникар би споменал на клюкарските страници, а най-много бяха онези, които познаваше лично.

В другия край на залата забеляза Луиза Ъпчърч да си говори с Дейна Грийнуей, модна съветничка на „Бъргдорфс“. Емерсън се познаваше с Луиза от дете, още от времето, когато Марджъри членуваше в клуб „Космополитън“. Жената, която не спираше да се

суети около майка ѝ по време на събития, организирани от клуба, и непрекъснато търсеше съвета ѝ за всичко, от мода до прислуга, престана да се обаждат и да ѝ ходи на гости в мига, в който се разчу, че Марджъри вече не разполага с пари. Бяха минали години, откакто Марджъри се видя за последно с нея и другите си така наречени приятелки, с изключение на шепа жени, които ѝ звъняха от време на време, след като се разболя. Напоследък единствените ѝ гости бяха неколцина стари колеги, с които поддържаше връзка в редките случаи, когато идваха в Ню Йорк.

— Отивам да видя как е Вивиън — рече Джей и погледна съпругата си, застанала в другия край на залата.

Около нея се бе събрала тълпа дизайнери и манекенки и тя нямаше нужда от помощ или допълнително внимание. Бе красавицата на бала, облечена в къса свободна рокля в златно с дълбоко деколте, което разкриваше великолепната ѝ закръглена фигура. Дори бременна, тя изглеждаше по-изтънчена от останалите манекенки.

Докато Джей се приближаваше към нея, висок и красив в костюм на „Армани“, му се стори, че глъчката става по-силна, хората започнаха да се обръщат, да шушукат и да шепнат. Той бе златното момче на вечерта, геният, благодарение на когото тази вечер бе осъществена. Въпреки това единственият човек, който трябваше да му обръща специално внимание, не се сещаше за него. Но пък Вивиън открай време си беше такава, напомни си Емерсън. Тя бе свикнала да бъде център на вниманието. Дори когато другите жени флиртуваха с Джей, тя не забелязваше. Емерсън бе сигурна, че го обича, но любовта ѝ не бе всеотдайна.

В този момент Франи застана до нея, леко задъхана, защото си бе проправяла път от входа.

— Извинявай, че закъснях. Нямах какво да облека. — Вдигна блузата си, за да покаже отпорения цип на черните джинси, стегнати с безопасна игла. — Както го давам, след още няколко седмици няма да мога да вляза дори в дрехите, които пазя от времето, когато бях дебела.

— Не помниш ли каква бях станала с Ейнзли? — прекъсна я Емерсън. — Чувствах се като белия кит от „Моби Дик“.

— Беше най-елегантният кит на Парк авеню — увери я Франи и се обърна, за да огледа тълпата. — Вижда ли си Джей?

— Беше тук допреди минутка — отвърна Емерсън и плъзна поглед към телевизора над бара, на който се виждаше гола жена, която тъкмо става от леглото, увита в сатенен чаршаф. — Какво мислиш за рекламата? Секси е, нали?

— Толкова отдавна не съм правила секс, че не мога да ти кажа — отвърна шеговито Франи и въздъхна.

— Ами готиният от Ел Ей? — изви вежда Емерсън.

Франи се ухили.

— Счупихме рекордите по мръснишки имейли.

— Кога ще се видите отново?

— Идва след две седмици.

Емерсън се запита дали Джей знае за новото развитие и как ще се почувства, когато разбере, че друг мъж ще отглежда детето му, ако нещата между Кийт и Франи се задълбочат. Понечи да попита, но в същия момент забеляза Ивана Тръмп, която влезе като кралица, загърната в кремава норка, специално подбрана, за да отива на светлата ѝ коса. Емерсън се извини и бързо се отправи към нея.

След като се увери, че Ивана се е снимала с всички видни личности, тя спря да поговори с асистентката си Джули, застанала близо до входа, за да проверява в списъка имената на закъснелите гости, които продължаваха да прииждат. Емерсън се зарадва, когато разбра, че повечето от важните хора бяха пристигнали и за пръв път тази вечер се отпусна. Беше си свършила работата. Сега вече Джей можеше спокойно да се наслади на успеха.

Останалата част от вечерта се движеше като на автопилот. Никой не би предположил, че мислите ѝ се лутат другаде. Поговори, с когото трябваше и се увери, че всички знаменитости са попаднали пред фотоапаратите. Не пропусна да занарежда суперлативи за Джей пред изпълнителния състав на „Жак Беноа“ (макар да бе очевидно, че проповядва на дълбоко вярващи). Най-сетне, когато остана доволна, че всичко е под контрол, тя си тръгна тайничко от партито и остави Джули да се погрижи за дребните неща, които имаха нужда от специално внимание.

Излезе навън и спря такси. Автомобилът набра скорост по Парк авеню към дома на майка ѝ и тя си каза, че се държи като предана дъщеря, макар да знаеше, че това е най-обикновено оправдание. Истината бе, че напоследък се отбиваше доста често, предимно вечер,

когато бе сигурна, че майка ѝ спи и ще може да се наслади на вниманието на Реджи. Двамата седяха и си говореха, тя му разказваше как е минал денят ѝ, докато пиеше единственото уиски със сода, което си позволяваше в края на натоварения ден, а той на свой ред споделяше с нея как е било в училище или поредната забавна случка с ексцентричната Марджъри.

Надяваше се майка ѝ да не заподозре нищо. Възрастната дама го харесваше, но ако преценеше, че ѝ пречи да намери подходящ втори съпруг на дъщеря си, щеше да побърза да си намери причина, за да го уволни. Все още таеше надежда, че Ед Станклиф от горния етаж ще ѝ стане зет. Емерсън потръпна при тази мисъл и я пропъди, за да се порадва на усмивката, с която Реджи я посрещаше на вратата. Бе като светлина, която я привличаше към дома.

— Да ти призная, открай време възприемам партитата като работа. — Емерсън въздъхна и събу обувките с високи токчета, за да качи подутите си крака на отоманката. — Докато бях малка, мама непрекъснато канеше гости. Като тийнейджърка вечно се натъквах на мръсни чаши и непознати чичковци, които гледах да избягвам. А виж какво стана години по-късно — пак се занимавам със същото.

— Поне ти плащат — отбеляза с усмивка Реджи. Беше се отпуснал на канапето срещу нея, прехвърлил едната си ръка през облегалката, и мускулестите му гърди се очертаваха под дрехата.

— Така е — съгласи се тя и се намръщи, докато разтриваше стъпалата си. — Но пък мога да измисля много по-лесни начини да си изкарвам прехраната.

— Друго ли щеше да избереш, ако имаше възможност да се върнеш назад и да започнеш отначало? — любопитства той.

Тя се отпусна назад на стола и замислено отпи.

— Кой знае? Едно време обичах да скицирам. Можех да стана художничка.

— Може някой ден да имаш възможност. Когато видиш картините на дъщеря си в някой музей — добави той с широка усмивка.

— Би било невероятно — отвърна тя и ѝ стана много приятно. Двамата бяха в малкия хол до библиотеката, където гласовете им

нямаше да пречат на заспалата Марджъри. — Каквото и да реши, за мен е най-важно да е щастлива.

Той сигурно долови тъгата в гласа ѝ, защото попита:

— А ти открила ли си щастието?

— Нека просто кажем, че съм родена да бъда консултантка. — Замълча и се запита дали да продължи. В предишни разговори само бе намеждала за детството си. В този късен час уискито със сода също оказва влияние, а успокояващото присъствие на Реджи я накара да се разприказва. Сама се изненада, когато продължи: — Възпитана съм да вярвам, че съм родена с късмет. Едва когато баща ми почина, открих, че сме разорени. Да, имахме пари за нова рокля или да отидем на някое благотворително събитие, но те не бяха достатъчно, за да си плащаме сметките или да дадем бакшиш на портиера по Коледа. — Отново усети стария срам и си спомни онези времена, когато извърщаше очи, за да не срещне погледа на Насарио. Той никога не се отнасяше към Марджъри по-различно, отколкото с онези, които му даваха щедри бакшиши по празниците.

Реджи кимна и по лицето му се изписа тъга.

— Там, откъдето идвам, никой не крие бедността си — въздъхна той. — Не че има начин да попречиш на съседите да разберат колко кози имаш или каква е реколтата ти тази година — добави и се разсмя.

— Можеш да ми вярваш, че щяхме да се чувстваме значително по-добре, ако единствената ни грижа бяха козите. — Тя също се разсмя и се почувства по-лека.

С бившия си съпруг бе като хамелеон, сливаше се с цвета, който властваше в живота на Бригс, също както едно време като дете, и едва по-късно разбра, че той я бе обичал единствено защото е била негово отражение. Когато беше с Реджи, нямаше нужда да се преструва, можеше да бъде себе си. С него се чувстваше по-уверена и спокойна, отколкото с богатството на Бригс.

Погледна го, сенките в стаята подчертаваха скулите му, а кожата му блестеше на светлината като полиран абанос. Прииска ѝ се да открие начин да заличи пропастта помежду им. Искаше ѝ се да го почувства до себе си, да усети топлината на тялото му до своето. При тази мисъл бузите ѝ пламнаха и тя извърна поглед, за да не разбере той какво се върти в главата ѝ.

Поговориха за други неща и Реджи я накара да забрави проблемите с разказите си за семейството си и конфликтите, които възникваха, когато прекалено много хора живеят под един покрив — сестри, братя, лели, чичовци и братовчеди, които влизали и излизали по цял ден, за да донесат яйца от кокошките, кошница прясно изваден ямс, да разнесат последната клюка.

— Колко често се виждате? — попита Емерсън.

— Според мама не е достатъчно често. Тя все прави планово за времето, когато ще се прибера завинаги — отвърна той и поклати развеселен глава. — Дори ми е избрала съпруга.

Емерсън се стресна.

— Познаваш ли я?

Той кимна.

— Малката сестра на съпругата на братовчед ми. Казва се Пейшънс^[2].

— Виж ти! Наистина ли е търпелива? — Емерсън се опита да се пошегува, но буцата страх в гърлото ѝ се надигна.

В първия момент той я погледна недоумяващо. След това разбра и по лицето му се разля усмивка.

— Не е каквото си мислиш. Двамата си пращаме имейли, но сме просто приятели. Мама ще остане разочарована, когато научи, че избраницата ѝ за снаха е сгодена за друг мъж.

Емерсън се ухили широко.

— Майка ти има доста общо с моята. — Разказа му как Марджъри се опитваше да я сватоса с Ед Станклиф. — Решила е, че трябва да се омъжа, преди да... — Прекъсна по средата, после продължи: — Докато е около мен, за да е сигурна, че ще се омъжа за човек, който ще ми помогне да се задържа в социалния регистър. — Реджи не знаеше какво е това и тя обясни притеснено за указателя, който се обновяваше всяка година, и включваше имената на добрите партии; как всеки път, щом някой от редиците им се омъжеше за човек от по-долно съсловие, той или тя автоматично отпаднаше. Побърза да добави: — Това, разбира се, са пълни глупости. Никога не съм гледала сериозно на тези неща.

— Навсякъде е същото — сви рамене той. — Дори в моето село е важно кои са баба ти и дядо ти.

— Мама много обичаше да се хвали със зет си — поясни тя. — Затова пък мен не ме интересуваше, че той може да проследи родословното си дърво чак до „Мейфлауър“. Като се замисля, май единствената причина да се омъжа за Бригс, беше да се откъсна от мама.

— Получи ли се? — попита той, извил едната си вежда, сякаш вече знаеше отговора.

— Сам виждаш — въздъхна тя и посочи с ръка стаята. — Тъкмо си казвам, че съм намерила начин да тръгна напред и тя успява да ме върне. — Сведе поглед, засрамена от признанието. — Колко съм безхарактерна само.

— Силата често се крие в способността на човек да се превие — подхвърли тихо той.

Тя го погледна и се усмихна.

— Как си станал толкова умен?

— Слушах мама. — Задържа погледа ѝ и зелено-златните му очи заблестяха в сенките. — Кажи, има ли надежда за въпросния господин Станклиф? — Той погледна многозначително към тавана.

Емерсън се разсмя.

— Докато аз решавам — никаква. — „Въобразяваше ли си, или Реджи ѝ се стори облекчен?“ — Както и да е, не съм сигурна, че искам да се омъжвам отново. Разводът е свършеният начин да се излекуваш от идеалите.

— Може би просто не си срещнала подходящия човек — отвърна тихо той, погледна я и между тях премина искра.

Едва сега разбра по открития му поглед, че каквото и да изпитваше, Реджи чувстваше същото. От тлеещата жарава в сърцето ѝ неочаквано лумна огън.

Понеже не знаеше какво да направи — никога досега не бе попадала в такова положение, — тя извърна поглед към прозореца и трафика по Парк авеню, фаровете на колите проблясваха подобно на декоративни светлини по Коледа. След малко чу проскърцване и когато вдигна поглед, Раджи се бе изправил пред нея. Усмихна се и протегна ръка, сякаш я канеше на танц. Топлината в нея се надигна, плъзна из цялото ѝ тяло и в някакво кътче на ума ѝ дори засвири музика. След това тя разбра, че той е протегнал ръка, за да ѝ долее уиски.

— Не е нужно да ме чакаш — заяви остро тя, тъй като знаеше, че той няма нужда от напомняне кой му плаща заплатата. — И без това е късно, ще си тръгвам. — Погледна часовника си, удивена, че е станало дванайсет и половина.

Очевидно уискито я бе хванало, защото едва не изгуби равновесие, когато се изправи, и Реджи я стисна за лакътя, за да ѝ помогне. Очите им се срещнаха отново и двамата останаха преплели погледи дълго, без да трепват. Горното копче на ризата му бе разкопчано и тя забеляза как пулсът му тупти в основата на шията. След това бавно, съвсем бавно, той вдигна ръка към бузата ѝ, отпусна я за момент, сетне се наведе, за да я целуне.

Емерсън затвори очи и се отдаде на усещането, възпламенено от устните му. Бяха меки и плътни, нежни и същевременно настойчиви. Тя откликна, като обви врата му с ръце, отпусна глава назад и разтвори устни, за да се отдаде на целувката.

— Господи — въздъхна тя, когато най-сетне се откъсна от него и си пое въздух.

— Страхувам се, че Господ няма нищо общо — разсмя се дрезгаво Реджи.

— Сега какво? — попита тя с треперещ глас. Той я привлече поблизо и зашепна до косата ѝ.

— Ти ще решиш.

Веднага се сети за Марджъри. Ако допуснеше отношенията им да стигнат по-далече, цената щеше да е безобразно висока. Подобна връзка можеше дори да вкара майка ѝ в гроба. „Ще мога ли да го преживея?“ — питаше се Емерсън.

Същевременно съзнаваше, че ако отново отстъпи пред майка си, ще съжалява до края на живота си.

Не можеше да го допусне. И без това бе жертвала прекалено много.

Взе ръката на Реджи и го поведе към канапето; двамата се отпуснаха прегърнати. Поднесе ръката му към устните си и целуна дланта, преди да я насочи към гърдата си. Той бавно разкопча блузата ѝ — всяко копче представляваше кратко прелъстяване. Тя простена гърлено; чувства, които не бе изпитвала отдавна, много отдавна, затанцуваха като искри под ледената обвивка, която я защитаваше, за да я пръсне на хиляди парченца.

Беше се отдала на блаженството, когато сърдитият глас на Марджъри я изтръгна от съня:

— Реджи! Реджи! Къде си?

Двамата скочиха едновременно и бързо заоправяха дрехите си. Емерсън притисна пръст до устните си, за да подсети Реджи да не я издава — не бе нужно майка ѝ да знае, че е тук. Той кимна с разбиране, погледна я за последно, обърна се и излезе от стаята.

Емерсън изчака още минута и щом се увери, че всичко е наред, наведе се, грабна обувките си, стисна ги в едната ръка и се измъкна тихо в коридора. „Цял живот бе все така. На трийсет и шест съм и все още ходя на пръсти, когато мама е наблизо“, помисли си недоволно тя, когато излезе от апартамента и затвори вратата след себе си.

През следващите дни Емерсън не мислеше почти за нищо друго, освен за Реджи. Представяше си непрекъснато страстната им прегръдка и във въображението ѝ целувката не свършваше. Уплашена докъде може да ги отведе всичко това, тя ходеше да види майка си през деня. Въпреки това не спираше да мечтае като влюбена тийнейджърка.

След седмица успя да събере достатъчно кураж, за да разреши въпроса веднъж и завинаги. Знаеше достатъчно за часовете, в които Реджи учи, и един трескав ден използва времето между две срещи, за да го открие в Нюйоркския университет. Нямаше никакво намерение да проведе разговор с него в апартамента, където майка ѝ можеше да подслушва.

Забеляза го, когато излизаше от залата, в която се провеждаше часът по биология за напреднали. Беше с колеги и разговаряха оживено. В прилепнали дънки и спретната риза редом с по-младите студенти в безформени дрехи и неподдържани коси, всички до един със слушалки за ай подовете, той приличаше на преподавател. Отнасяха се към него с уважение, но също така го приемаха като един от тях. Забеляза красиво дребно момиче с големи кафяви очи и буйна черна коса, която не откъсваше очи от него и не криеше, че е запленена... може би дори влюбена.

Емерсън усети как я бодва завист. Докато бе в апартамента на майка си, нямаше проблем да си въобрази, че двамата са единствените на този свят, отделени от всичко, обвити в пашкул, ала сега трябваше

да си напомни, че Реджи си има собствен живот, в който двете с Марджъри нямаха място, в този свят той бе заобиколен от привлекателни млади жени, които не носеха товар като нея.

Той я зърна, усмихна се щастливо и забърза към мястото, където бе застанала. Не скри изненадата си, че я вижда, и веднага попита е дълбокия си мелодичен глас:

— Всичко наред ли е?

— Разбира се — отвърна тя. — Кажи, имаш ли минутка?

— До следващата лекция имам час — кимна той.

— Извинявай, че те причаквам по този начин — започна Емерсън, когато двамата поеха към Уошингтън скуеър. Сред множеството студенти, които бързаха покрай тях, понесли ранички, тя си спомни студентските си години в „Принстън“. Сякаш бяха минали хиляда години оттогава.

— Всяко твое посещение е истинска радост — увери я той. По лицето му бе изписана искрена радост.

— Просто нямах желание да провеждаме този разговор в дома на мама — обясни тя.

Реджи я погледна изненадан.

— За онази вечер ли става въпрос?

Тя спря рязко и усети как бузите ѝ пламват под пронизващия му поглед.

— Виж, просто исках да ти кажа, че аз... не съжалявам за случилото се. Но ми се струва, че е най-добре да поуспокоим топката. Поне засега. Моментът не е подходящ.

— Заради майка ти ли?

— Да.

Той кимна и отрони тихо:

— Разбирам.

— Наистина ли? — попита тя и в гласа ѝ прозвуча молба.

— Поне така си мисля.

— Повярвай ми, че не е това начинът, по който искам всичко да се получи. Просто... — Емерсън въздъхна унило и отпусна рамене. — Тя е толкова болна и ако разбере, ще се разстрои. Не че има лошо мнение за теб — побърза да добави. — Тя просто... нали знаеш как е.

— Ти решаваеш, разбира се — отвърна той, но в зелените му очи, които изпъкваха на тъмната кожа, тя прочете съвсем различно

послание.

— Не е точно така. Така би трябвало да постъпим — продължи немощно тя.

Той отново сви рамене, сякаш не бе схванал разликата в думите ѝ.

— Това не е единственият начин, по който да възприемеш нещата.

— А какъв е другият.

— Може би си ѝ дала прекалено много власт.

Младата жена се замисли за всички жертви, които бе правила за Марджъри, и осъзна, че той казва истината. Бе създала чудовище. Същото това чудовище накрая щеше да я погълне. Същевременно не намираще сили в себе си да промени нещата. Заговори отбранително:

— Струва ми се, че познавам мама значително по-добре от теб.

— А тя познава ли те? Знае ли какво се крие в сърцето ти?

Емерсън мълчеше. Думите му попаднаха право в целта. „Не, не ме познава“, отвърна мълчаливо тя. Ако Марджъри заподозреше какво се крие в сърцето ѝ в този момент, щеше да остане ужасена.

Когато стигнаха на Уошингтън скуеър с великолепната арка, която красеше началото на Пето авеню, Емерсън заговори.

— Време е да се връщам на работа. — Дори след тези думи тя спря, без да крие неудоволствието си, че трябва да го остави. — Нали ще ми звънеш, ако имаш нужда от нещо?

Той разбра намека, че тя ще избягва да се отбива вечер, кимна и я погледна сериозно.

— Разбира се.

— Когато видиш мама, кажи ѝ... — „Какво да ѝ каже? Че благополучно ми е съсипала живота ли?“ — Ще мина в събота.

Емерсън отмаля. Тежест притисна гърдите ѝ, гърлото ѝ се стегна, сякаш се разболяваше. Когато Реджи я привлече до себе си, не като любовник, а сякаш му бе пациентка, която има нужда от специални грижи, тя се почувства прекалено слаба, за да протестира.

Не се опита да се отдръпне, докато клаксон на автомобил не я стресна и не се върна към действителността. Преди да отстъпи, той наведе глава и устните му докоснаха нежно нейните. Тази целувка бе дори по-опасна, отколкото ако я бе целунал обзет от страст. Отдалечи се бързо и се опита да хване такси с ясното съзнание, че днешната ѝ

мисия се е провалила, че вместо да се откъсне от него, тя се бе объркала още повече.

---

[1] Sheet — (англ.) — фин, прозрачен, игра на думи с „Shhh“ — тихо. — Б.пр. ↑

[2] Patience (англ.) — търпение. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

На сутрешната оперативна изпълнителният директор Джулс Ханрати ги запозна с водещите новини: автомобилна катастрофа в Глендейл, в която е загинал един човек, наводнение в Ковина и пожар в Сими Вали, морски пехотинец загинал, след като камикадзе се взривил в Ирак. С други думи, всичко бе както обикновено.

Стиви знаеше, че ако не свикне с непрекъснатите новини за кръв и смърт, пристигащи всеки ден, ще прегори, а в най-лошия случай ще получи язва. Затова и тя, както и останалите, седеше с безизразно лице и похапваше поничка, докато слушаше обясненията на Джулс за престрелката между две банди в Комптън, в резултат на която загинали двама, а други двама били арестувани.

Джулс тъкмо приключваше, когато се намеси директорът на новините Джери Файн.

— Какво ще правим с непрекъснато покачващия се брой отвличания на автомобили в Хънингтън Парк? Няма ли да направим репортаж? — Бивш военноморски офицер, с квадратна челюст и късо подстригана сива коса, Джери обичаше да се хвали, че държи хората си изкъсо. Единствено Стиви знаеше, че под страшната фасада се крие мъркащо коте.

— Дай го на Лиза — нареди той. Ставаше дума за Лиза Бланкъншип, която в момента бе втора водеща за новините в пет.

Поговориха за трупа, открит в контейнер за рециклиране в Мелроуз, очевидно жертвата бе починала след свръхдоза, въпреки че за момента не бе изключена вероятността да е убийство.

— Звъннах в кабинета на съдебния лекар — обади се Лив Хенри. — Все още не бяха получили резултатите от токсикологията. — Тя приличаше на удължен удивителен знак, закичен с къдрава кестенява коса, беше прехвърлила единия си кльощав крак върху другия, а стъпалото ѝ се подмяташе нервно, докато говореше. В нюзрума се шегуваха, че Лив не пие кафе, а че е поставена на непрекъснато капеща система, заредена с кафявата напитка.

Прехвърлиха се на наводнението в Ковина.

— Хората вече нямат сили. Каналите не поемат. Нивото на водата така и не спада — обади Стан Лаури, продуцент на емисията за времето. Отхапа от поничката си и по ризата му се посипаха трохи.

Меган Джонстън, бърлива блондинка, продуцент на модните и клюкарски предавания, предложи да направят репортаж за пъстрото небрежно облекло, тип циганско, което излизаше на мода, а Лив я сръза и ѝ напомни да не употребява думата „циганско“, за да не обиди малцинството.

Допускаха Стиви, единствената репортерка сред тях, да присъства на оперативките само защото я водеха за продуцент на забавните предавания. Тя взе думата последна. Докато слушаше колегите, се питаше как да разреши дилемата си. Единственият, който знаеше за нея и Грант бе Джери, а тя го накара да се закълне, че ще опази тайната ѝ. Той бе нейният „равин“ в телевизията и разбираше деликатното положение, в което тя се намираше; бе готов да прояви търпение и да изчака, докато настъпи подходящият момент да признае пред останалите. Само че в момента Стиви си даваше ясна сметка, че няма по-голяма новина от връщането на Лорън Роуз от мъртвите. Не минаваше ден без във вестниците да се появи поредното провокативно заглавие, а интересът на хората не намаляваше. Ако Стиви не направеше нещо в най-скоро време, конкуренцията от другите канали щеше да се добере до сочната клюка и да бие по рейтинг Кей Ен Ел Ей.

Имаше и още една спънка.

— Даян Сойър си е уредила ексклузивно интервю с Лорън Роуз — обяви тя. Току-що бе разбрала от приятел в нюзрума на Ей Би Си.

— Нямах представа, че е в състояние да говори — подметна Меган.

— Очевидно може — отвърна Стиви. Лекарите не изнасяха никаква информация за възстановяването ѝ, затова и повечето новини бяха скалъпени на базата на слухове и догадки. — Ще направят записа в рехабилитационния център.

— Даян нямаше да успее, ако не я биваше — прекъсна я Джулс.

— Питам се дали в цялата работа няма пръст областният прокурор — вметна Стан, докато се опитваше да изтръска трохите от ризата си.

Стиви потръпна неволно при тези думи. Не откъсваше поглед от плота на масата, покрит със засъхнали кръгове от кафе и петна,

прогорени от цигари, останали още от времето, когато пушенето в сградата бе позволено.

— Още никой нищо не знае — продължи тя и положи огромно усилие да запази гласа си неутрален. — Не бива да си вадим прибързани заключения.

— Я престанете всички, този тип е виновен, откъдето и да го погледнеш — надигна глас редакторката Кейси Белтран; беше очевидно, че говори за Грант.

Стиви усети как бузите ѝ пламват. Не можеше да защити Грант, без да предизвика подозренията на присъстващите, затова прецени, че е по-разумно да замълчи. Освен това все още я измъчваше зрънце съмнение. Ами ако той наистина бе виновен?

Въздъхна облекчено, когато Джери се намеси.

— Ако не сте чували, ще ви кажа, че никой не е виновен до доказване на противното — изгледа многозначително Стан. — Да не забравяме, че срещу него дори не е повдигано обвинение.

— Така е само защото единствената свидетелка по случая не можеше да каже и дума. Досега. — Лив, която драскаше нещо в бележника си, най-сетне вдигна глава и изгледа намръщено останалите.

— Ако има нещо за казване, ще разберем в най-скоро време. Дотогава се въздържайте от догадки и предположения — изстреля в отговор Джери и стрелна Стиви с поглед.

Оперативката приключи и няколко минути по-късно Стиви се върна на бюрото си, за да довърши материала, който подготвяше за милионите, които докарваше изкуствено възбужданият интерес към покойни знаменитости. Така и не успя да спре да мисли за Грант и как ще му се отрази предстоящото интервю на Ей Би Си. Колкото повече го опознаваше, толкова по-трудно ѝ беше да си го представи като заплаха за обществото. Въпреки това оставаше въпросът дали е тръгнал нарочно след Лорън и дали е стрелял, с цел да я убие. Никой не прострелваше друг човек в главата единствено, за да го рани.

Де да можеше да поговори с Райън по този въпрос, тогава щеше да ѝ е значително по-лесно. Той щеше да ѝ помогне да подреди обърканите си чувства и да я посъветва как да постъпи. Само че двамата не се бяха чували от седмици и ако му позвънеше сега, щеше

само да усложни нещата. Той ѝ липсваше до болка и не ѝ трябваше ново напомняне, че вече не е част от живота ѝ.

Премигна решително, за да пропъди сълзите, и се опита да прогони мисълта за Райън като се съсредоточи над задачата си. След като оформи материала и го предаде за обедните новини, тя си тръгна. Денят ѝ бе започнал в пет сутринта и умората я налегна, но знаеше, че ѝ предстоят още задачи. В началото на седмицата бе изявила желание да помогне на майка си да боядисат спалнята ѝ и нямаше как да ѝ откаже, затова, вместо да се отправи към къщи и да се отпусне на канапето край купчината списания, тя пое към дома на Нанси.

Половин час по-късно спря зад стария форд пикап на майка си, багажникът му все още беше пълен с материали за произведенията ѝ. Стиви влезе в къщата и завари Нанси в кухнята да бели краставица.

— Здравсти, миличка. Мислех първо да обядваме — подхвърли тя, вдигна поглед и се усмихна на Стиви.

— Не трябваше да се занимаваш с това, мамо. — Стиви пристъпи и я целуна по бузата. Изглежда, бе положила доста усилия, защото на плота беше поставен още горещ киш и самун прясно опечен хляб. — Можех да купя нещо на идване.

— Поне това мога да направя за теб, след като ще ми помагаш да боядисваме. — Нанси посочи ножа с белачката. — Нали си гладна. Сготвила съм като за цял квартал.

— Сигурна съм, че всички от махалата ще са във възторг — подхвърли сухо Стиви, защото знаеше, че, ако им остане нещо, то ще бъде грижливо увито и дадено на някого, който живее по-надолу по улицата. Приятелите ѝ грънчари, тъкачи и стъклари се бяха превърнали в нещо като приемно семейство и всички зависеха един от друг; тичаха да искат свещи или батерии, ако угаснеше токът, на два пъти се бяха преборвали с пламъците, когато горски пожари бяха плъзнали по близките хълмове.

— Я сложи масата, докато аз направя салатата. Всичко останало е готово. — Нанси махна разсеяно към огромната дъбова маса в слънчевия кът за хранене. Тя бе спасена от стара фабрика за дрехи, която предстоеше да бъде съборена, и Нанси я сглоби сама, без да скрива чворовете и наранените места, защото според нея те издавали характера на масата.

Стиви измърмори, че ще се заеме, но така и не се протегна към шкафа с чиниите. Вместо това се настани на един от високите столове, облегна се на плота и започна да наблюдава как майка ѝ бели краставицата. Това бе един от най-ярките спомени от детството ѝ: сядаше при майка си в кухнята, щом се върнеше от училище. Когато Нанси не бе в ателието си, тя готвеше. През лятото вечно вареше сладка и компоти от плодовете, които отглеждаше в градината зад къщата. На перваза винаги имаше по някой буркан с домашно отгледани зеленчуци. В кухнята ухаеше на печено, във фурната се задушаваше вкусно ястие, а на котлона къкреше друго.

През годините, когато живееха в Долината, Стиви трябваше да преглъща подигравките на другите деца заради „хипарските“ ѝ дрехи и приятелките ѝ „лесбийки“. (Суки Фостър не беше лесбийка, просто имаше татуировка на едната ръка и всяка седмица си боядисваше косата в различен цвят.) Единственото, което я държеше през тези трудни години, бе мисълта, че има спокоен и сигурен дом, в който да се прибере. Въпреки че Нанси я поставяше в много неловко положение, когато се появяваше на някоя родителска среща в гащеризон, целия оплескан с глина, или когато бръмчеше из града в стария фолксваген костенурка, облепен със стикери, издаващи левите ѝ убеждения и феминистки възгледи, любовта, с която обграждаше дъщеря си и домашния рай, който бе създала, компенсираха тези нейни недостатъци.

Колкото и да се бе опитвала, Стиви не можеше да ги представи, че навремето майка ѝ е водила чергарски живот.

— Разкажи ми за онази нощ, когато вие с Грант... сещаш се — помоли Стиви. — Все още не знам цялата история.

Ножът в ръката на Нанси увисна във въздуха и тя порумена.

— Няма много за казване.

— Запознали сте се на негов концерт, нали? — настоя Стиви.

С опакото на ръката си Нанси приглади къдрав червеникав кичур, паднал над очите ѝ. Наситеният навремето кестеняв цвят сега бе избелял като много използвана монета. Тя впери невиждащ поглед напред.

— Онази нощ във „Филмор“ свиреха „Астрал Плейн“, „Пинк Флойд“ и други банди, за които ти сигурно дори не си чувала — започна най-сетне тя с тих, почти по момичешки писклив глас. —

Приятелката ми Фиби познаваше някакъв тип, който ни осигури билети срещу хашиш. — Тя се поколеба, стрелна Стиви въпросително, сякаш и се искаше да попита: „Сигурна ли си, че искаш да чуеш цялата истина?“

— Продължавай — подкани я Стиви.

— Когато пристигнахме, гъмжеше от хора. Не можехме да се промъкнем — разказваше Нанси, сякаш говореше на себе си. — Когато „Астрал Плейн“ излязоха на сцената, всички пощръкляха. Грант... той беше като изтъкан от огън и плам, озаряваше цялата сцена. Човек не успяваше да види ръцете му, пръстите му буквално летяха по струните на китарата. — При спомена устните ѝ се извиха в тънка усмивка. — Тогава ме забеляза. Аз бях отпред, точно под сцената, и за секунда погледите ни се срещнаха. Отначало си помислих, че съм си въобразила, но след изпълнението, един от сътрудниците, които го съпровождаха на турнето, се приближи и попита дали искам да се кача зад кулисите, за да се запозная с него.

— Какво представляваше? — попита Стиви, нетърпелива да разбере повече.

Нанси отново вдигна очи към дъщеря си и някогашното буйно момиче отстъпи място на спокойното бистро лице на майката на Стиви.

— Мил, любезен — сви рамене тя. — Просто момче от Омаха. Нямаше нищо общо с торнадото, което се вихреше на сцената. Честно да ти кажа, не знам дали щях да отида с него в хотела му, ако се беше оказал различен. — Отправи ѝ унила усмивка и се пресегна през плота, за да я погали по бузата. — Радвам се, че отидох, защото виж какво си имам.

— Имаш си щерка, която ти създава само тревоги и която не може да живее сама — отвърна развълнуваната Стиви.

— Кажи, ти имаш ли някакъв напредък? — питаше за неофициалното разследване, което Стиви бе започнала.

— Разговарях с прислужницата — докладва тя смъкна се от стола и прекрачи към шкафа, за да извади чинии. Беше взела телефона ѝ от Кийт. Отначало Лус Веласкес бе крайно нелюбезна, отчасти, защото не знаеше добре английски, но стана по-мила, щом Стиви се опита да разговаря с нея на испански, макар и доста позабравен след гимназията. — Повтори същото, което беше казала в полицията, че е

чула изстрел, но когато слязла, пистолетът бил до Лорън, а Грант бил изпаднал почти в истерия. Това означава или че е превъзходен актьор, или че се е случило точно както той казва. Честно да ти кажа, в момента просто не знам какво да мисля.

— Толкова ли е важно да разбереш? — попита Нанси. Стиви се обърна към майка си.

— Дали баща ми е способен на убийство, или не, това ли питаш? Разбира се, че има значение. Има, и още как.

Нанси я погледна замислено и по нежните черти на лицето ѝ пробягнаха различни чувства, сякаш краткото ѝ пътуване към миналото бе събудило нещо повече от старите спомени.

— Истината невинаги е такава, каквато ти се иска — рече най-сетне тя с увереността на човек, сблъскал се с не една и две мъчителни истини през живота си.

Вечерта, в която интервюто на Даян Сойър най-сетне бе излъчено в най-гледаното време, след цяла седмица масирана реклама, Стиви бе толкова напрегната, че не можеше да си намери място. Предишната седмица се бе свързала с всичките си познати в конкурентната телевизия, за да подразбере какво става. Оказа се, че Ей Би Си пази тайните си по-ревниво и от Пентагона. Не можа да дочуе дори слух, камо ли нещо конкретно. Никой, може би дори самата Даян, нямаше представа какво се кани да каже Лорън.

Уводната част бе толкова дълга, че Стиви потръпваше нервно на пода на хола, където се бе настанила, напълно забравила за храната, която бе сложила да се топли в микровълновата печка. Както обикновено Даян бе спокойна, обясняваше с много състрадание какво се е случило, за да е сигурна, че не е останал нито един човек на планетата, който не е разбрал какво е скрито в миналото. Включваше зърнисти кадри от концерт на Грант и „Астрал Плейн“, също и от стара пресконференция. Имаше снимки и клипове на Лорън Роуз, сведения за живота ѝ в Мичиган, за пътя ѝ като амбициозна млада актриса, както и клип от първия епизод на неизлъчван досега ситком, в който тя изпълняваше второстепенна роля. След това включи запис, правен пред портата на имението на Грант, разположено високо на хълма, което отвън приличаше на средновековна крепост, опасно отвсякъде

от високи дървета. Единствено Стиви и още шепа хора имаха представа какво става зад тези врати, а в момента тя нямаше ясна представа какво точно знае.

Даян заговори за мистерията, забулила стрелбата с почти фатален край. Единственото, което се знаеше със сигурност бе фактът, че Грант и Лорън са имали романтична връзка. Доколко са били близки не бе ясно, но се говорело, че тя често оставала в имението.

След рекламите показаха на запис как Лорън се труди заедно с терапевтите си в рехабилитационния център, където бе прекарала последните шест месеца. Стиви, както и останалите зрители, имаше възможност да види истинската жена, не стари снимки. Репортерката остана поразена от промяната в Лорън. Тя нямаше почти нищо общо с красивата жизнена млада актриса. Дванайсет години в кома бяха опустошили красотата ѝ, мускулите на дългите ѝ крака бяха така атрофирали, че тя успяваше да направи само по няколко несигурни крачки. Въпреки това нямаше бръчки, лицето ѝ приличаше на старо бебе. Ако лъскавата ѝ някога кестенява грива не бе посивяла и не бе подстригана късо, човек би казал, че времето я е подминало, докато е спала. Единствено светлосините ѝ очи се бяха запазили същите; те наблюдаваха света обезпокоително прямо от изпитото лице.

Дадох я в близък план и Стиви усети как се напруга. Какви ли тайни се криеха зад тези очи? Какви ли разкрития щеше да направи? Лорън бе седнала срещу Даян в приемната на рехабилитационния център и отговаряше бавно и колебливо на въпросите ѝ, също като човек, научил се да говори завалено след удар. Най-сетне журналистката зададе дълго чакания въпрос.

— Говори се много за онова, което се е случило през онази нощ — започна Даян тихо, после поверително и леко се приведе напред. — Много хора отказват да повярват, че става въпрос за нещастен случай, както твърди Грант. Убедени са, че той се е опитал да те убие. Какво ще отговориш на тези хора?

Лорън се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни или да се справи с мъчителен спомен. Стиви започваше да се поти, сякаш нея я интервюираха. Лорън започна бавно и неуверено:

— От онази нощ помня...

ЛЯТО

*Подай ми роза, едничка роза;
в разцъфналата ѝ прелест
лято се усмихва, но лятото угасва
и зад него дебне зима.*

*С мечтата отлетяла
идва тежкото предчувствие,
Червеят Съжаление се надига
и времето нивга не ще се върне.*

*Кажки, любов, струва ли си да обичаш,
и да измамиш през смях отредената съдба,
да се извисиш над мрака
що пред нас е бил и ни очаква.*

*Мирта и роза,
слънчеви лъчи и лястовица,
сън що идва, желание що отлита.
Спомени прииждат!*

Уилям   Ърнест
Хепли

ОСМА ГЛАВА

— Интересът е огромен, Майрън. — Франи бе в кабинета си на двайсет и осмия етаж на агенция „Уилям Чорисън“ и крачеше напред-назад пред бюрото, притиснала телефона към ухото си. — Казвам ти как стоят нещата, защото съм сигурна, че вие, момчета, ще се справите блестящо.

Майрън Лефковиц, любимият ѝ редактор от „Рандъм хаус“, се разсмя.

— Много добре знам, че ще ме изриташ като мръсно куче, ако получиш по-добро предложение.

— Тогава ми направи предложение, на което не мога да откажа.

— Първите романи никога не се продават добре — засече я той.

— Говорим за следващия „Шифърът на Леонардо“.

— От твоите уста в божии уши.

— Кога за последен път си стоял посред нощ, за да дочетеш ръкопис?

— Добър е. Не казвам, че не е добър. Но първа творба на някой автор... И двамата знаем, че залогът не е кой знае какъв. — Усещаше, че Майрън иска ръкописа, но се опитваше да се изплъзне.

— Винаги има шанс да се появи бестселър — напомни му тя.

— Не ми се иска да залагам всичко на това.

— Майрън, уверявам те, че ако изпуснеш тази възможност, ще съжаляваш.

— Добре, слушай. Триста и петдесет, включително правата за чужбина. Можеш да ми вярваш, че по-добро предложение няма да получиш.

— Четиристотин — сръза го тя. — Чуждестранните остават при нас, ти поемаш клуба на книгата и аудиото.

Продължиха с уговорките още известно време и се споразумяха за сделка, за която щяха да се необходими седмици преговори, докато всичко по нея бъде уточнено. Щом затвори, тя се обади на автора, за да му съобщи добрата новина. Тери Локхарт беше преподавател по история на изкуството и сигурно за година изкарваше по-малко,

отколкото щеше да струва отпечатването на книгата му. Той остана без думи, когато тя му разказа, че се е преборила за договор за две книги, хонорарът, от които възлизаше почти на един милион.

Стомахът ѝ стържеше, когато приключи с работата за предобедна. Напоследък имаше чувството, че се храни не за двама, а за цял полк. Въпреки това не се притесняваше ни най-малко, че вече не ѝ стават дори най-широките дрехи. След като цял живот бе водила борба с килограмите, не бе и допускала, че може да се зарадва, че дебелее.

За пръв път в живота си Франи знаеше, че е истински щастлива. Да, имало бе моменти, в които бе усещала нещо като задоволство, но то така и не продължаваше дълго. В работата винаги я чакаше криза, проблем, провалена сделка. Напоследък, като се събуждаше сутрин, нямаше търпение да се впусне в новия ден. Пееше под душа, походката ѝ бе станала по-напета.

Кийт, разбира се, също имаше принос. Готинягата от Ел Ей, както обичаше да го нарича Емерсън, се бе превърнал в неразривна част от живота ѝ, без значение, че връзката им бе от разстояние. Посегна към телефона, за да му позвъни. Не се бяха чували два дни и тя усети, че ѝ липсва.

— Здравсти — рече тя, когато той вдигна. — Обажда се агентката ти.

Той се разсмя.

— Значи ми звъниш по работа, така ли?

— Ти за нещо друго ли мислеше?

— Амиии... чакай да помисля. Зависи дали можеш да си позволиш да си палава в офиса.

— Последната жена, която получи неприлично предложение, заведе дело за сексуален тормоз — уведоми го тя.

— Опа. Тогава да си държа ръцете настрана.

— Много дълги ръце имаш.

Той въздъхна престорено тежко, сякаш измъчен от разстоянието, което ги делеше.

— Та в тази връзка, я кажи, направи ли си резервация за полета?

— Смятах да я направя днес. — Следващия месец имаше намерение да му отиде на гости, но я чакаше толкова много работа, а през останалото време мислеше за бебето, така че не ѝ бе останал нито

един свободен миг, за да си резервира билет. — Дано да ме познаеш, когато ме видиш.

— Минали са само няколко седмици. — През юни той дойде и двамата прекараха дълъг уикенд заедно. — Колко си напълняла? — Представи си Кийт, качил боите си крака върху отрупаното с листа и книги бюро, дънки и избеляла тениска на групата „Блек Сабат“.

— Мога само да ти кажа, че вече не мога да нося чорапогащници.

— Това означава, че ще мога да ти се радвам повече.

Побъбриха още няколко минути, а когато тя погледна часовника, се сети, че ако не побърза, ще закъснее за оперативката.

— Трябва да затворям — предупреди го тя. — Ще ти звънна довечера. Ще си бъдеш ли у вас?

— Че къде другаде да бъда? Агентката ми е по-лоша и от робовладелец.

Тя се ухили.

— Ще ѝ кажа да ти отпусне малко юздите.

— Липсваш ми, мила.

— И ти ми липсваш.

— Няма винаги да е така. Един ден няма да се налага да ипотекираме къщите си, за да си плащаме телефонните сметки. — Той говореше шеговито, но тя усети, че казва самата истина.

В продължение на няколко минути, след като затвори, тя остана замислена, напълно забравила за оперативката. Напоследък в разговорите им все повече и повече се прокрадваше бъдеще време. Съществуваше само един проблем. Ако двамата с Кийт се оженеха, щеше да ѝ се наложи да се премести. Възрастните му родители, които живееха наблизко, разчитаха на него и той нямаше как да ги изостави. Що се отнася до работата, щеше да се прехвърли в клона на агенцията в Бевърли Хилс. Въпреки това не биваше да забравя Джей. Той бе категоричен, че иска да бъде неделима част от живота на детето. Как можеше да го лиши от тази радост?

Освен това нямаше да ѝ е приятно да е толкова далече от него. И без това ѝ беше мъчно, че почти не се виждат, откакто подписа договора с „Уручима мотърс“. А когато не беше на работа, бързаше да се прибере при Вивиън или да я придружи на някой от часовете за бременни. Франи, разбира се, проявяваше разбиране. Съпругата и

детето бяха най-важни в живота му, особено след като очакваха Вивиън да роди всеки момент. Въпреки това... При всяко събитие — първия път, когато чу сърдечния ритъм на бебето и го усети да рита, възторга ѝ, когато излязоха резултатите от амниоцентезата^[1] и разбра, че всичко е нормално — ѝ се искаше Джей да е до нея, за да може да сподели с него.

Франи се отърси от тези мисли и събра бележките си за оперативката. Беше на вратата, когато телефонът ѝ звънна. Асистентката ѝ Робин се провикна след нея:

— Франи! Джей се обажда.

По гласа ѝ разбра, че е важно.

Франи се втурна към бюрото и грабна слушалката.

— В болницата съм. Току-що вкарах Вив в операционната. — Джей полагаше огромно усилие да не издава паниката си. Сърдечният ритъм на бебето неочаквано започнал да спада, обясни той, затова били принудени да направят цезарово сечение.

— Чакай ме, тръгвам веднага — отвърна тя и затвори телефона.

Крачеше бързо по коридора, когато се сблъска с Хана Морланд. Хана носеше купчина коректури на шпалта за една от книгите на неин автор.

— Още са топли, взех ги от печатницата. Страхотно, нали? — ахкаше тя, докато подаваше на Франи най-горната. Усмивката ѝ се стопи, когато забеляза изражението ѝ. — Случило ли се е нещо?

— Все още не знам. Трябва веднага да отида в болницата — отговори Франи и продължи към асансьора.

Хана тръгна с нея.

— Не е ли още рано? — Тя бе най-добрата ѝ приятелка и службата и първа от колегите разбра, че Франи е бременна. Оттогава бдеше над нея като квачка и споделяше с нея всичко, което научаваше за начините да се пребори с позивите на гадене и дрехите за бременни.

— Заради Джей е. Жена му ражда.

Сърцевидното лице на Хана се намръщи загрижено.

— Всичко наред ли е?

Франи поклати глава.

— Очевидно има някакъв проблем с бебето.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. Обикновено нещата се оправят — успокои я Хана с престорено безгрижие. — Мати излезе с

краката напред и си мислехме, че ще го изгубим, а я го погледни сега. Не се отчайвай. — Тя погали Франи по ръката и я погледна с искрено съчувствие.

Франи се молеше Хана да се окаже права. Искаше ѝ се, когато пристигне в болницата, всичко да е наред и малкият Стивън да е жив и здрав в ръцете на майка си.

Джей не бе изпитвал такъв страх през живота си. По време на бременността на Вивиън все се шегуваше, че цялата процедура му е напълно ясна. Във фермата бе помагал на родителите си да израждат телета винаги, когато не достигаха хора. Само че този път нещата бяха напълно различни. Ставаше въпрос за сина му. За неговия син. Ами ако в този момент поемаше първата си глътка въздух... или последната? Джей не можеше да направи нищо, освен да чака и да се измъчва.

Добре, че Франи щеше да дойде. Тя щеше да успокои страховете му, да прогони тежестта, настанила се върху сърцето му, и той щеше да си поеме въздух по-спокойно.

Джей се надигна от стола в чакалнята и тръгна към автомата, за да си вземе чаша кафе, макар нито да му се пиеше, нито да имаше нужда от кофеин. След това се върна на мястото си и остави пластмасовата чашка да стопли ледените му пръсти, вперил поглед право пред себе си.

Мислите му се насочиха към собствения му баща — мълчаливо присъствие през целия му живот, човек, който минаваше пътя от къщата до обора ден след ден. Всяка сутрин ставаше по тъмно, за да нахрани кравите и да ги издои и това се повтаряше седем дни в седмицата, триста шейсет и пет дни в годината. Често казваха, че Евърет Гюндерсън е мълчалив човек, сякаш това бе някаква добродетел, докато за Джей мълчанието му бе истински тормоз. Никога не успяваше да разбере какво се крие зад строгото лице, така че вина ги трябваше да гадае. Разочарован ли бе баща му от него? Той беше синът, който предпочиташе книгите пред работата във фермата и избяга при първа възможност. Майка му каза, че искали още деца. Ако имаше братя или сестри, щеше да има кой да наследи фермата. Баща му щеше да има с кого да обсъжда броя на стадото, цените на млякото и ацидозата.

Единственото, което Джей знаеше със сигурност бе, че не иска да се превърне в копие на баща си. Искаше синът му да знае, че е обичан. Просто трябваше да му се даде шанс.

Първата част от раждането премина безпроблемно. Как бе възможно нещата да се объркат толкова бързо? Както помагаше на Вивиън с дишането и разтриваше гърба и кръста ѝ, изведнъж я вкараха в операционната. Лекарите и сестрите не направиха почти нищо, за да успокоят страховете му, защото през всичкото време се занимаваха с Вивиън. Но угрижените им лица разбра, че е надвиснала сериозна опасност.

Погледна часовника над вратата на стаята на сестрите, учуден, че е станало почти обед. Повтаряше си, че доктор Левит ще излезе всеки момент от операционната, ще му каже, че всичко е минало както трябва, че майка и син са добре. Това бе единствената му мисъл, докато гледаше право пред себе си и чакаше минутите да минат.

„Моля те, Франи, идвай по-бързо“, повтаряше безмълвно той. Никога досега не бе имал по-голяма нужда от най-добрата си приятелка.

Франи слезе от асансьора на петия етаж и бързо откри чакалнята. Завари Джей свит над пластмасова чашка, от която се вдигаше пара, загледан право напред.

— Джей. — Той трепна, когато чу гласа ѝ, изглежда се стресна, след това вдигна поглед и по лицето му се изписа облекчение. Остави чашката на пода и стана, за да я посрещне. Без да каже и дума, тя го прегърна. Притисна се в нея и остана дълго така.

— Все още е в операционната — рече той с измъчен глас.

— Ами бебето?

Той поклати глава.

— Още нищо не се знае.

Ризата му бе смачкана, косата чорлава, личеше, че бе прокарвал нервно пръсти през нея. Изглеждаше така, сякаш не бе спал дни поред.

— Какво не е наред? — попита тихо Франи.

Джей се отпусна отново на стола и тя седна до него.

— Де да знам. Всичко вървеше добре — отвърна той и разсеяно потри наболата по челюстта му брада. — Пристигнахме в болницата

към девет. Лекарят каза, че имало още много време, че всичко било наред. Изведнъж нищо не беше наред. — Той вдигна към Франи зачервените си очи, сякаш очакваше тя да го успокои.

— Тя ще се оправи, ще видиш. Не забравяй, че беше в чудесна форма — напомни му тя. — Хранеше се здравословно, ходеше на йога и имах чувството, че детето ще започне да прави асани още с раждането.

Джей се засмя глухо. Често се шегуваха с Вивиън и все й казваха, че прекалява. В момента това им се стори по-скоро иронично, отколкото забавно.

Останаха да седят смълчани, Джей не пусна ръката на Франи, докато не излезе лекарят — сивокос мъж в зелена престилка. Беше много сериозен, когато отведе Джей настрани. От мястото си Франи не успя да чуе какво си говорят, но по изражението на Джей разбра, че новините не са добри.

Когато пребледнелият Джей се върна при нея, в очите му се бе появило странно отнесено изражение.

— Какво има, Джей? Вив добре ли е? — извика Франи и скочи.

— Тя е добре — отвърна той с безизразен глас. Тя въздъхна дълбоко.

— Слава богу.

Тогава той я погледна и тя забеляза изписалата се по лицето му мъка.

— Бебето... — гласът му потрепери. — Не са успели да го спасят.

Франи имаше чувството, че подът под нея пропада и тя увисва във въздуха.

— О, боже. О, Джей.

Не знаеше какво да каже. Как да утешиш човек, претърпял подобна загуба.

Той нито изруга, нито се развика. Стоеше пред нея, гърдите му се повдигаха и спадаха бързо, сякаш не му достигаше кислород.

— Трябва да отида при нея — рече той най-сетне със същия безизразен глас.

Франи отпусна ръка на рамото му.

— Ще те чакам, когато излезеш.

Той ѝ се усмихна мрачно и с очевидно усилие изпъна рамене и тръгна по коридора.

Джей имаше чувството, че се движи под вода. Сестри и санитарии профучаваха покрай него, от високоговорителите ехтяха съобщения, които приличаха на далечен прибой. „Сигурно има някаква грешка — казваше си той. — Лекарят я е объркал с друга пациентка. Случва се непрекъснато.“ Вивиън щеше да седи в леглото, гушнала бебето им, като влезеше.

Когато застана до нея, тя лежеше на носилка, впила поглед в тавана, също като жертва на военни действия, лицето ѝ беше прежълтяло, а под очите ѝ се бяха впили сини кръгове.

— Всичко е наред, Вив. Тук съм. — Хвана ръката ѝ и я стисна нежно.

— Джей. — Гласът ѝ прозвуча дрезгав и немощен. — Опитвам се да им кажа, но те отказват да ме изслушат. Мислят си, че съм луда.

— Защо да го мислят? — попита нежно той.

— Казвам им, че е станала грешка. На бебето му няма нищо — продължи тя, сякаш той не бе проговорил.

Сърцето му се сви.

— Вив...

— Много те моля. — Тя стисна ръката му. — Кажи им ти. Теб ще те послушат.

— Не говори. Почини си малко — опитваше се да я успокои той и галеше косата ѝ.

Тя бе прекалено развълнувана.

— Знам, че той е добре. Сигурна съм. — От очите ѝ бликаха трескави искрици. — Джей. Моля те. Кажи им да ми донесат бебето. Искам си бебето!

Джей стоеше, без да помръдва, и не знаеше какво да каже, докато се опитваше да овладее собствените си чувства. Тя сигурно бе забелязала безнадеждността по лицето му, защото се разплака и сълзите рукоаха по слепоочията ѝ и се скриха в оплетената коса. Той се опита да я успокои, но тя го отблъсна и заудря с юмруци. Звучите, които издаваше, не приличаха на човешки, сякаш виеше диво животното.

Джей трябваше да остане силен, заради нея не можеше да си позволи да се остави на скръбта.

— Вив... ще се справим. Все още можем да разчитаме един на друг — говореше задъхано той.

— Донеси ми бебето! — изкрещя тя и в гласа ѝ се прокрадна истерична нотка. — Искам си бебето! — Опита се да се надигне и да се смъкне от носилката и замахна към Джей, когато той понечи да я спре.

В стаята влетя сестра и двамата успяха да я притиснат по гръб. Дори след като дежурният стажант ѝ даде успокоително, тя продължи да се мята и крещи, докато лекарството най-сетне подейства.

— Моля те, Джей — шептеше тя, дори когато очите и се затваряха.

— Шшш. Поспи — промълви до ухото ѝ той, когато е наведе да я целуне по бузата.

Вивиън най-сетне се унесе и Джей вдигна поглед. Две нежни кафяви очи го наблюдаваха с много съчувствие. Сестрата, висока, едра чернокожа жена, със сложно сплетена коса, го докосна по ръката и внимателно попита:

— Искате ли да го видите?

Джей се замисли за момент, след това поклати глава.

— Не. Още не.

По-късно, когато Вивиън дойдеше на себе си, щяха да отидат двамата.

Докато излизаше в коридора, пред погледа му бе лицето на съпругата му, когато я вкарваха в операционната. Вивиън бе по-скоро изненадана, отколкото уплашена. Беше направила всичко необходимо, за да си осигури перфектна бременност. Не бе възможно подобно нещо да се случи тъкмо на нея.

Франи не бе помръднала от мястото, на което я остави в чакалнята. Червената ѝ рокля блестеше като фар сред болничната обстановка. Усети как го обзема облекчение. Сякаш е в открито море и се опитва да не потъне, а миг по-късно зърва суша.

— Тя държи ли се? — попита загрижено Франи. В този момент имаше чувството, че Джей ще рухне.

— Дадох ѝ нещо, за да поспи — отвърна той глухо.

— Мога ли с нещо да помогна?

Той поклати глава. С какво можеше да помогне? Как можеше да облекчи положението?

— Не трябваше да се случва — прошепна.

— Знам. — Франи преглътна, за да се отърве от буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Тя беше добре. Всичко беше наред. — Той се отпусна тежко на канапето срещу автомата за напитки, където мъж, приблизително на тяхната възраст, по всяка вероятност наскоро станал татко, търсеше дребни.

Франи седна до Джей със стегнато гърло заради сълзите, които се опитваше да задържи.

— Понякога нощем лежа будна и премислям нещата, които могат да се объркат, но човек никога не е подготвен за подобно нещо.

— И сега какво? — Той обърна измъчения си поглед към нея. — Събираш парчетата и продължаваш напред. Не съм сигурен, че ще мога.

— Знам, че в момента ти е много трудно да повярваш, но ще се справиш. Вярвай ми.

След смъртта на брат си, малко след като бе загубила майка си, Франи се бе чувствала също толкова самотна.

— Все още имаш Вивиън. И мен. Аз ще бъда винаги до теб.

Също както Джей бе до нея, когато Боби умря.

— Закъде съм без теб? — Зачервените му очи бяха пълни с толкова благодарност и обич, че тя едва успя да запази самообладание.

— И аз без теб щях да бъда изгубена — отвърна Франи и посегна да стисне ръката му.

---

[1] Амниоцентеза — процедура за установяване на генетични дефекти и хромозомни аномалии на плода. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Най-тежкото нещо на този свят е да загубиш дете, мислеше си Емерсън и се опитваше да потисне сълзите, докато наблюдаваше как спускат в гроба малкия ковчег. Ако се беше случило с Ейнзли...

Тя погледна към Джей, от едната му страна бе застанала Вивиън, а от другата — родителите му. Имаше чувството, че е остарял с десет години през последните няколко дни. Лицето му бе придобило сивкав оттенък, раменете му бяха отпуснати, сякаш се опитваше да носи непосилен товар. В сравнение с него, Вивиън бе необичайно спокойна, бледа сянка на жизнената жена, която бе преди, призрак, който можеше да отлети при най-слабия полъх на вятъра, ако Джей не я придържаше. Единственият път, когато Емерсън я видя да реагира бе в църквата, когато Франи отида да я успокои и тя видимо се напрегна, сякаш да е близо до Франи, която носеше детето на Джей, беше повече, отколкото можеше да изтърпи. Добре, че Франи не забеляза, защото бе прекалено разсеяна.

Ако непознат наблюдаваше сцената край гроба, щеше да предположи, че тя е опечалената майка. Лицето на Франи бе подпухнало от плач, цялото на червени петна, всеки път, когато плачеше, заприличваше на болна от шарка и едва се държеше на краката си.

Застаналата до нея Стиви едва сдържаше сълзите си, докато я стискаше за лакътя, сякаш да я предпази да не падне. Облечена бе в права черна рокля, освежена единствено от семпла златна верижка и й се стори неестествено притихнала.

Емерсън позна свещеника — набит тъмнокос мъж, носеше очила с дебели стъкла, които непрекъснато се смъкваха на носа му. Той бе венчал Джей и Вивиън в онзи щастлив ден, от който сякаш бяха минали светлинни години. Свещеникът изрече последните прощални думи и Джей пристъпи напред мрачен, за да хвърли първата лопата пръст върху ковчега. Когато буците удариха с глух звук капака, лицето на Вивиън се сгърчи и тя нададе приглушен мъчителен вик.

Емерсън забеляза с облекчение, че бащата на Вивиън — представителен мъж с оредяваща посребряла коса — пристъпи напред, прегърна я през кръста и я притисна до себе си. Двамата с майка ѝ, забележителна ливанка, която сигурно е била изключителна красавица на младини, бяха дошли от Париж и се бяха настанили в дома на Джей и Вивиън. Емерсън нямаше представа как ще се справи Вивиън, след като те си тръгнат.

Погледна родителите на Джей. Евърет Гюндерсън имаше същото телосложение като сина си, висок, строен, със същите невероятни сини очи. Облякъл бе най-хубавия си костюм, пригладил непокорната си коса. Личеше, че се чувства неловко в тази непривична за него среда. До него бе застанала майката на Джей, стиснала позацапана Библия — спретната белокоса жена, с деликатните черти на сина си, чиято красота бе повехнала също като цвете, оставено твърде дълго на слънце. Изглеждаха така, сякаш искаха да направят още нещо, но не знаеха какво точно се очаква от тях.

След като бяха прочетени последните молитви, всички се отпавиха към паркинга. Денят бе влажен, облачен, земята беше мокра от дъждовете, които се изливаха през последните две седмици, и Емерсън едва пристъпваше заради високите точета. Вместо традиционната почерпка след погребението Джей бе казал на всички, че ще се съберат само семейството и най-близките приятели. Не го каза точно така, но тя предположи, че той знае, че Вивиън не е в състояние да организира каквото и да е.

Емерсън пристигна в апартамента им половин час по-късно, Вивиън вече си бе полегнала в спалнята, а Джей обръщаше внимание на родителите. Емерсън отиде при Франи и Стиви в хола, където двете пиеха кафе и похапваха сладки.

— Как ми се иска да можехме да направим нещо — подхвърли Франи и погледна тъжно Джей, застанал заедно с баща си и тъст си в другия край на стаята, докато двете майки шетаха в кухнята.

— Какво например? — попита Стиви.

— Нямам представа, да съберем нещата от детската, нещо такова — предложи Франи. — Представете ли си какво ще им бъде всеки път, когато влязат и видят нещата на бебето?

На Емерсън отново ѝ домъчня — креватчето бе сглобено, детските книжки с картинки и плюшените играчки бяха подредени по

полиците, симпатичните комплектчета бяха прибрани в чекмеджетата. Въпреки това тя се поколеба, преди да отговори.

— Можем да им предложим.

— Приятелите не предлагат. Те запретват ръкави — натърти нетърпеливо Франи.

Емерсън и Стиви се спогледнаха. Емерсън знаеше, че не само тя мисли, че това не е най-подходящото време, в което Франи да е пред погледа на Вивиън. Каква жестока ирония за съпругата на Джей, друга жена да е бременна с детето му, след като тя е загубила своето.

— Дори приятелите трябва да знаят кога да се отдръпнат — отвърна тихо Стиви.

Франи се отпусна на стола си. Емерсън знаеше, че я боли, като вижда колко страда Джей и не знае по какъв начин да му помогне. Франи обаче бе достатъчно умна и веднага разбра, че Стиви говори разумно. След малко въздъхна тежко и се предаде.

— Най-тъпото е, че дори не мога да се напия — изохка тя.

— Това не означава, че ние двете не можем — заяви Стиви и погледна Емерсън.

Емерсън поклати глава.

— Без мен. Прибирам се право вкъщи. — Днес бе свободната вечер на бавачката и тя нямаше как да осигури друга за толкова кратко време. Освен това никак не ѝ се стоеше в някой задимен бар, където след всяка напитка щеше да ѝ става все по-криво. — Трябва да си тръгна колкото е възможно по-скоро — Тя погледна часовника си и поясни: — Обещах на Карън, че няма да се бавя след пет. — Обърна се към Франи с усмивка. — Не се подлъгвай, че бавачката ти работи за теб. Точно обратното е.

— В такъв случай радвам се, че няма да ми трябва.

Франи им обясни, че ще се постарее да работи вкъщи, поне през първите две години.

— Надявам се да имаш повече късмет от мен. — Емерсън се бе опитала да прекъсне работа през годината след раждането на Ейнзли, ала след шест месеца имаше чувството, че ще полудее. Колкото и да обичаше дъщеря си, бе принудена да признае, че от нея не става майка на пълен работен ден.

Стиви се обърна към Франи с тайнствено изражение, сякаш знаеше нещо, за което приятелката ѝ нямаше никаква представа.

— Сещам се за един, който няма да има нищо против да сменя памперси заедно с теб. — Тя, разбира се, говореше за Кийт.

Франи се изчерви.

— Ще видим — сви рамене. Бе оставала разочарована от любовта толкова много пъти, че не смееше да се порадва на щастието. — Познаваме се едва от няколко месеца.

— За някои хора това е достатъчно дълго време. — Стиви им се стори тъжна и Емерсън се запита дали не си мисли за Райън.

— От друга страна, може да познаваш даден човек цял живот и въпреки това нищо да не излезе — намеси се Емерсън. Двамата с Бригс се бяха движили в едни и същи кръгове, майките им бяха учили в един клас в „Шапен“, бяха организирали заедно благотворителни събития още преди да започнат да излизат заедно. Накрая се бе оказало, че нямат почти нищо общо.

— В момента единственото, което ме интересува, е да изкарам следващите няколко месеца — заяви Франи и отпусна ръка на закръгления си корем. — Ако ми предстои брак, ще трябва да почака.

— Ще се случи дори по-рано, отколкото си мислиш — подсмихна се Стиви.

Франи присви очи.

— Да не би да знаеш нещо, което аз не знам?

— Нищо особено — побърза да я увери приятелката ѝ. — Не е нужно да можеш да четеш улове, за да разбереш, че този мъж е луд по теб.

Лицето на Франи се озари за миг, ала след това тревогата отново се върна. Обърна поглед към Джей. Емерсън се сети, че си мисли как ще приеме той новината, че има намерение да се премести в Ел Ей, особено сега.

— Или просто си е луд — възрази тя. — Можеш ли да си ни представиш на меден месец? Двамата се редуваме кой да дундурка нощем ревящото бебе.

— Познавам Кийт и мога да ти кажа, че няма да има нищо против — увери я Стиви. — Той е свестен човек. От него ще излезе добър баща.

Тъгата в гласа ѝ накара Емерсън да попита:

— Та в тази връзка, как върви с Грант?

Стиви сведе поглед към чашката с кафе в скута си.

— Не знам. Не съм го виждала от известно време — отвърна тихо.

Емерсън знаеше, че е преживяла истински удар след излъченото по телевизията интервю. Лорън не помнеше много от случилото се, преди да бъде простреляна. Спомените ѝ от онази нощ бяха като проблясъци в тъмна стая, поне така каза. Единственият ясен спомен бил за ръката, насочила пистолет към главата ѝ. Всичко останало било истинска какофония: нечий гневен глас крещи... роза, увита около кръст... звук от счупено стъкло. Това не доказваше абсолютно нищо, но зрителите вече бяха признали Грант за виновен. Стиви не искаше да прибързва със заключенията, въпреки това ѝ ставаше все по-трудно да повярва в невинността му.

Франи посегна да поеме чашката и чинийката, наклонили се застрашително в скута на Стиви, и ги постави на масичката за кафе пред тях.

— Не искаш ли поне да чуеш неговата версия? — попита тя.

— Какъв смисъл има? — намръщи се Стиви.

— Може да има нещо, което не знаеш — настоя Емерсън. В нейната работа, ако не получеше информация от първоизточника, чутото можеше да се тълкува по всякакъв начин.

Стиви сви безпомощно рамене.

— Може и така да е, но щом повдигна въпроса, той млъква.

— Така ли смяташ да приключи всичко? Ще го изоставиш ли? — Франи наблюдаваше Стиви, неспособна да повярва.

Тя вдигна глава; по лицето ѝ пробягваха надежда и отчаяние. — Не съм казала подобно нещо. Той си остава мой баща. — Въздъхна шумно. — Просто ми трябва малко време. — Погледна първо Франи, после Емерсън, сякаш чакаше разрешение от тях.

Емерсън я погали по коляното.

— Всичко е наред. Ние сме с теб, каквото и да става.

Когато дойде време да си тръгват, Джей ги изпрати до вратата, прегърна ги и ги притисна до себе си малко по-силно от обикновено, а най-много внимание отдели на Франи.

— Благодаря, момичета — кимна той с дрезгав от обзелите го чувства глас. — Просто не знам как щях да преживея тези дни без вас.

— Ако имаш нужда от нещо, веднага да се обадиш — настоя Емерсън.

Франи притисна длан в бузата му, без да откъсва очи от неговите.

— Ще се справиш ли?

Той кимна, сякаш не бе напълно сигурен, но се опитваше да бъде смел.

— Родителите на Вив ще останат до края на следващата седмица, а моите са тук до понеделник. — Погледна родителите си, които говореха със сватове, и добави, сякаш имаше нужда да обясни:

— Техни съседи се грижат за фермата. Татко не иска да останат прекалено дълго.

— Сигурна съм, че щяха да постоят повече, ако имаше как — отвърна Емерсън.

— Ако мога да помогна с нещо... — започна Франи, но той бързо поклати глава.

— Благодаря — прекъсна я той, — но си мисля, че трябва да останем сами за известно време, за да премислим нещата. — По лицето му се изписа отчаяние, сякаш се питаше дали двамата с Вив ще успеят да съберат счупените парчета, след това се насили да се усмихне и заяви малко неубедително: — Ще се справя.

Приятелките се сбогуваха на улицата и всяка пое в различна посока — Франи към апартамента си, Стиви към хотела, а Емерсън потегли с колата към центъра, като през целия път не спираше да се пита как ще успее да се въздържи да не задуши Ейнзли с целувки, когато се прибере. Измъчваше я ужасна мисъл: „Ами ако беше моето дете?“

Оказа се, че не се налага да се преструва на весела пред дъщеря си. Когато пристигна, на телефонния секретар я чакаше съобщение от Бригс, който питаше дали може да вземе Ейнзли същата вечер. Родителите му бяха дошли в Ню Йорк и той искал да изведе цялото семейство на вечеря. Друг път Емерсън би се възпротивила — той нямаше право да взима Ейнзли до края на седмицата, освен това на следващия ден тя бе на училище, но днес се чувстваше напълно изтощена, а и знаеше, че за детето ще е по-добре да е с Бригс, затова му звънна и му каза, че е съгласна.

Когато той пристигна, вече бе свалила роклята от погребението и се бе загърнала в стар хавлиен халат. Когато двамата се ожениха,

Емерсън се стараеше никога да не се облича небрежно, когато е с Бригс — едно от убежденията на Марджъри бе, че съпругата трябва да е винаги привлекателна за мъжа си, — което несъмнено бе причината той да попита загрижено:

— Добре ли си?

— На болна ли ти приличам? — сопна му се тя.

Бригс я погледна обиден.

— Само питам.

— Извинявай. Денят беше ужасен — отвърна тя с въздишка и прокара ръка през косата си.

Защо се държеше толкова противно с него? Ако някой заслужаваше по-добро отношение, то това бе Бригс. Тя бе тази, която поиска развод. Навремето той твърдеше, че бракът им е чудесен, докато тя непрекъснато повтаряше, че се задушава. Дразнеше я, но знаеше, че се получава така, защото той я караше да се чувства лош човек, като не одобряваше толкова безобиден и кротък мъж.

Иронията бе, че качествата на Бригс, които я дразнеха, докато бяха женени, го превръщаха в доста приемлив бивш съпруг. Той бе надут и дързък до момента, в който тя го нападнеше, бе готов да пресече на отсрещния тротоар, стига да може да избегне някоя разправия. Докато го гледаше, все още ненавършил четирийсет, а вече отпуснат, натрупал килограми около талията, с грижливо зализана кестенява коса, за да прикрие оплешивялото петно, тя се питаше какво е намирала в него. След няколко години щеше да се облича в карирани панталони за голф и да говори за вила в Палм Бийч.

— Ейнзли готова ли е? — той погледна към другия край на коридора.

— Приготвя си нещата — отвърна Емерсън.

— Как е майка ти? — започна да разпитва любезно той и седна на един от двата старинни махагонови стола от страни на античния скрин във фойето.

— Не е много добре, но ще знаем повече, след като излязат резултатите от изследванията — обясни Емерсън. Не му каза, че ракът на Марджъри е в толкова напреднал стадий, че лечението оттук нататък може единствено да облекчи болката ѝ.

Бригс се усмихна състрадателно.

— На всяка цена да ѝ предадеш много поздрави.

— Добре.

Последва кратко мълчание, след това той прочисти гърлото си.

— Разбрах, че имате нов болногледач. Ейнзли изглежда много го е харесала.

Емерсън усети как ѝ става топло, когато той спомена Реджи.

— По-важното е, че мама го харесва.

Двамата се усмихнаха с разбиране. Бригс открай време се спогаждаше добре с Марджъри, но му бе добре известно колко трудна може да бъде тъща му.

— Как е... тъъ... Шелби? — в първия момент Емерсън не успя да си спомни името на новата му съпруга.

— Добре. Изпраща ти много поздравии.

— На родителите ти харесва ли им животът във Флорида? — Бяха се преместили във Форт Лодърдейл преди година, след като бившият ѝ свекър се бе пенсионирали.

Бригс засия.

— Татко казва, че това е най-доброто решение, което някога е вземал. Можел да отиде, където пожелае пеша. Освен това има възможност да играе голф всеки ден.

Емерсън потисна прозявката си.

— Струва ми се чудесно.

В този момент Ейнзли изскочи в коридора, обувките ѝ изтракаха по плочките, а раничката с картинка на Барби висеше отстрани.

— Татко! — Хвърли се на врата му и го прегърна тъкмо когато той ставаше и Бригс отново тупна на стола.

— Леле, сладурче, какво стана? — Грабна я и я целуна звучно по бузата. — Какво си приготвила? — Погледна куклата, която стърчеше от раницата. — Не ми кавай, че и Саманта идва с нас.

Ейнзли закима енергично.

— Виж, облечени сме еднакво. — Тя се завъртя, за да покаже карирания си пуловер, същия като на куклата. Миналата седмица Емерсън я бе завела да пазаруват в „Американ гърл“, любимия магазин на Ейнзли.

Наведе се, за да целуне дъщеря си.

— Да се държиш добре. Не забравяй да благодариш на баба и дядо. — Те винаги идваха на гости с купища подаръци.

Докато наблюдаваше как излиза, стиснала баща си за ръката, усети, че я притиска мъка. Обикновено се радваше на вечерите, които Ейнзли прекарваше с баща си, защото можеше да се наслади на спокойствието, да се изкъпе, без да бърза, а след това да се сгуши пред телевизора с книга. Но тъй като не успяваше да спре да мисли за събитията от деня, знаеше, че вечерта ще се проточи и единствено мрачните мисли щяха да ѝ правят компания.

Без да се замисля, посегна към телефона и набра номера на майка си. Вместо на Реджи, попадна на непозната жена от испански произход. Не, нямала представа къде е Реджи, заяви жената; тя била само за тази вечер. Емерсън се притесни. Днес не бе почивният му ден, което означаваше или че е болен, или... Хрумна ѝ още по-ужасна мисъл: възможно ли бе Марджъри да е заподозряла нещо и да го е уволнила? Емерсън се бе постарала да се държи приятелски с него, като го държи на разстояние, но майка ѝ притежаваше шесто чувство, когато ставаше въпрос за сърдечните вълнения на дъщеря ѝ.

Извади миникомпютъра от чантата си и откри номера на Реджи.

— Просто исках да се уверя, че всичко при тебе е наред — каза тя, когато той вдигна. Опита се да говори небрежно, докато обясняваше, че се притеснила, когато се обадила в апартамента на майка си и той не бил там.

— Не съм болен. Уча за изпити. Въпреки че в момента не съм сигурен кое от двете е по-лошо — добави той и се разсмя.

— Извинявай. Не исках да те прекъсвам.

— Можеш да ми вярваш, че искрено се зарадвах на това прекъсване.

Тя пренесе телефона в спалнята и се изтегна на леглото.

— Ако ти е дошло времето да си починеш, нямам нищо против малко компания. — Тя се усмихна лениво към тавана. Някъде дълбоко в мозъка ѝ се обаждаше гласче: „Знаеш ли какво правиш? Щом тръгнеш по този път, връщане няма“, но тя не му обърна никакво внимание.

В другия край на линията последва кратко мълчание.

— Разумно ли е? — попита той.

Емерсън застина на място, сърцето ѝ заблъска в гърдите. Да не би вече да беше на друго мнение? Да не би да беше решил, че не си струва да рискува работата си заради нея?

— Прав си, идеята беше тъпа. Смятай, че не съм казала нищо — опита се да се измъкне тя.

— Мислех си за Ейнзли — обясни тихо той. Облекчението ѝ бе толкова голямо, че тя се изсмя.

— Ясно. Е, ще те успокоя поне в това отношение. Тази вечер ще бъде при баща си.

— В такъв случай ученето може да почака.

Тя му каза адреса си, а сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне, докато затваряше. Щеше да му отнеме поне час, докато дойде от Шийпсхед Бей, затова тя използва времето да си вземе вана, след това да се намаже цялата с ароматно олио и чак тогава се облече. Тъй като не искаше той да усети колко много се старее, си сложи обикновен сутиен и бикини, вместо „Викториас сикрет“. Спря се на дънки, кремава копринена блуза и наниз перли.

Когато Реджи най-сетне дойде, тя не бе подготвена да види високия мъж с горда осанка. Косата му искреше от капчиците дъжд. Тя въздъхна и едва успя да го поздрави. Не помнеше от гимназията насам някога да е била по-нервна на първа среща.

— Надявам се, нямаш нищо против да останем тук — предложи тя, забелязала костюма и вратовръзката му.

— Ни най-малко — Реджи се усмихна, влезе и откритият му поглед не остави следа от съмнение какво е очаквал.

— Какво ще пиеш? — попита тя и го поведе към хола. — Имам бира и вино, а доколкото си спомням, някъде пазех една бутилка уиски.

— С удоволствие ще изпия чаша вино. — Отпусна се на канапето и погледът му се плъзна из хола. Откакто се разведе, не бе сменяла мебелите и сега прецени всичко през неговия поглед — тежките антики, жакардовите завеси, кристалните фигурки на полицата над камината. Дори да се чувстваше неудобно, той не го показва.

Тя извади бутилка изстудено бяло вино от хладилника и ръката ѝ потрепери леко, докато наливаше.

Много скоро подеха непринуден разговор, също както в апартамента на майка ѝ. Тя му разказа за новата поръчка, която ѝ бяха възложили за верига от фитнес центрове, комбинирани със спа. Той я развесели, като ѝ разказа как Марджъри се е опитала да го научи да играе джиг руи и побесняла, когато той я бил на второто раздаване.

Тъй като не искаше да развали настроението, тя се въздържа и не му разказа за погребението чак докато почти не изпразниха бутилката и не започна да усеща ефекта на виното. Реджи я изслуша смръщен, сякаш му бе познато чувството да изгуби любим човек. След като тя приключи, той ѝ разказа за малката си сестричка, починала, когато бил на осем.

— Мама не беше на себе си от мъка — спомняше си той и в очите му се събраха сълзи дори след толкова години. — Дни наред отказваше да хапне и пийне каквото и да било. Непрекъснато плачеше и викаше името на сестра ми.

— Нали го преодоля? — попита Емерсън.

— С течение на времето.

— Дано съпругата на приятеля ми да се окаже силна като майка ти. — За пръв път изказваше съмненията си по отношение на Вивиън, която ѝ приличаше на прелестна, но много чуплива играчка.

— Най-добре ти се отразява, когато имаш предани приятели — отвърна той и докосна нежно опакото на ръката ѝ.

— Не съм сигурна, че се проявих като добра приятелка — призна Емерсън и отпи глътка вино. — Бях така погълната от собствения си живот, че не ми остана време да се замисля над друго.

Той кимна с разбиране.

— Трябва да мислиш за майка си.

— Така е. — Виното бе премахнало задръжките ѝ и тя го погледна в очите. — Може би позволих да бъда буквално задушена.

Двамата мълчаха дълго. Накрая Реджи остави чашата си на масичката и пое ръцете ѝ в своите.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита той и я погледна внимателно.

— Не съм сигурна — промълви тя и познатите страхове се върнаха.

— Не е нужно да го правим — рече тихо той.

Тъй като тя не отговори, той плъзна ръце по раменете ѝ, стигна до врата и хвана внимателно ръката ѝ, за да я целуне. В този миг, както бе със затворени очи, тя усещаше единствено топлия му дъх до лицето си и приятния остър мирис на афършейв. Когато устните му притиснаха нейните и последните ѝ съпротивителни сили се удавиха в топлото море, разгърнало се в нея. Имаше чувството, че е получила

разрешение и чувствата, натрупани през последните седмици избликнаха с неудържима сила. Обичаше този мъж. Обичаше всичко у него — и гласа му, и кожата му, и вкуса му.

Не усети как се озова в скута му. Усети колко силно е възбуден и страстта ѝ се надигна, заредена с нови сили. Въпреки това, когато той започна да разкопчава блузата ѝ, тя стисна ръката му, отдръпна се и прошепна в ухото му.

— Не тук. — Изправи се и го потегли след себе си. „Ако ще се любим, мислеше си тя, искам да е в леглото.“ Нямаше желание да се отпусне на канапето като някоя тийнейджърка, която се промъква зад гърба на майка си.

Загаси лампата в спалнята и двамата се съблякоха на тъмно. Реджи пръв свали дрехите ѝ, без да бърза, превръщайки всяко копче и халка в малко прелъстяване. Най-сетне коленичи, за да смъкне дънките ѝ; спираше, за я целува и милва на места, на които тя не бе усещала мъжко докосване от толкова отдавна, че имаше чувството, сякаш ще бъде за пръв път.

Когато остана гола, тя го съблече също толкова бавно, колкото той нея, опозна тялото му, мускулестите равнини и падини. Всяко усещане в тъмното бе много по-въздействащо, много по-вълшебно. Остана само топлината на телата им, кадифеното усещане на кожата му до нейната. Чу как катарамата на колана му издрънча приглушено, когато падна върху килима, двамата прескочиха дрехите на пода и пристъпиха към леглото. Легнаха с лице един към друг, Реджи я привлече към себе си, захапа нежно рамото ѝ и зашепна:

— Имаш вкус на пъпеш.

— Никога досега не са ме сравнявали с пъпеш — засмя се тя.

— Но е хубаво сравнение, вярвай ми.

Любиха се с много страст и желание. За Емерсън бе все едно да се научи да плува отново, имаше чувството, че досега с другите мъже само е газила в плитка вода. Кръвта пулсираше в ушите ѝ, дишането ѝ се ускори, изригваше, докато се притискаше в него и се опитваше да следва ритъма му. Когато най-сетне получи оргазъм, той я разтърси толкова силно, че едва не загуби съзнание. „Мили Боже“, помисли си тя, докато мракът пред погледа ѝ се разсейваше сред звездния прах, нахлул в затворените ѝ очи. Значи за това говореха Франи и Стиви през всичките тези години. Нямаше нищо общо с онова, което бе изпитвала

с Бригс; всеки път, след като се любеха, на нея ѝ се доспиваше. Сега се почувства заредена, готова да завладее целия свят.

Въпросът бе дали ще успее да се пребори с Марджъри.

„От какво се страхуваш? — запита се тя. — Тя не може да те нарани.“ Емерсън знаеше на какво е способна майка ѝ. Беше наясно, че няма да се спре пред нищо, застанало на пътя ѝ.

Отблъсна тази мисъл и прошепна:

— Беше хубаво.

— И на мен ми беше хубаво. — Гласът на Реджи прозвуча дрезгав до ухото ѝ.

— Винаги ми е било трудно... с други мъже — призна тя.

— Радвам се, че не съм като другите мъже — отвърна той и приглади косата ѝ.

— Наистина не си. — Тя се усмихна щастливо.

— А ти — той проследи извивката на ухото ѝ с върха на пръста си — нямаш нищо общо с другите жени, които съм познавал.

— И какво ще правим оттук нататък?

След кратко мълчание той отвърна:

— Ти решаваш.

Емерсън вдигна глава и се взря в него в тъмнината.

— Моля те, не ме разбирай погрешно, но според мен е най-добре мама да не разбира. Поне засега.

Гърдите му се надигаха и спадаха.

— Ами когато разбере?

— Надявам се това да не стане. — Не смееше да изрече на глас, че майка ѝ едва ли ще живее толкова дълго.

Забеляза, че Реджи се опитва да овладее чувствата си. Той не бе от хората, които се измъкват. Най-сетне кимна бавно.

— Ще се съобразя с желанието ти.

Най-много ѝ се искаше, помисли си разочарованата Емерсън, да разгласи любовта си от върха на някоя планина. За съжаление, поне засега се налагаше да шепти в мрака.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Пак ли си легна късно? — Тод Остър надникна в кабинета на Джей, преди да си тръгне.

Джей вдигна поглед от чертожната дъска и с огромно учудване забеляза, че вече се е стъмнило. Бе така погълнат от работата си, че дори не бе разбрал кога е мръкнало. Потри лице с длан, мигна, за да се избистри погледът му и брадатото лице на Тод доби ясни очертания.

— Проклетият дизайн е виновен — оправда се той. — Нещо не е съвсем наред, но така и не успявам да разбера какво точно.

Тод се приближи и надникна над рамото му.

— Прилича на кутия бонбони, няма нищо общо с кутия корнфлейкс. — Перна закачливо Джей по рамото. — Или губиш усета си, или ти трябва малко почивка. Като те знам какво представляваш, готов съм да се обзаложа, че е второто.

Когато Джей се прехвърли от „Саачи енд Саачи“ в по-малката, но много по-амбициозна агенция „Бек енд Блустайн“, той покани Тод да стане част от дизайнерския му екип. Бяха се сработили добре и за Джей се бе превърнал в безценна част от екипа. Освен това Тод бе един от най-добрите му приятели, единственият, който се осмеляваше да му каже истината в очите, когато се натъкнеше на трудности; от него можеше да очаква както съпричастност, така и бърз ритник отзад, ако се налагаше.

— Чак толкова ли е зле? — Джей погледна скицата, една от идеите, над които работеха за поръчката на „Хедърланд Милс“.

— Можеше да е по-зле — сви рамене Тод. — Какво ще кажеш да те черпя едно. Струва ми се, че ще ти дойде добре.

— Недей. Трябва да се прибера. — На Джей щеше да му е много приятно да се отбие в „Шонесис“, но и без това беше закъснял.

— Остава за някой друг път. Хайде, тръгваме заедно. — Преди Джей да започне да протестира, Тод дръпна сакото му от облегалката на стола и му го подаде.

— Добре де, разбрах. — Джей се изправи и изпъна гръб, за да се раздвижи.

Двамата с Тод се качиха в асансьора. Прекосяваха фойето, когато Тод подхвърли небрежно:

— Как вървят нещата у вас?

— Добре. Караме го от ден за ден — отвърна равнодушно Джей.

— Имам чувството, че този лаф го е измислило дружеството на анонимните алкохолици. Да не би да си започнал да пиеш? — По брататото лице на Тод плъзна усмивка.

— И това е възможност — отвърна Джей.

— Кажи, добре ли си наистина? — Тод нямаше намерение да го остави на мира току-така. — Не се обиждай, приятел, но напоследък хич те няма. Ако мога да помогна с нещо...

— Добре съм, честно — отвърна Джей по-остро, отколкото възнамеряваше. — Нещата не са блестящи, но можеше да бъде много по-зле — добави той, въпреки че гласът в главата му се обади подло: „Нима? Накъде по-зле?“

— Да, можехте да стигнете до развод — измърмори Тод, присетил се за собствените си проблеми. — По дяволите, ако не бяха децата... — замълча и погледна смутено приятеля си. — Извинявай. Много съм тъп.

— Няма нищо. Не е нужно да стъпваш на пръсти около мен. — Джей предпочиташе хората да допускат по някой гаф от време на време, вместо да внимават за всяка изречена дума от страх, че ще му напомнят за преживяната загуба.

Като че ли можеше да забрави.

Минаха през въртящата се стъклена врата и излязоха на тротоара, където ги лъхна тежък топъл въздух. Градът ставаше задушен през август. Досега трябваше да е свикнал, но дори след толкова много години, свежият въздух с аромат на прясно окосена трева му липсваше всеки път, когато усетеше миризмата на изгорели газове.

— Чао, приятелю. — Тод перна Джей по рамото и тръгна.

Джей остана на мястото си за момент, докато наблюдаваше как приятелят му крачи по Трето авеню. Почти завиждаше на Тод, че се прибира в полуобзаведената си самостоятелна квартира. Тод може да се цупи и да се отдава на нещастieto си колкото си иска, на него не му се налагаше да се прави на весел заради съпругата си. Даже и тази

вечер отново да си поръчаше храна по телефона, поне щеше да я изяде на спокойствие, без да му се свива сърцето.

Джей усети как го бодва чувство за вина и реши, че ще бъде още по-търпелив с Вивиън.

Беше му безкрайно трудно да ѝ разказва как е прекарал деня си, докато тя седеше като зомби и почти не реагираше. Дори антидепресантите, които пиеше, не ѝ действаха. Спеше почти през целия ден и бе свалила толкова много килограми, че бе страшно да я погледне човек. Още по-притеснително беше, че изобщо нямаше желание да излиза и да се среща с хора. Когато той предложи да се съберат с приятели, с надеждата това да я поразвесели, тя само поклати глава и заяви, че не ѝ се ходи никъде.

Независимо от всичко, от време навреме той се дразнеше и се налагаше да си напомня, че на нея ѝ е по-трудно, отколкото на него. Той не бе носил бебето им в утробата си цели девет месеца.

Имаше нещо, за което никой от тях не проговаряше: че той чака друго бебе.

При мисълта за Франи отново усети чувство на вина. Напоследък се беше отдръпнал от нея. Причината бе, че Вивиън щеше да понесе прекалено болезнено всеки миг, прекаран с нея. Франи им беше на гости няколко пъти и обстановката бе толкова напрегната, че тя си тръгваше бързо. Знаеше, че Франи се стараеше да не приема подобно отношение лично, но как да не се почувства отблъсната? За няколко седмици бе престанала да бъде част от семейството и се бе превърнала в презрян парий.

Искаше му се по някакъв начин да ѝ се реваншира, но нямаше представа как. Чувстваше се толкова изтерзан и нещастен, че бе готов да рухне.

Взе такси и слезе на ъгъла на Бродуей и Двайсет и пета. Когато приближи сградата и вдигна поглед, остана приятно изненадан, че лампите в апартамента им светят. Сигурно Вивиън бе станала и шеташе. Това бе добър знак.

Щом влезе, се провикна с по-ведър глас от обикновено:

— Вив! Прибрах се! Отговор не последва.

Влезе в спалнята и завари наполовина пълен куфар, отворен върху леглото. Впи поглед в него, тъй като нямаше представа какво

става, докато Вивиън не се покажа от дрешника, стиснала купчина панталони.

— Джей... — Поколеба се, след това по лицето ѝ се изписа чувство на вина.

— Какво става? — посочи той куфара.

— Моля те, не ми се сърди — отвърна тя с изтънял глас. — Заради мама е. Тя настоява да отида.

— Защо не си ми казала нищо?

— Едва днес разбрах. Тя ми беше резервирала билет.

— Можеше да ми кажеш — сопна се той.

— Страхувах се, че ще се опиташ да ме разубедиш. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Вивиън се отпусна на леглото, дори не остави дрехите и те се плъзнаха на пода. — Не издържам повече. Ако не замина, просто... наистина не знам какво ще стане.

Стори му се толкова разстроена, че сърцето му се сви, въпреки че бе ядосан. Пристъпи към нея.

— И реши, че няма да проявя разбиране ли? Чак толкова ли съм безчувствен?

— Разбира се, че не си. — Тя отпусна глава в ръцете си, после притисна слепоочия, сякаш я болеше глава. — Просто и двамата... и двамата ни боли. Като сме заедно, се чувстваме още по-зле.

— Много ми е трудно, защото непрекъснато ме държиш настрана.

— Знам. Вината не е твоя. — Тя вдигна към него зачервените си очи. Беше пребледняла, скулите ѝ изпъкваха повече отпреди. — Не разбираш ли? Не можеш нищо да направиш. Самият ти си прекалено съпричастен с цялата болка. — Въздъхна. — Мама е права. Време е да се прибера у дома.

— Мислех, че това е домът ти.

— Моля те, Джей, и без това ми е безкрайно трудно.

Той остана загледан в нея дълго и се запита дали неговите чувства не са я тласнали към тази постъпка. Нямаше никакъв смисъл да се карат. Тя вече бе взела решение. Той изпусна дълго сдържания въздух и се отпусна до нея на леглото.

— За колко време заминаваш?

Слабите ѝ рамене се повдигаха бързо.

— Докато се почувствам по-добре. Докато намеря причина, за да ставам сутрин.

— Имам по-добра идея — подхвърли той, решил да рискува. — Какво ще кажеш да си взема отпуск? Можем да отскочим до Гърция, както бяхме говорили. Ще ти бъде приятно, нали?

Тя се разплака и устата ѝ се разкриви. Джей се пресегна и избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Миличка, знам, че беше трудно, но като обърнеш гръб на всичко, няма да постигнеш нищо. Имаме нужда един от друг.

Тя поклати глава.

— Ти нямаш нужда от мен, не и докато съм в това състояние. Знам какво си мислиш, че е време да се стегна. Личи по очите ти. Просто не мога, Джей. Опитвах, наистина опитвах и с всеки ден ми е все по-трудно, защото виждам, че за теб животът продължава.

Сърцето му се сви, понеже знаеше, че тя казва истината. Въпреки това ѝ напомни:

— Аз също изгубих дете.

— Но ще имаш детето на Франи. — Тя се изсмя горчиво. — Господи, като си помисля колко арогантна бях! Въобразявах си, че ще бъдем едно голямо семейство. Ти, аз, Франи и децата. — Очите ѝ, безжизнени толкова дълго, сега блестяха като факли.

— Никой не можеше да предвиди подобно нещо — отвърна той.

— Имам чувството, че това ми е наказанието — продължи тя, сякаш не го бе чула.

— Защото бе добра приятелка на Франи ли? — Не разбираше накъде бие с тези приказки.

— Да, много добра приятелка, няма що.

Горчивината, с която говореше, го накара да попита:

— Вив, има ли нещо, което криеш от мен?

Тя се изправи рязко.

— Трябва да тръгвам. Ще си изпусна полета. — Натъпка бързо дрехите и дръпна ципа на куфара.

Той я изпрати до вратата, като през всичкото време имаше чувството, че участва в пиеса, без да знае репликите си. Колко много му се искаше да ѝ каже: „Не заминавай. Обичам те. Ще ми липсваш.“ Само че думите не идваха. Единственото, което успя да изрече бе:

— Обади ми се, когато пристигнеш.

Сигурно изглеждаше напълно отчаян, защото тя го погали по бузата.

— Не се натъжавай, *cheri*. Така е най-добре. Няма много да ти липсвам, след като замина.

Едва като вратата се хлопна, той разбра какво се е опитвала да му каже. Но в известен смисъл тя вече го бе напуснала.

През следващите седмици основната цел на Франи бе да не позволи на Джей да прекарва всеки час от деня си в работа или мрачни мисли, затворен в апартамента. През уикендите, когато времето беше хубаво, двамата ходеха на дълги разходки, спираха на приятни места, обикаляха магазините или похапваха навън. Ако валеше, ходеха на кино или в някой музей. Когато дойде време да отиде на ежемесечния си преглед, тя настоя Джей да я придружи.

Когато чу сърдечния ритъм на бебето за пръв път, очите му се озариха и по лицето му плъзна широка усмивка. Това бе първата истинска усмивка от седмици и тя много се зарадва. Старият приятел, който и бе липсвал толкова много, постепенно се връщаше при нея в света на живите.

— Как издържаш, без да знаеш? — попита я той, когато си тръгнаха от кабинета на лекаря. Все още не можеше да проумее, че тя не желае да научи предварително пола на бебето.

— Не трябва ли да останат поне няколко тайни в този живот? — попита го тя и отпусна ръка на корема си; имаше чувството, че в момента бебето им танцува мамбо. — Така или иначе, скоро ще разберем.

— Обещай ми едно. Ако е момче, да не го кръщаваш на чичо си Моше.

Тя се ухили.

— Защо не? Открай време харесвам чичо Моше.

— Не знам как ще го обясниш на детето ни, когато го спукат от майтап в училище.

Франи го хвана под ръка, докато се разхождаха по Медисън авеню.

— Какво ще кажеш да почерпиш бременната с един обяд?

— Дадено. Какво ти се похапва?

— Каквото и да е, стига да е в голямо количество. Умирам от глад.

Франи прие за добър знак факта, че той не настоя да се върне на работа и дори не се сети да погледне часовника си. Това бе значителен напредък. Или това, или се стараеше да навакса за всички посещения при лекаря, които бе пропуснал. Беше му повтаряла много пъти, че е голямо момиче и не очаква той да ѝ държи ръката през цялата бременност, но знаеше, че се чувства виновен, задето не е бил до нея.

Повървяха още малко, преди да влязат в „Льо Пен котидиен“, където дори намериха маса за двама. Сервитьорката им донесе кошничка с хрупкав хляб, още топъл, току-що изваден от фурната, и Франи му се нахвърли така, сякаш не бе яла една седмица.

— Изобщо не трябва да посягам към подобни неща — заяви тя, докато мажеше с масло трета филия. — Доктор Стайн ще ме премери следващия път.

— Сега се храниш за двама — напомни ѝ Джей.

— По-скоро като за трима. Ако не знаех, че бебето е едно, можех да се закълна, че ще бъдат близнаци. — Щом забеляза, че по лицето на Джей премина облак, тя стисна ръката му и заговори нежно: — Знам, че не е като при Стивън. Не очаквам да си толкова развълнуван както преди.

Джей успя да се овладее и ѝ се усмихна.

— Ако искаш вярвай, но когато детето се роди, ще сложа край на пурите.

— Ти не пушиш — напомни му тя.

— А ти не ме разбра.

— Обясни ми.

— Имам намерение да бъда от бащите, които не се отделят от децата си.

На Франи ѝ стана безкрайно приятно, когато си представи Джей с раничка за бебе на гърдите, а пухкавата главица на детето се подава отвътре. В следващия миг се сети за Кийт.

— След като така и така повдигнахме въпроса, има нещо, което трябва да ти кажа — започна тя и в същия момент се почувства много неловко. — Ние с Кийт... ами май ще се преместя в Ел Ей.

Джей мигна и се облегна назад.

— Значи всичко е официално.

— Още не — успокой го тя. — Но ми се струва, че той е готов да ми предложи.

— Ами... браво, чудесно. Много се радвам за теб. — Въпреки това му пролича, че се натъжи.

— Не бързай с шампанското. Той не ми е предложил, а аз не съм приела.

„Защо казваше тези неща? Щеше да е истинска лудост, ако не се омъжи за Кийт.“

— Обичаш ли го? — погледът на Джей задържа нейния и тя усети как стомахът ѝ нервно потръпва.

— Напоследък не съм сигурна дали чувствата ми са продиктувани от сърцето, или от хормоните. — Знаеше само, че през последните няколко седмици се чувстваше объркана, докато преди бе деветдесет и девет процента сигурна в Кийт. Дали Джей не беше причината? Двамата прекарваха много време заедно. Мисълта я притисна и тя се опита да я изтласка от съзнанието си. — Ще разбере повече, когато се видя с него. Казах ли ти, че ще замина при Кийт за рождения си ден?

— Лекарят разреши ли ти да пътуваш? — притесни се Джей.

— Нали го чу? Напълно здрава съм. Да не говорим, че съм заприличала на слоница — добави тя с усмивка и погледна корема си.

— Винаги има риск — намръщи се той. Франи знаеше, че си мисли за бебето, което бе загубил.

— Не е нужно да ходя; ако ще си по-спокоен, мога да остана. — Думите сами ѝ се изплъзнаха и тя бе готова да се ритне. В какво, за бога, се забъркваше? Двамата с Кийт планираха тази среща от седмици.

— Не, разбира се. — Джей изпъна рамене и се насили да се усмихне. — Няма да си променяш планове заради тъпите ми страхове. — Той посегна към ръката ѝ, поднесе я към устните си и я целуна с много обич. Колкото и да бе невинна целувката, тя я накара да потръпне. Франи се отдръпна объркана.

Какво ставаше? Защо се чувстваше по този начин?

Постара се да се държи така, сякаш нищо необичайно не се беше случило, сякаш слънцето, което се вмъкваше през прозорците, не превръщаше косата му в течно злато. Как бе възможно никога досега да не бе забелязала колко изразителни ръце има, нито пък как очите му

се сбръчкваха в ъгълчетата, когато се смееше? Сякаш приятелят, към когото не бе изпитвала нищо друго, освен най-невинна обич през всичките тези години, се бе превърнал в напълно непознат. С този нов човек тя се притесняваше, все едно бяха на първа среща, да не би да лъха на лук или да не би да има маруля между зъбите.

— Какво ще кажеш да походим, за да ни се слегне храната? — предложи тя, след като се наобядваха и станаха. Каза си, че ако се преструва, че всичко е наред, тази временна лудост ще изчезне от само себе си.

Тръгнаха към Централ Парк, от който ги делиха няколко пресечки. Франи си спомни, че майка ѝ ги водеше двамата с Боби в парка през лятото. Возеха се на влака от Книгс Хайуей чак до Петдесет и седма улица, което им отнемаше почти час и половина. Щом пристигнеха в парка, тя избираше някое сенчесто място, просваше одеяло на тревата и тримата сядаха, за да похапнат. Централ Парк беше за всички, обясняваше тя по такъв начин, че ставаше ясно, че има същото право да е тук колкото и богатите дами, чиито дрехи коригираше в „Бъргдорфс“. Сега, докато се разхождаше под дърветата, на Франи ѝ стана невероятно приятно, че около нея е пълно с туристи, майки с колички, дори бездомници в парцаливи дрехи.

Двамата повървяха, докато Франи се измори, след това се настаниха на една пейка пред езерцето с лодките, където патиците се гмуркаха край радиоуправляеми модели на лодки. Беше сенчесто и толкова спокойно, че Франи почти не забелязваше хората, които се разхождаха край тях. Никой не им обръщаше внимание, освен една възрастна жена, която им се усмихна, очевидно сбъркала ги с двойка, която очаква първото си дете.

Джей стисна ръката на Франи както безброй пъти досега. Защо тогава усещаше така осезаемо топлината на пръстите му? Наблюдаваше го с ъгълчето на окото си и се радваше на спокойствието, което лъхаше от него. Дори да бе забелязал новата, твърде притеснителна промяна в чувствата ѝ, той не го показва с нищо.

— Много е приятно — подхвърли той, вдигнал поглед към дърветата. — Човек почти забравя, че се намира в града.

В този момент тишината бе пронизана от острия вой на сирена.

— Да не забравим, че сме си у дома — отбеляза Франи с тъжна усмивка.

— Там, откъдето съм аз, ако съседите ти живеят по-близо от километър и половина, си казваш, че е пренаселено. — Джей въртеше между пръстите си листо, което бе вдигнал от земята, и продължаваше да се взира към езерото.

— Трябва да поживееш в Бруклин — отвърна тя. — Ако кихнеш, двайсет човека ще ти кажат наздраве!

Той се обърна към нея и ѝ се усмихна така, че сърцето ѝ затрептя, също като радио модела, който току-що се бе преобърнал във водата.

— Странна работа, нали? Толкова сме различни по произход, но виждаме нещата еднакво.

— Знам — отвърна неспринудено тя. — Освен това ще имаме дете.

— Да. Сигурно Господ се залива от смях в момента.

От горчивината в гласа му разбра, че той си мисли за детето, което никога нямаше да опознае.

— Говорил ли си с Вивиън? — попита след малко Франи.

— Уж говорих — отвърна той и изражението му се промени.

— Струваш ми се ядосан.

— Може и да съм. Не можеш да отречеш, че тя открай време ми върти тези номера. — Говореше за всички онези случаи в миналото, когато тя изчезваше. Докато бяха гаджета тъкмо когато нещата между тях започваха да се задълбочават, тя си намираще някакво извинение, за да замине за чужбина, а след това я нямаше месеци наред.

— Каза ли кога смята да се върне?

Той сви рамене.

— Колкото ти знаеш, толкова и аз.

Франи стисна нежно ръката му.

— Виж, на нея ѝ е също толкова трудно, колкото и на теб. Тя не е искала да стане така.

Той въздъхна дълбоко.

— Знам. Просто... — Поклати глава. — Имам чувството, че ме е зарязала.

— Ще се върне. Дай ѝ малко време.

„Междувременно имаш мен“, помисли си тя. Щеше да полага усилия да го развеселява. Нали затова са приятелите. Макар в момента да се чувстваше като на кръстопът по отношение на чувствата си,

Джей щеше да ѝ помогне да стъпи здраво на земята. Щеше да е като в колежа, още по времето преди да се сприятелят със Стиви и Емерсън. Щяха да са само двамата.

„Тримата“, усмихна се тя, когато усети как бебето я ритна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стиви спря пред имението на Грант и усети как стомахът я присвива. За последен път бе идвала преди седмици и сега не бе сигурна защо е дошла. Не беше от любопитство; вече имаше доста добра представа що за човек е баща ѝ — от онези, които ще се опитат да убият някого, а след това ще излъжат пред полицията. Дори Стиви да не знаеше как точно се е случило всичко, не ѝ беше трудно да си представи как са протекли събитията. Пред следователя бе казал, че пили много, Лорън грабнала пистолета и той гръмнал, докато се опитвал да ѝ го отнеме. Само че Стиви бе разбрала, както и всички зрители, че не се бе случило това, поне според Лорън. Стиви предполагаше, че двамата са се скарали и Грант е посегнал към пистолета. Останалото бе ясно.

Защо тогава бе дошла? Сама не знаеше. Може би, за да разбере дали иска да има нещо общо с него. Или може би да разбере дали той иска да има нещо общо с нея, след като научи какво изпитва тя. Знаеше само, че му дължи обяснение и трябва да му даде шанс да ѝ каже истината. Усмихна се при тази мисъл, изчака да ѝ отворят портата и да я пуснат. Каква ирония — да не може да направи материал за най-забележителното събитие в професионалната си кариера.

Пред вратата на къщата я посрещна Виктор. Бодигардът иконом си беше все така не приветлив, дори по-враждебен.

— Той е отзад. — Кимна с глава към коридора, отвеждащ към вътрешния двор. Както обикновено бе в костюм и вратовръзка, които бяха в контраст с множеството татуировки от страни на дебелия му врат и бръснатата глава.

— Знам пътя. — Стиви понечи да се промъкне покрай него, но той застана бързо пред нея, за да ѝ попречи. Зачака го да се отдръпне, но той не помръдваше. Вдигна глава и го погледна право в очите. Беше скръстил ръце на напумпаните със стероиди гърди и на нея ѝ се стори, че се опитва да надникне през черното стъкло на някоя лимузина. Опита се да разведри настроението.

— Добре де, само още един танц, след това си тръгвам.

Едрото лице на Виктор остана безизразно.

— Очаква те.

— Сигурно защото му звъннах да му кажа, че ще дойда. — В гласа ѝ се прокрадна нетърпение.

— Мина доста време. Той реши, че си му сърдита или нещо такова.

— От къде на къде ще реши подобно нещо?

— Умно момиче си, сети се сама.

— Просто ми трябваше време, за да помисля. — „Защо изобщо се обясняваше с този главорез? Да не говорим, че не му влизаше в работата.“ — Сега би ли ме извинил...

Този път той не се опита да я спре. Измърмори нещо с гърления си глас, докато тя се шмугваше покрай него.

— На твое място не бих повдигала въпроса. Станал е много докачлив на тази тема. Може да избухне. — Не ѝ трябваше да пита за коя тема намеква.

Дали защитаваше шефа си... или я предупреждаваше? Кой знае защо, въпреки че Лорън бе разказала доста противоречива версия за събитията, Стиви не възприемаше Грант като заплаха. Преди да се раздуха случаят, той се бе държал като типична рок звезда — съсипани хотелски стаи, шумни партита, пиянски изпълнения. Мъжът, когото познаваше, макар и доста странен, ѝ се струваше напълно безобиден. Каквото и да го бе накарало да извърши престъпление онази нощ, тя предполагаше, че няма нищо общо с обичайното му поведение.

Но пък откъде да е сигурна...

Грант се бе изтегнал на един шезлонг край басейна, зачетен в някаква книга. Изправи се, когато тя приближи, остави книгата на масичката отстрани и вдигна слънчевите очила. Стори ѝ се, че се зарадва да я види. Въпреки това я поздрави предпазливо, с известно неудобство.

— Как си? Май ме забрави.

— Здравсти, Грант. — Говореше тихо и спокойно, но сърцето ѝ блъскаше оглушително.

— Топло ли ти е?

— По-късно щяло да вали, поне така казаха.

Той погледна с искрено съмнение ясното синьо небе.

— Щом казваш.

Тя сведе поглед към сянката си, протегната по камъните като пръст, насочен обвинително към някого. Не можеше да каже и дума от онова, което бе намислила.

— Как си? — попита тя вместо това.

— Добре. Ами ти?

— Прекалено много работа ми се е събрала, иначе всичко си е същото.

— Сипи си. — Той посочи плота на бара, където бе оставена кана с лимонада. От годините, прекарани на слънце, кожата му бе загрубяла и суха. Както бе в широки плувки, с посивялата коса, вързана на опашка, той приличаше на застаряващ гларус.

— Благодаря. — Тя се приближи до бара, наля си чаша и я отнесе до басейна, събу обувките, нави крачолите на панталоните и седна на ръба. Малки вълни набраздиха отражението ѝ и сякаш ѝ се присмяха, когато спусна крака във водата. Що за среща между баща и дъщеря, помисли си тя. Застарял рокер с тъмно минало и жена, която не намира в себе си сили да прегърне бъдещето.

Само че днес не бе ден, в който бе склонна да си мълчи. Трябваше да разбере от Грант какво се бе случило през нощта, когато Лорън е била простреляна. В противен случай нямаше да може да му повярва.

— Сигурно се питаш защо не се обаждах известно време — започна накрая тя.

— Ами, да. Знам, че имаш по-приятни неща, с които да се занимаваш, вместо да правиш компания на стария си баща. — Говореше небрежно, но тя усети, че е наранен. — Освен това — засмя се горчиво той — ако ми стане мъчно, винаги мога да те гледам по телевизията.

Тя остави чашата и се обърна към него.

— Работата е там, че... — Преглътна с усилие и чу как нещо в ушите ѝ изпука. — Трябва да поговорим.

Грант мълчеше. Слънцето грееше в гърба му и лицето му бе потънало в сянка. Забеляза единствено бръчките, врязали се от двете страни на устата му.

— Няма нужда да питам за какво — отбеляза той.

— Май не.

Устните му се извиха в усмивка.

— Странна работа. Телефонът се скъса да звъни през последните няколко седмици. Всички репортери на света се опитват да се доберат до мен, с изключение на теб.

— Не съм дошла като репортерка. Аз съм ти дъщеря.

— Значи искаш да разбереш дали татенцето ти е Антихрист, както всички казват. — Той не скри горчивината в смеха си.

— Не те замерям с камъни. Поне, докато не чуя твоята версия. — По напрежението, което лъхаше от него, тя разбра, че няма да е лесно. — Говоря за истината. Не за онова, което си казал на полицията.

Той присви очи.

— Мислиш, че лъжа ли?

— Честно да ти кажа, не знам какво да мисля.

Той се изправи рязко и тръгна към бара, бръкна под плота и извади бутилка водка. Наля си солидно количество и го изгълта.

— Мислех, че си спрял да пиеш — обади се Стиви, обзета от чувство на неудобство.

— Бях спрял. — Наля си отново и изпи чашата на един дъх.

Тя стана и приближи до него.

— От какво се страхуваш? Вече ти казах, че нищо от казаното няма да излезе.

Той се бе намръщил, сякаш мислеше за нещо неприятно. Младата жена забеляза тъмна сянка в очите му, която никак не ѝ хареса, и усети как студена тръпка плъзва по гърба ѝ.

— Стореното, сторено. Приказките няма да променят нищо — отсече той грубо.

Спомни си предупреждението на Виктор и отново я достраша.

— За мен ще промени много — прошепна тя.

— Като разбереш, че татенцето успешно прецаква всичко ли?

— Значи не си единственият. — Тя дръпна бутилката от ръката му тъкмо когато той се канеше да си налее отново и я остави настрана. — Искаш ли да ти кажа защо гаджето ми ме заряза? Защото отказах да се омъжа за него, въпреки че съм луда по него. Сам виждаш, че и аз прецаквам нещата също като теб. Не знам дали причината е в това, че израснах без баща, или защото съм наследила твоите гени, но така или иначе, аз съм гнила ябълка.

Той се намръщи още повече.

— Мислех, че става въпрос за Лорън.

— Оттам започнахме. Но всичко се свежда и до това коя съм аз. Не става въпрос, че съм израснала без баща. Бях си измислила баща, който да заеме мястото на истинския. Представях си как един принц ще се появи някой ден и ще отведе и двете ни с мама в замъка си. — Стиви се опита да преглътне буцата в гърлото си. — Ако става въпрос за най-обикновена детска фантазия, какво говори това за мен?

По намръщеното лице на Грант забеляза още нещо, вероятно разочарование. Може би съжаление. След дълго напрегнато мълчание, той въздъхна.

— Истината ли искаш да чуеш? — Той пристъпи напред и се настани на стола срещу нея. — Добре, ще ти кажа. Не знам какво се случи. Толкова не бях на себе си, че може да съм покосил цяло едно село и няма да си спомня. — Продължи завалено: — Пихме и се друсахме цяла нощ. И двамата бяхме яко надрусани. Последното, което си спомням, беше, че се съблякохме и отидохме да се топнем в басейна. — Присви очи към синята вода, сякаш очакваше Лорън Роуз да излезе оттам. — След това си спомням, че я видях на пода в къщата, цялата в кръв. — Погледна отново Стиви и тя разбра от измъчените му очи, очите на мъж, изтерзан от неспособността да си спомни, че ѝ казва истината. — Не знам. Може и аз да съм дръпнал спусъка. Може наистина да съм заплах за обществото, както казват.

— Затова ли спря да пиеш? — попита Стиви и погледна празната чаша, която той продължаваше да стиска.

Той погледна бутилката с копнеж и сведе поглед към барплота.

— Оттогава не съм близнал и капка. До днес. В това мога да се закълна пред всеки съд.

— Вярвам ти — отвърна след малко тя.

— Че не пия или за случилото се с Лорън?

— И за двете. — Стиви го погледна строго. — Онова, което не разбирам, е защо си излъгал в полицията?

— Защото баща ти е страхливец. Не исках да прекарам остатъка от живота си зад решетките. — Той се огледа и се усмихна на иронията. Той просто бе заменил един затвор за друг.

— Радвам се, че ми каза. — Не чу онова, което очакваше, но с годините бе научила, че истината е доста неочаквана.

— Това е, нали? Сега идва моментът да ми кажеш чао — мау, радвам се, че се запознахме. — Кървясалите му очи бяха пълни с мъка.

Стори й се, че е остарял с години за няколко минути. — Съжалявам, че дълго търсеното татенце те разочарова.

Стиви си припомни колко дълго се бори майка й да спре да пие, как ходеше на сбирките на анонимните алкохолици, как бе описала целия процес като изкачване по стръмна скала с голи ръце. Нанси от миналото нямаше нищо общо с майката, която Стиви познаваше. Може би при Грант бе същото; тъмната му страна се проявяваше единствено когато пиеше. Не че бе напълно невинен. Но пък по онова време той не е бил на себе си.

Взе решение бързо.

— Обличай се — нареди тя.

— Защо? — примигна объркан Грант.

— Хайде, чу ме. Отиваме да се повозим. — Стисна го за лакътя, дръпна го от стола и го затегли към къщата. Надяваше се ефектът от алкохола да намалее, докато стигнат там, където си бе наумила да отидат.

— Още не си ми казала къде ще ме водиш — запротестира той.

— Крайно време е да се запознаеш с майка ми — заяви тя.

Посещението при Нанси мина изненадващо добре. Като се изключи първоначалният й шок от промяната в него, тя го посрещна така, сякаш бяха стари приятели. Няколко минути след като влязоха, майка й вече се суетеше в кухнята и беше сложила да вари кафе.

Когато кафето стана, тя наля в голяма чаша и я стовари шумно пред Грант.

— Хайде, изпий го. Ще се почувстваш по-добре.

— Слушам, госпожо. — Той я погледна примирено.

— Стиви ми каза, че не излизаш много. — Нанси се настани срещу него, а Стиви седна в другия край.

Той кимна замислен; след малко отвърна:

— Да, от известно време не бях излизал.

— Радвам се, че дойде. Обичаш ли тиквички?

— И още как. — Отговаряше колебливо, сякаш не бе сигурен защо му задава този въпрос.

— Добре. Ще ти дам за вкъщи. — Тя кимна към прясно набраните тиквички, оставени на плота. — По това време на годината

имам толкова много, че не знам какво да ги правя. Изпържи ги в зехтин с малко босилек. Повечето продукти стават най-хубави по този начин, а и не е трудно.

— Не ме бива много в готвенето — призна той.

— Какво правиш по цял ден? — Очите ѝ се присвиха весело. Както бе облечена в дънки, с мъжка риза, оплескана с глина, тя изобщо не приличаше на някогашното, лудо влюбено дете на цветята, забелязано от известна звезда.

— През повечето време чета — отвърна той, докато духаше кафето, преди да отпие предпазливо първата глътка. — Така и не завърших училище, така че имам много да наваксам.

— Аз правя грънци — заяви тя и кимна към ателието в задната част на къщата.

— Чух нещо такова. — Той се облегна назад и протегна крака. — Бива ли те?

— С това си изкарвам прехраната. — Нанси бе прекалено скромна, за да спомене, че керамичните ѝ съдове се продават за луди пари в снобски галерии из цялата страна. — Ами ти? Пишеш ли нови песни?

— Бога ми, не, не съм писал от години. От време на време хващам китарата. Още не съм сдал багажа.

Той се усмихна. Нанси изглежда му внушаваше спокойствие, както и на повечето хора.

— Спомням си вечерта, когато свири във „Форум“ — заговори тя. — Мислех, че ще избухне бунт след последното ти парче. Никой не повярва, че това е прощалното ти турне.

— Ти си била там, на този концерт? — попита Стиви, учудена, че чува за пръв път.

Нанси ѝ се усмихна.

— И ти беше.

— Така ли? — Стиви се изправи.

Майка ѝ кимна.

— Беше на три, затова не помниш. Бях заложила брошката на баба, за да купя билети. Струваше си и още как. Онази вечер бяхме свидетели на част от историята. — Нанси се усмихна леко, загледана някъде пред себе си, докато въртеше плитката си на пръст.

— Старк беше причината — обясни Грант. Говореше за басиста Рик Старк. — Беше му писнало да скапвам изпълненията. Даде ми ултиматум: или да се стегна, или щял да си дигне чукалата.

— И ти какво? — Нанси го наблюдаваше, без да трепва. Със същия този поглед бе успявала да накара Стиви да си признае всички тийнейджърски прегрешения.

Той отпусна рамене и бавно поклати глава.

— Аз... нищо. Усетих се, когато беше станало прекалено късно. Ако бях взел мерки навреме, много неща щяха да са различни. — Той погледна Стиви, без да крие колко съжалява за миналото.

— Никога не е прекалено късно — рече Нанси и покри пръстите му със загрубялата си от работа ръка. Държеше се с него не като с бивш любовник, а като с изгубена душа. — Малко преди Стиви да позвъни, се канех да ходя на среща. Искаш ли да дойдеш с мен?

Стиви бе убедена, че майка ѝ не е имала никакво намерение да ходи на сбирка на анонимните алкохолици. Нанси редовно ги посещаваше, но ако случаят не беше спешен, както в момента, тя нямаше да си остави работата, за да отиде.

Грант се замисли за момент, сякаш преценяваше, след това кимна бавно.

— С удоволствие.

На следващата сутрин на Стиви ѝ бе много трудно да се съсредоточи над работата си, защото мислите ѝ се въртяха около странните събития. Когато дойде време за материала ѝ в шест и трийсет, тя се бе замислила толкова дълбоко, че за малко да направи гаф. Само благодарение на богатия си опит успя да се представи добре, когато застана пред камерата.

— Той отново е номер едно, спор няма — започна тя и включи на автопилот, докато думите течаха на монитора. — Рапърът, известен като Фифти Сент, отново срази конкуренцията с албума „Кръв по улиците“. Тази седмица той се изкачи на първо място в класациите, а продажбите са почти двойно по-големи, отколкото на най-големия му съперник Джей Зи. — Включи материал как рапърът минава по червения килим преди церемонията по раздаване на „Грами“, след това премина на следващата новина: — Тази седмица Брад Пит поздрави

зрителите, стекли се за премиерата на новия му филм „Американски оригинал“ с участието на Гуинет Полтроу...

Стиви довърши и най-сетне чу гласа на техническия редактор в слушалката:

— Готови сме.

На връщане към бюрото си, тя провери какви нови задачи са ѝ възложени. След по-малко от час трябваше да отрази пресконференцията на Ръсел Кроу и Никол Кидман, на която щяха да представят новия си филм. Трябваше ѝ оператор. Добре, че успя да хване Мат О'Брайън, който тъкмо влизаше. Докато той си събираше нещата, тя се пхна в стаята за почивка, за да хапне нещо. Не бе яла цяла сутрин, защото бързаше много.

Лив Хенри влезе тъкмо когато отваряше пакетче чипс.

— Много добре си се справила с материала за Андрюс.

Трябваша ѝ няколко секунди, докато се сети, че Лив говори за звездата от нямото кино Вирна Андрюс, която бе починала през уикенда. Материалът бе излъчен в неделя, беше готов отдавна — стандартна практика при възрастните болни звезди, нещо, което би се сторило зловещо на много хора, но така на репортерите не им се налагаше да изоставят текущата работа, когато дойдеше новината за кончината им.

— Благодаря — отвърна тя и се почувства неловко, защото не бе свикнала да чува комплименти от Лив.

— Снощи не те видях на прожекцията — продължи Лив, докато си наливаше кафе. — Сигурно сме се разминали.

— Каква прожекция — попита разсеяно Стиви. Получаваше толкова много покани, че някои минаваха незабелязани през ръцете ѝ.

— За новия филм на гаджето ти. — Тя я гледаше напълно невинно, но от начина, по който погледът ѝ се плъзна настрани, Стиви разбра, че Лив не води приятелски разговор.

— Вече не ми е гадже — съобщи тихо тя, защото не искаше да достави удоволствие на Лив, като ѝ покаже колко много я боли, когато чуе името му.

— Така ли? Нямах представа, че сте скъсали.

— Още преди месеци. Учудвам се, че не си разбрала. — Стиви захрупа парче чипс, като внимаваше да не се задави, докато преглъща.

— Значи всичко е ясно.

— Кое?

Стиви се прокле, че не е предвидила капана.

— Жената, с която беше. — Лив отвори пакетче захар и го изсипа в кафето си. — Реших, че е сестра му.

— Той няма сестра — отвърна Стиви по-остро, отколкото ѝ се искаше.

— Опа. — Лив се усмихна състрадателно. — Като се замисля, май двамата бяха доста близки.

— Няма проблем, дори да се среща с друга — отвърна Стиви с пресилено безразличие.

— Правилно, така и трябва. — Лив я погали по рамото и излезе.

Щом вратата се затвори, Стиви запокити недояденото пакетче чипс в кошчето и се тръшна на най-близкия стол. Апетитът ѝ се стопи заедно с надеждата да се сдобри с Райън. Нямаше нищо шокиращо в това, че той се виждаше с друга. Беше ѝ дал да разбере, че няма намерение да я чака да се опомни. Въпреки това имаше чувството, че някой я е ритнал в корема. Дори не ѝ беше изпратил покана за тъпата прожекция. От това я заболя най-много.

Следобед, на път за вкъщи, позвъни на Франи от колата. Не се бяха чували от доста време и Стиви искаше да разбере кога приятелката ѝ ще пристигне в Ел Ей.

— Как е Младши? — попита тя.

— В момента играе гимнастика. Както го дава, не съм сигурна кой от нас ще стигне пръв до родилното.

— Ти къде си? — Стиви чу шум от трафик.

— В едно такси, отивам на курс за бременни. Те, изглежда, си въобразяват, че мога да се сгъна, за да седна на пода — изпъшка Франи.

— Ем с теб ли е? — Емерсън бе партньорка на Франи в часовете. Франи се поколеба, преди да отговори.

— Виж, работата е там, че има малка промяна.

— Каква?

— Имам си нов партньор.

— Да не е шофьорът на таксито? — пошегува се Стиви. — Не, Джей.

— Я виж ти! Откога?

— Не се прави на изненадана. Все пак той е бащата.

— Ама, аз си мислех...

— Знам. И аз. — Франи не ѝ позволи да довърши. — Той предложи. Каза, че бил готов да продължи напред.

— Вивиън знае ли за това ново развитие?

— Не ми е казал нищо по този въпрос. Един Господ знае дали ще се върне дотогава.

— Горкият Джей. Никак не му е лесно.

— Има дни, в които му е много зле — призна Франи. — Напоследък е по-весел.

— Знам, че ти си причината да е така. — Сигурно Франи му готвеше и го караше да излиза повече. Имаше още нещо скрито, което Стиви веднага долови благодарение на репортерския си нюх. Знаеше, че няма смисъл да се опитва да измъкне истината от Франи. Налагаше се да изчака, докато дойде в Калифорния. Това я подсети, че... — Виж, ако нямаш планове за неделята, когато си тук, мама ще прави барбекю. Дватамата с Кийт сте поканени.

— Става. Ще го попитам, разбира се, но доколкото знам, нямаме други ангажименти.

— Да не сте решили да се скриете на някое романтично местенце? — пошегува се тя.

Франи се разсмя.

— В моето положение? На нас ни дай тишина и спокойствие.

— Кажете, как върви между вас?

— Супер. Той все ми повтаря, че нямал търпение да се видим. — Франи не спомена колко се вълнуваше от предстоящата среща.

— Имаш ли представа какъв подарък ти е купил за рождения ден? — любопитства Стиви.

Франи не отговори веднага.

— От намеците му реших, че ще бъде в много малка кутийка.

Стиви притаи дъх.

— Мислиш, че ще ти предложи ли?

Спомни си как Райън ѝ предложи брак. Цяла сутрин не можа да се отърве от мисълта за него и другата жена и болката я измъчваше като развален зъб. Трябваше да се сети, че ще стане така. Той не ѝ се обаждаше, когато тя го търсеше, а единствения път, когато го срещна

на служебно събиране, той побърза да избяга от нея. Независимо от това тя през всичкото време се надяваше да намери начин да го спечели отново. Напоследък все по-често си повтаряше, че бракът едва ли е чак толкова страшен. Все още не бе готова да предприеме тази крачка, но поне не се плашеше. Може би тайната бе да гледа право напред.

— Много е възможно, въпреки че не очаквам срещата ни със затаен дъх. — Кой знае защо Франи не се радваше както преди. Учудената Стиви тъкмо се канеше да я попита дали не я измъчват съмнения, когато Франи заяви, че е пристигнала, побърза да се сбогува и затвори.

Стиви се запита каква надежда имаше за нея, след като и Пепеляшка, открила Красивия принц, изпитваше съмнения.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Струваш ми се отслабнала, миличка. Защо не помислиш да наемеш човек, който да ти помага? Работиш прекалено много. — Марджъри наблюдаваше Емерсън на светлината на късното следобедно слънце.

— Добре съм, мамо. Ще се наспя и ще се почувствам по-добре — отвърна весело Емерсън, макар щастието ѝ да нямаше нищо общо с обяда, сервиран на подноси в хола. През последните дни бе забравила какво е това сън. Ходеше на работа, грижеше се за Ейнзли и майка си, разместваше непрекъснато натоварената си програма, за да си открадне малко време с Реджи и усещаше, че не са ѝ останали много сили.

— Глупости. Трябва да намалиш темпото. По мое време жените си стояха вкъщи и си гледаха децата. — Марджъри се обърна към Ейнзли, която се бе нахранила и редеше пъзел на пода.

„Както ти си ме гледала мен ли?“, Емерсън едва се сдържа да не се изсмее. Много добре помнеше поредицата нови бавачки, докато парите им не свършиха, след това единственият възрастен, на когото можеше да разчита, бе Насарио. Какъв е изводът, когато обичаш портiera на блока повече от майка си?

— Да ти кажа честно, мамо, няма да знам какво да правя по цял ден — отвърна тя.

— Че ти получи достатъчно след развода — продължи Марджъри, сякаш дъщеря ѝ не бе казала и дума. — Независимо какво изпитваш към Бригс, той беше много щедър към теб. — Марджъри обичаше да ѝ напомня за богатството на Бригс.

— Така е — съгласи се Емерсън. Бригс не беше стиснат, особено по отношение на Ейнзли. Въпреки това нямаше никакъв смисъл да продължават да говорят по този въпрос. — Искаш ли още пиле? — попита тя, въпреки че майка ѝ почти не бе докоснала порцията си.

Бе болезнено ясно, че здравето ѝ непрекъснато се влошава. Кожата ѝ бе като восък, а шалът, с който се бе наметнала, не успяваше да прикрие болезнената ѝ слабост. Независимо от всичко Марджъри

продължаваше да се надява, че в най-скоро време отново ще се вдигне на крака и се шегуваше със скорошната си кончина като начин да отблъсне страха. „Това е достойно за възхищение — помисли си Емерсън. — Никой ме можеше да каже на майка ѝ какво да прави, дори Безжалостната смърт.“

— Благодаря ти, миличка, но напоследък нямам много апетит. — Марджъри сгъна салфетката и я остави на подноса. — Нищо чудно, като знам как ме тъпче новото момиче.

— Тя си има име, мамо. Казва се Шанел. — Емерсън едва сдържаше нетърпението си. Последната болногледачка, която идваше през деня, най-сетне не издържа, напусна и на агенцията по заетостта се наложи спешно да ѝ намери заместница. Имаха късмет, че успяха да намерят някого.

— Никой човек от класа няма да си кръсти детето на някоя марка — изсумтя презрително Марджъри.

Емерсън настръхна. Напоследък бе станала по-чувствителна към остриите забележки на майка си.

— Ти пък си ме кръстила на дядо — засече я тя. — Много хора биха приели подобно решение за странно.

— Това е различно.

„Различно е, защото хората от нашата черга постъпват по този начин.“ Емерсън се бе сблъсквала с тази изкривена логика през целия си живот. Правилата, с които се съобразяваха обикновените хора, не важаха за тях. Въпреки това не посмя да продължи разговора, защото се притесняваше да не се издаде неволно и майка ѝ да разбере за Реджи.

Онзи ден за малко да стане гаф, когато Ейнзли едва не ги хвана. Бавачката ѝ я прибра рано, след като Ейнзли бе повърнала на партито по случай рождения ден на Кали Уитакър. Горкият Реджи трябваше да се скрие в спалнята, докато Емерсън изпращаше Карън, а след това отиде да се погрижи за дъщеря си. Докато я почисти и сложи да си легне, той си беше тръгнал.

Ейнзли скочи до тях.

— Бабо, виж, наредих всички парченца! — тя вдигни пъзела, който Марджъри ѝ беше купила. Истината бе, че Насарио ѝ го бе избрал. Напоследък тя го товареше с какви ли не поръчки, които не влизаха в задълженията му на портиер. Въпреки това отказваше да

приеме бакшишите, които Емерсън му даваше, като обясняваше, че той се бил разбрал с госпожа Фицгибънс — нищо че Марджъри не разполагаше със свои пари.

— Умно момиченце! — Марджъри се наведе да прегърне Ейнзли, шалът ѝ се плъзна от раменете и разкри болезнено щръкналите кости на деколтето и раменете.

Ейнзли грейна.

— Прочетох и книгата, която ми даде. Реджи ми помогна с трудните думи.

Марджъри се замисли, преди да продължи с меден глас.

— Прекарваш доста време с Реджи, нали?

Ейнзли закима енергично.

— Той ми е приятел.

— Много си мила. Въпреки това не забравяй, че той работи при нас.

Емерсън усети как хапката картофи, която бе лапнала, засяда на гърлото ѝ. Миналото отново се повтаряше. Марджъри се опитваше да отрови ума на Ейнзли по същия начин, по който се бе опитвала да го стори с нея.

— Ейнзли може да се сприятелява, с когото пожелае — отвърна тя доста остро.

Марджъри ѝ отправи дълъг подозрителен поглед и Емерсън осъзна със закъснение, че се е издала. Господи. Защо ѝ трябваше да се заяжда? Не можа ли просто да премълчи и по-късно да обясни на Ейнзли, че баба ѝ е много старомодна за някои неща.

— Защо ми се струва, че Ейнзли не е единствената, която си е намерила нов приятел? — Марджъри я наблюдаваше с пронизващия си поглед, от който нищо не убягваше.

Емерсън усети как лицето ѝ пламва и у нея се надига паника и пърха като пленена пеперуда.

— Разбира се, че сме приятели. Идвам при теб непрекъснато. С кого друг да си говоря? — Едва изрекла думите, разбра какъв гаф е направила.

Вече бе прекалено късно. По бузите на Марджъри избиха алени петна и тя се отпусна назад на възглавниците. Приличаше на птица без пера, малка и уязвима.

— Когато спиш — опита се да се измъкне Емерсън. Само че майка ѝ нямаше да приеме подобно обяснение.

— Съжалявам, че съм такъв товар за теб — отвърна тя с тъничък обиден гласец.

— Не съм казала такова нещо.

— Ако не ти се идва, кажи ми направо. Никой не те насилва.

Емерсън въздъхна отчаяна.

— Извинявай, мамо. Излезе съвсем изкривено. Просто в момента съм подложена на огромен стрес.

— Прекаляваш с работата. — Малко поуспокоена, Марджъри използва възможността отново да подхване въпроса, който я измъчваше още от одева. — Ако престанеш да се инатиш и намериш човек, който да живее...

Емерсън престана да я слуша. Усети как главоболието ѝ се засилва. Защо не можеше да е откровена с майка си? Защото щеше да е напълно безсмислено. Ако ѝ признаеше за връзката си с Реджи, щеше да стане още по-зле. Лекарите на Марджъри бяха предупредили, че сърцето ѝ е съвсем слабо заради химиотерапията и радиацията и можеше да откаже при най-незначителния стрес. „Как ли ще се чувствам — питаше се Емерсън, — ако знам, че заради мен не е изживяла отреденото ѝ време?“

Не, в момента можеше да поговори с един — единствен приятел. Имаше нужда от човек, който нито да я съди, нито да я кара да се чувства виновна.

— Какво ще кажеш да погледаме телевизия, а аз ще занеса на Насарио нещо за хапване? — предложи тя, когато майка ѝ най-сетне се задъха от много приказки. Вдигна подносите и ги отнесе в кухнята. Реши да измие по-късно съдовете, направи нова порция и я отнесе долу.

— Ай, *chiquita*, намерила си пътя към сърцето на мъжа — пошегува се Насарио и дръпна тънкото фолио, с което бе покрит остатъкът от обяда. Усмиваше се така, сякаш бе поканен на банкет.

— Така и не разбирам защо работиш през уикенда — рече тя, когато седнаха на сгъваеми столове в портиерната, където персоналът почиваше. Той бе шеф на останалите и можеше да разпределя смените сред подчинените си, както прецени.

Портиерът сви рамене.

— Джамал и Ернесто имат малки деца. — Четири от големите деца на Насарио вече си имаха свои семейства, а най-малките две учеха в колеж. — Освен това много скоро ще се пенсионирам.

Тя се усмихна и поклати глава. Насарио се заричаше да се пенсионира от години.

— Ще повярвам, когато стане.

— Много скоро няма да съм аз този, който решава. — Той притисна ръка към кръста си и се намръщи. — Духът ми е силен, но тялото не ме слуша напоследък. Това е животът, *chiquita*. Идва ден, в който дори най-големият инат трябва да приеме този факт. — В този момент, както се бе привел над чинията с храната, подпряна на коляното му, наистина й се стори стар. Но пък познатото лице, дори поувисналите бузи и торбичките под очите й станаха още по-скъпи.

— Като те знам, сигурно ще правиш коремни преси, докато приятелите ти ги разхождат в инвалидни колички — разсмя се тя. В същото време усети как я пробожда болка.

— Каквото е рекъл Господ. — Той изви очи нагоре и се прекръсти. Тъкмо се канеше да лапне хапка, когато се сети да попита за майка й.

— Не съм я виждал напоследък. Дано не е хванала грипа, от който всички се оплакват.

— Не. Заради последната химиотерапия е, направо я съсипа. — В хубави дни болногледачката я извеждаше да глътне малко чист въздух, но напоследък Марджъри нямаше желание дори за разходки.

— Ами ти как си, *chiquita*? — попита той и я погледна така, сякаш усещаше, че нещо я измъчва.

Или нещастна, или по-щастлива, от когато и да е, зависи в какъв момент ще ме хванеш — отвърна с въздишка. Живееше заради откраднатите часове. Реджи, когато той не бе на лекции, а Ейнзли бе на училище, но се случваше да са разделени дни наред и копнееше да го види и се ядосваше, че Марджъри ги принуждава да се крият. Щом забеляза учуденото изражение на Насарио, тя обясни: — Срецам се с един човек и мога само да ти кажа, че мама няма да остане очарована, ако разбере.

— Значи не го одобрява.

Емерсън се усмихна нещастно.

— Става въпрос за Реджи. — Изпита огромно облекчение, че може да сподели тайната си, макар и единствено пред Насарио.

— Ясно — кимна той бавно. — Доста деликатна ситуация, съгласен съм.

— Ако мама разбере, това направо ще я убие.

— Затова ти си тази, която страда — въздъхна той.

— Размишлявах дълго и не виждам изход от положението.

— Сигурна ли си, че единствено майка ти е причината? — Макар погледът му да бе изпълнен с разбиране, той бе решил да стигне до дъното на проблема.

Тя се замисли за момент, преди да отвърне с известно нежелание.

— Може би се страхувам да не допусна нова грешка. Да не говорим колко сме различни — най-малкото физически.

— За истинската любов пречки няма — отвърна той. Бе очевидно, че мисли за съпругата си, с която бяха сключили брак шестнайсетгодишни. Бяха пристигнали в Щатите без пукната пара, без да знаят и дума английски, а бебето бе на път. Четирийсет години по-късно двамата продължаваха да са все така влюбени.

— От твоите уста в божии уши, както обича да казва приятелката ми Франи. — Емерсън знаеше от опит, че любовта рядко е в състояние да преодолее всички препятствия и спънки. Въздъхна и се изправи. — Трябва да се качвам. Мама има да се чуди защо съм се забавила толкова много. Не се притеснявай за чинията. По-късно ще се върна да я взема. — Знаеше, че няма нужда да му го казва. — И чинията, и приборите щяха да ѝ бъдат върнати искрящо чисти преди края на деня.

Тя го прегърна и отпусна за миг глава на рамото му, а след това отстъпи.

— Благодаря ти — усмихна се тя.

— Той е добър човек. Направила си чудесен избор — успокои я той.

В асансьора Емерсън се замисли за всичките си, изпълнени с нервно напрежение първи срещи и началото на връзките, на които Насарио бе станал свидетел през годините. Той я бе изслушвал търпеливо, беше я оставял да плаче на рамото му, но досега никога не ѝ бе казвал мнението си. Фактът, че бе одобрил Реджи, означаваше много за нея.

Де да можеше да накара и майка си да мисли по същия начин...

Следващия четвъртък тъкмо когато Емерсън си тръгваше от офиса в края на деня, мобилният ѝ звънна. Беше Реджи. Сърцето ѝ затрептя, когато чу гласа му, но се сви в мига, в който той ѝ каза защо звъни. Трябвало да поговори с нея, било спешно и не можел да ѝ разкаже по телефона. По гласа му разбра, че не става въпрос за нещо хубаво.

— Тръгвам към къщи — обясни тя. — Искаш ли да се видим у нас? Ейнзли ще се върне от парти чак след вечеря.

Той пристигна час и половина по-късно, а тя не можеше да си намери място, докато го чакаше, убедена, че е решил да скъса с нея. Сигурно щеше да ѝ каже, че му е омръзнало да се крие. След като тя не може да се вижда с него, единственият изход бе двамата да се разделят. Изненадата ѝ бе огромна, когато той извади писмо от задния джоб на дънките и без да каже дума, ѝ го подаде.

Докато го четеше, Емерсън усети как кръвта се оттича от лицето ѝ.

— Тук се твърди, че визата ти е прекратена. Не е възможно. Сигурно става въпрос за грешка. — Тя поклати глава, неспособна да повярва. — Дори не посочват причината! — Това бяха някакви бюрократични приказки, от които нищо не ставаше ясно.

— Очевидно не са длъжни да посочват причината. Говореше с горчивината на човек, свикнал с подлите византийски номера на имиграционната служба.

— Не могат да направят подобно нещо! Ти не си сторил абсолютно нищо нередно!

Вдигна поглед и забеляза тъжната му усмивка. Изглеждаше така, сякаш бе тичал през целия път, по лицето му бяха избили капчици пот, а подмишниците на ризата му тъмнееха мокри.

— Забравяш, че нямам същите права като теб.

— Добре, наистина не си роден в тази страна, но това не означава, че имат право да те изхвърлят без каквото и да било обяснение — викна тя разпалено.

— Очевидно могат.

— Ще се борим. Ще намеря адвокат.

Той поклати глава. Тя знаеше какво му се върти в главата. Реджи не можеше да си позволи да наеме адвокат, а бе прекалено горд, за да я остави тя да плаща.

— Ама... — понечи да протестира тя, но той притисна устните ѝ с пръст.

— Има друг начин. — Погледна я сериозно и тя веднага разбра.

В първия момент я обзе див възторг. Разбира се! Двамата щяха да се оженят. Така щяха да бъдат решени всички въпроси.

Секунда по-късно осъзна, че по този начин само ще усложнят нещата. Трябваше да мисли и за дъщеря си. Ейнзли обожаваше Реджи, но не можеше да направи тази крачка, без да я предупреди. Освен това дори не искаше да си представи какви ще бъдат последствията, когато Марджъри научеше. Каквото и да мислеха другите, тя знаеше, че майка ѝ може да не преживее новината. Нямаше да може да живее с чувството за вина. И без това ѝ бе трудно, защото Марджъри ѝ бе вменявала това чувство цял живот.

— О, Реджи, де да беше толкова лесно. — Тя го прегърна, зарови лице в рамото му и вдъхна познатия аромат. — Ако беше след година или поне след шест месеца... — Вдигна глава, за да се убеди, че той я разбира, че не я мрази, задето проявява слабост. — Вих се омъжила за теб на секундата, ако бях сама.

— Знам, изобщо не трябваше да повдигам въпроса — отвърна нежно той.

— Ще се борим — зарече се тя през стиснати зъби. И този момент се стегна. На Реджи може и да му липсваха средства, но тя умееше да се оправя. Налагаше и се непрекъснато да работи с правителствени агенции. Да, обикновено наемаше зали за партита, но знаеше как действат бюрократите и работата ѝ бе като лобиране в Капитолия. Нямаше да позволи гордостта ни Реджи да ѝ попречи. Това бе изключително важно. Ще звънна на адвоката. — Хенри щеше да препоръча специалист по имиграционните закони. — Не се притеснявай за парите, ще ми ги върнеш.

Само че Реджи клатеше глава. Стори ѝ се сломен.

— Не мога да искам това от теб. Може да отнеме години.

— Ти не си поискал нищо от мен, аз сама предложих. — Говореше рязко, без да му остави възможност да спори. — Ако ще живееш тук, свиквай, че в тази страна невинаги мъжът е този, който се

грижи за жената. От време на време и аз мога да се грижа за теб. — Тя стисна ръцете му и го дръпна към канапето. — Сега седни и ме остави да позвъня на Хенри...

ЕСЕН

*Казват, че само глупците се отдават на
любовта, е, добре.
Цял живот се отдавам, затова и сега
тръгвам по този път.
Може и да съм глупак, но със сигурност не
съм ангел.
Грешки съм допускал, преструвал съм се.
Разбивал съм сърца, посягал съм към
повече,
отколкото трябва.
Тръгвал, съм си преди изгрева, оставал съм
повече, отколкото трябва.
Едно знам със сигурност:
Имам нужда от теб. Докато паднеш,
пътят е дълъг. Моля те, мила, улови ме,
преди да падна...
„Сърце от глина“, „Изгори ме“
(Албум на „Астрал
Плейн“ от 1974 година)*

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Затвори очи — нареди Кийт.

Франи се подчини.

— Сега вече мога ли да ги отворя — попита след няколко секунди тя.

— Още не.

— Нетърпението направо ме убива.

Така беше още откакто пристигна в Ел Ей в петък. Всеки път щом Кийт си прочистеше гърлото или погледът му се задържеше върху нея дори за частица от секундата по-дълго, тя се питаше: „Сега ли ще го каже? Ще ми предложи ли да се оженим?“ До много скоро това бе най-съкровено й желание. Как иначе? Той бе прекрасен, грижовен. Най-важното бе, че макар да е бременна с детето на друг, той не се отнасяше с нея като други мъже, които за нищо на света не биха приели подобно положение, напротив, за него това бе преимущество. Накратко, той бе всичко, за което една жена можеше да мечтае. Проблемът бе само един. Ако се омъжеше за Кийт, двамата с Джей щеше да ги разделя цял един континент.

Ето че моментът на истината бе настъпил. Днес бе рожденият й ден и тя знаеше, че ще се случи. Докато слушаше шумоленето на хартия — той постави нещо на масата, където тя бе седнала, — усети, че сърцето й всеки миг ще се пръсне.

— Добре, сега вече можеш да отвориш очи — рече Кийт. Франи ги отвори и видя пред себе си огромна кутия с прекрасна опаковка, вързана със сатенена розова панделка. Първата й мисъл бе, че е прекалено голяма, за да има в нея пръстен. Обзе я странна комбинация от разочарование и облекчение.

— Не трябваше — ухили се тя.

— За рожденицата само най-доброто.

— Какво има вътре? — попита тя и разклати предпазливо кутията.

— Ако ти кажа, няма да е изненада.

— Аз не съм по изненадите.

— Защо?

— Невинаги са хубави.

— Сигурен съм, че тази ще ти хареса. — Той ѝ се усмихна. Изглеждаше чудесно в скъсаните дънки и тениска на „Лейкърс“, необръснат и бос.

— Добре. — Франи не можеше да определи дали бебето мърда, или тя потръпва от нетърпение, докато развързваше панделката. Повдигна капака и започна да отмята пласт след пласт опаковъчна хартия, докато най-сетне се убеди, че кутията е празна.

— Това шега ли е? — попита тя усмихната, но много изненадана. — Наистина казах, че не искам нищо за рождения си ден, но това е прекалено.

Без да каже и дума, Кийт извади малка кадифена кутийка от джоба на суичъра си.

— Нали ти казах, че е изненада. — Отвори капачето и вътре заблестя диамантен пръстен, който улови слънчевите лъчи, нахлуващи през френските прозорци към залива. Отпусна се на колене пред нея и попита много сериозно:

— Франи Ричман, ще се омъжиш ли за мен?

Франи избухна в сълзи.

Кийт я прегърна, което не бе никак лесно заради закръгления ѝ корем. През смях, който приличаше повече на хълцане, тя го предупреди:

— Ако си намислил по този начин да ме отведеш в леглото, щеше да ти е по-лесно, ако ми разтриеш краката.

Той се ухили.

— По дяволите. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си направих целия този труд за нищо?

— Какво да ти кажа, аз съм евтино гадже.

— А пък аз съм от мъжете, които не изпускат нищо изгодно. Като гледам, ще получа две на цената на едно. — Той постави ръка на корема ѝ, надигнал хавлиения халат. — Стига да приемеш предложението ми.

Франи избърса сълзите си със салфетка. Как да не го обича човек? Той бе готин, умен, забавен и обичаше деца.

Единствено мисълта за Джей я притесняваше, но тя я отблъсна. Каквото и да изпитваше към него в този момент, то не беше любов.

Чувствата ѝ бяха объркани, защото той бе баща на бебето.

Издуха носа си и отвърна с неуверена усмивка:

— В такъв случай, господине, получавах и двете. — На подобен шанс човек можеше да се надява един — единствен път в живота. Щеше да е пълна лудост, ако го пропуснеше.

— Няма да съжалявах, обещавам. — Кийт едва напъха пръстена на подутия ѝ пръст.

— Майка ми сигурно се обръща в гроба си — разсмя се тя през сълзи.

Той изви вежда.

— Защото не иска неверник за зет ли?

— Говориш за жена, за която коледната елха беше на една крачка от ужаса да закачиш разпятие на стената.

— Моята пък има пълен набор — и пуловери с коледни надписи, и пластмасови дядоколедовци и елени на поляната пред къщата, абе, каквото се сетиш. Познай кой подрежда целия зоопарк всяка година.

— Боже, какво си докарах до главата? — изпъшка с престорен ужас Франи.

— Мъж, който те обожаваше. И цял живот умопомрачителен секс. — Той се изправи, помогна ѝ да стане и я прегърна през вече кръглата талия.

Сексът наистина беше добър, помисли си тя. Доколкото можеше да бъде добър, когато си като балон — напоследък, по време на секс приличаха на съвкупяващите се китове на Жак Кусто.

В този миг възторгът ѝ отлетя и тя се замисли за всичко онова, от което се отказваше. Не само от Джей, ами и от шанса бебето ѝ да опознае баща си. Целият ѝ живот беше в Ню Йорк; тя изоставяше и работата, и приятелите си, а също и вкусотиите в „Забарс“ и деликатесите в „Карнеги“.

Изглежда, Кийт усети нещо, защото се отдръпна и я погледна притеснен.

— Нали не си размислила?

— Шегуваш ли се? Докато не престана да се подувам, ще ти трябва трион, ако искаш да махнеш пръстена. — Тя го подръпна, за да му покаже колко е стегнат. Въпреки че говореше шеговито, думите ѝ не успяха да премахнат зрънцето съмнение, загнездило се в нея.

Тръгна към банята — напоследък имаше нужда да пишка на всеки пет минути, — когато Кийт подхвърли:

— Чакай малко. Имам още нещо за теб. — Влезе в съседната стая и след малко се появи с друга пищно опакована кутия. — Трябваше да изчакам, докато се роди бебето, но просто не можах да устоя.

Тя я отвори и вътре откри дантелено боди от „Викториас сикрет“. Сигурно щеше да ѝ стане, ако беше трийсет и осми номер. Той какво си въобразяваше, че магически ще се свие, след като бебето се роди ли? Въпреки това му благодари и добави:

— Не очаквай скоро да се побера в тази прелест. — Дори когато бе най-слаба, нямаше да успее да нахлузи бодито на едното си бедро.

През целия следобед звъняха на близки и познати, за да им съобщят щастливата новина. Родителите на Кийт реагираха точно както би трябвало, въпреки че бяха посрещнали Франи сравнително хладно. Тя подозираше, че отношението им се е променило, когато са разбрали, че е съгласна да се премести. Друга причина нямаше. Добре поне, че омъжените му сестри се зарадваха искрено. Също и Емерсън.

— Каза ли вече на Стиви? — попита тя, след като Франи ѝ се обади.

— Ще обядваме у майка ѝ. Мислех да почакам.

— А на Джей? — В гласа на Емерсън се прокрадна неувереност. Сигурно си мислеше, че когато приятелката ѝ се премести в Ел Ей, ще има доста трудности във връзка с детето.

Възторгът на Франи започваше да спада.

— Още не съм. Ще му кажа, когато се върна. — Не ѝ се искаше да му съобщи по телефона.

— Между другото, двамата с него вечеряхме заедно онзи ден — докладва Емерсън.

— Как ти се видя? — Франи се притесняваше, че докато я няма, той отново ще се върне към старите си навици.

— Да ти призная, малко беше унил.

Сърцето на Франи се сви.

— Сигурно Вив му липсва.

— Не е това.

— Какво тогава?

В другия край последва кратко мълчание и Емерсън обясни:

— Може и да греша, но ми се струва, че бракът им е доста разклатен.

Франи предполагаше нещо подобно. Въпреки това попита:

— Защо реши така?

— Не че той е споделил нещо. Съдя по нещата, за които не каза и дума. Докато вечеряхме, не я спомена нито веднъж.

— Не го обвинявай — побърза да го защити Франи. Все още много го боли. А тя никак не бърза да се връща.

— Знаеш я каква е Вив. — Емерсън говореше за навика ѝ да изчезва, когато ѝ скимне.

Франи знаеше, че Емерсън не харесва много Вивиън, въпреки че се стараеше заради Джей. Съчувстваше ѝ искрено, когато загуби бебето, но бе очевидно, че търпението ѝ е на изчерпване. Може би егоизмът на Вивиън ѝ напомняше за майка ѝ... или смяташе, че бившата манекенка просто не беше достойна за Джей. А може би и едното, и другото, реши Франи. Прецени, че е най-добре да промени темата. Тя, самата, си бе имала достатъчно неприятности с Вивиън в миналото и не искаше да каже нещо, заради което другите да решат, че не е достатъчно състрадателна.

Затова попита как върви с Реджи.

Емерсън ѝ разказа за последните серии от сапунената опера, в която се бе превърнал животът им. Досега се сблъскваха единствено с непробиваеми стени всеки път, когато се опитваха да му възстановят визата. Поне беше намерила адвокат, който бил един от най-добрите в тази област, и бе уверена, че той ще стигне до дъното на проблема.

— Сигурна съм, че всичко ще се уреди — успокои я Франи, с надеждата да е права.

— Разчитам на това. Виж, не е моментът да ти развалям деня — продължи с пресилена веселост Емерсън. — Още веднъж честито. А, между другото, честит трийсет и шести рожден ден. Покрай цялото това вълнение, направо забравих рождения ти ден.

— Де да можех и аз да го забравя — отвърна през смях Франи, припомнила си времето, когато рожденият ѝ ден бе повод за празнуване. Сега, с всяка изминала година ѝ се искаше да върне часовника назад.

След като затвори, взе душ и се облече за барбекюто у Нанси. Предварително бе предупредила Стиви, че не иска много шум и

внимание заради рождения си ден, но тя заяви, че било прекалено късно и изненадата ѝ била в кърпа вързана. Щом Франи и Кийт спряха пред къщата на майка ѝ, Стиви се втурна да ги посрещне.

— Казвай каква е голямата изненада — полюбопитства Франи, докато отиваха към къщата.

— Ще видиш — усмихна се тайнствено Стиви и хвана приятелката си под ръка.

Когато влезе, Франи не забеляза нищо необичайно. Гостите се бяха събрали, Нанси бъркаше нещо на печката. Тя целуна Франи по бузата, посрещна топло Кийт и ги представи на останалите, повечето съседи.

След това Франи трябваше да се включи в подготовката и започна да кълца целина за салатата от картофи, а Кийт да бели кочани царевица. В суматохата не забеляза кога Стиви се е измъкнала през задната врата.

Малко се стресна, когато вратата се хлопна и приятелката ѝ тръгна решително към нея, повела възрастен, доста поизхабен мъж със сива опашка в дънки и чехли.

— Приятели, запознайте се — започна срамежливо Стиви. Франи забеляза, че се е изчервила. — Франи, Кийт, това е баща ми.

Кочанът царевица се изплъзна от ръката на Кийт и тупна на пода. Той бе толкова изумен, сякаш Джим Морисън^[1] бе възкръснал. Овладя се бързо, пристъпи напред и му подаде ръка.

— Господин Тобин, за мен е чест.

— Познавам един-единствен господин Тобин — баща ми — отвърна той. — Моля те, казвай ми Грант.

— Много ми е приятно да се запознаем. — Франи избърса мократа си ръка в крачола на панталона и едва тогава стисна неговата. — Много съм слушала за теб.

— Сигурно — отвърна Грант тъжно.

Няколко минути по-късно двамата с Кийт бяха потънали в разговор в другия край на стаята. Грант искаше да разбере дали Кийт наистина пише книга за него. Тя бе забелязала резервираността на певица, когато се запознаха, но каквито и съмнения да бе имал, те бързо се стопиха. Познаваше Кийт добре и знаеше, не двамата обсъждат рокендрола. Дори Грант да откажеше интервю, те никога нямаше да изчерпят темата.

— Значи това била голямата изненада? — отбеляза Франи, докато двете със Стиви пренасяха таблите с храна на масата за пикник.
— А пък аз си мислех, че е торта за рождения ми ден.

— И торта има — отвърна Стиви и я погледна обидено.

— Трябваше ли да го подложиш на мъчения, за да го накараш да дойде?

— Може и така да се каже. Обясних му, че Кийт е единственият, който може да каже истината, и ако не иска цял живот да търпи слухове, най-добре е да се запознае с него.

— Според мен това си е чисто изнудване.

— Както искаш го наречи, важното е, че се получи. Не мога да си обясня защо ме слуша.

— Може би, защото си му дъщеря.

— Може и така да е. — Стиви се замисли над тези думи, докато подреждаше чинии и салфетки.

— Вие, двамата, разбрахте ли се? — Франи знаеш, че Стиви все още се притеснява заради тъмното минало.

— Мога само да кажа, че постигнахме някакво разбирателство — отвърна Стиви. — Знам, че не е съвършен, но също така знам, че много се старее, по свой си начин. А и той знае, че ще остана до него.

— Това е добре за начало — кимна Франи.

— Май да. — Стиви се усмихна и отметна глава назад глава, за да се наслади на слънчевите лъчи, които се промъкваха през клоните. Димът от барбекюто ги издигаше нагоре, а насекомите, привлечени от храната, жужаха наоколо.

Вечерята се оказа изключително вкусна и разнообразна, както можеше да се очаква от майката на Стиви. Освен хамбургери и пържоли от риба меч, имаше хотдог от тофу, вегетариански бургери, специално за семейството стъклари, мъжа, с когото Нанси се виждаше напоследък, и инструктора по йога, който наскоро бе приел будизма.

Когато раздигнаха масата, Нанси изнесе торта със свещички и всички изпяха „Честит рожден Ден“, Докато тя режеше парчета за гостите, Стиви наля шампанско, а за Франи, Нанси и Грант газирани сидер и всички вдигнаха тост за годениците. Франи се бе ухилила щастливо, малко притеснена, че е център на вниманието. Може би все още не осъзнаваше напълно, че е сгодена. Всеки път, когато

погледнеше лявата си ръка и забележеше блясъка на диаманта, не можеше да повярва.

Погледна Грант и се запита какво ли ѝ е било на Стиви да не знае кой е баща ѝ. Франи се запита дали един ден и нейното дете няма да изпитва същото към Джей, когато разбере, че той е баща само на думи. Постъпваше ли правилно, като се местеше в другия край на страната? Ами Джей? Как да кажеш на мъж, загубил детето си, че в най-скоро време ще загуби още едно?

Франи събра смелост да позвъни на Джей няколко дни, след като се върна в Ню Йорк. Каквито и съмнения да имаше, те се стопиха, когато чу гласа му. Той много ѝ се зарадва и двамата подеха разговор без всякаво притеснение. Когато ѝ каза, че има подарък за нея, макар и позакъснял, тя не се поколеба да го покани на гости.

Щом го видя как влиза, с разрошена от вятъра коси и поруменели бузи, за пръв път от завръщането си усети, че си е у дома. В едната ръка стискаше плик с китайска храна, а в другата носеше пакет. Подаде ѝ подаръка с думите:

— Малко съм закъснял, но нали казват, че си струва да почакаш за най-хубавите неща в живота.

Тя го отвори и вътре откри викториански часовник за полица над камина, на който се бе възхищавала на витрината на антикварен магазин.

— О, Джей. — В първия момент не знаеше какво да каже. — Много е красив. Не мога да повярвам, че си запомнил.

— Разбира се — отвърна той, сякаш бе напълно естествено. — Както и да е, така и не съм ти благодарил, както подобава, така че това е и в знак на благодарност за всичко, което направи. — В този момент часовникът зазвъня, те се усмихнаха, сякаш не смееха да изкажат скритите си чувства.

— Я стига! Че за какво са приятелите? — Франи остави часовника на малкия скрин от черешово дърво, който бе наследила от баба си. Сякаш бе специално поръчан за това място. — Така. Да знаеш, че всеки път, когато го погледна, ще се сещам за теб.

— Това някакъв намек ли е? — попита той и отново придоби обичайното унило изражение.

Тя го целуна по бузата и пое плика от него.

— Или пък отсега нататък няма да се дразня толкова, когато закъсняваш.

Той се засмя.

— Де такъв късмет.

Докато го наблюдаваше как си сваля сакото, тя едва овладя желанието си да приглади разрешената му коса — жест на любяща сестра, който не беше май толкова сестрински, след като сърцето ѝ биеше до пръсване, и надникна в плика.

— Надявам се, че не си взел от пържените рулца. Знаеш, че не мога да им устоя, а последното, което ми трябва в момента са още няколко допълнителни килограма.

— За теб има пиле с броколи — успокой я той. Влезе в кухнята, извади прибори от съдомиялната, отвори шкафа и взе чинии. Знаеше кое къде се намира в апартамента ѝ и понякога се ориентираше по-добре от нея. Веднъж, след като тя се въртя цели петнайсет минути в напразни опити да открие тирбушона, той го мярна върху начената бутилка шардоне в хладилника. Сега, докато го наблюдаваше как отваря кутиите и изсипва все още горещото им съдържание в чиниите, Франи си каза, че ако някой непознат ги наблюдава през прозореца, ще реши, че той ѝ е съпруг.

— За остаряването — вдигна тост Джей и когато седнаха на масата, се чукнаха.

— И надявам се, помъдряването — допълни Франи. По време на вечерята говориха за всичко, което се бе случило по време на отсъствието ѝ. Джей ѝ разказа за телевизионната реклама на „Уручима мотърс“, над която работеше; клиентите бяха останали толкова доволни от подхода му към „Рафрайдър“, че подписали договор и за новата си спортна кола, „Уосп“. Франи не говори много за пътуването до Ел Ей — местата, които бе посетила, хората, с които се бе запознала, тъй като не искаше да пусне бомбата, докато вечеряха. Сама не знаеше защо си бе свалила годежния пръстен и го бе прибрала в едно чекмедже.

— Нещо ново за Вив? — събра смелост да попита тя.

— Говорих с нея миналата седмица. По-добре е.

— Каза ли кога ще се върне?

— Смотолеви нещо. — Той се напегна. — Честно да ти призная, двамата с Вив нямаме какво да си кажем напоследък.

Франи си спомни думите на Емерсън, че бракът им е на път да се разпадне. По всичко личеше, че е права.

— Все едно да танцуваш около двеста и петдесет килограмова горила в стаята — опита се тя да защити Вивиън.

— Може и така да се каже. — Наложил си да се усмихне — Да не би да си ме поканила, за да тъна в самосъжаление?

Франи усети как я обзема тъга, защото знаеше, че тази вечер скоро ще приключат. Двата бяха близки открай време, но преди не беше същото. Едва когато се отпуснаха на канапето с купички сладолед, тя най-сетне намери сили да повдигне въпроса, който избягваше цялата вечер.

— Джей има нещо, което трябваше да ти кажа още оде.

— Какво? — погледът му бе пълен с очакване.

— Кийт ми предложи да се омъжи за него.

Той бавно остави лъжичката в купата.

— И?

Тя преглътна с усилие.

— Приех. Виж, знам, че се разбрахме да ми помагаш в отглеждането на детето, но... — тя не довърши изречението.

— Малко ще ми бъде трудно, след като ти ще живееш на другия край на страната — отвърна тихо той.

— Нали не си много ядосан?

— Не съм. Просто не знам какво да кажа. Дойде ми неочаквано.

— Той тръсна глава, сякаш за да проясни мислите си, и се усмихна с видимо усилие. — Значи все пак се реши.

— Той ми предложи брак. Как да откажа?

— В такъв случай, трябва да те поздравя. Кога е големият ден?

— Все още не сме определили дата. Няма да има други важни решения, преди да се роди бебето.

— Най-важното е да го обичаш.

Франи не отговори. Знаеше, че трябва да го увери, че обича Кийт, че той е най-хубавото, което някога й се е случвало, но незнайно защо думите не идваха. В този момент Джей нямаше нужда да му се напомня, че друг мъж ще отглежда детето му. Тя отпусна глава на рамото му.

— Ще успееш ли да го приемеш?

— Щом ти го искаш, нямам нищо против — отвърна той с пресилен ентусиазъм.

— Не бяхме обсъждали подобен вариант, но знам, че нещата невинаги се получават, както човек ги планира.

— На мен ли ми го казваш! — Тя долови горчивината в гласа му и веднага се почувства виновна, че му е напомнила за преживяната загуба. Той обаче се съвзе бързо.

— Все нещо ще измислим. Толкова съм пътувал, че ме чакат цял куп билети с намаление.

— Каквото и да се случи, детето ни ще знае кой е баща му — обеща тя.

Джей кимна, макар да му личеше, че никак не е убеден в думите ѝ. Бе достатъчно умен и си даваше сметка, че детето им ще нарича друг мъж татко. Усмихна се и я погали по бузата.

— Чакаш този момент толкова отдавна. Заслужаваш да бъдеш щастлива.

— Най-много ми се иска... — тя замълча и погледна настрани.

— Какво? — Джей постави ръка под брадичката ѝ и обърна главата ѝ към себе си.

— Нищо — излъга тя.

Взря се в изражението му, в бистрите му сини очи и устата, извита в ъгълчетата, дори да не се усмихваше, сякаш се опитваше да ги запомни. Почувства се като Дороти^[2] в момента, когато се сбoguва с плашилото: „Ще ми липсваш повече от всички.“

Когато той се наведе, за да я целуне, осъзна прекалено късно какво се случва. Бе толкова шокирана, че не намери сили да помръдне, усещаше единствено топлия натиск на устните му и върха на езика му, който докосваше нейния. В нея постепенно се надигаше гореща вълна и преди да се усети, тя разтвори устни и обви врата му с ръце.

През всичкото време мислите ѝ се лутаха и не успяваха да проумеят какво се случва. Та това бе Джей... Нейният Джей.

— Това пък какво беше? — въздъхна тя, когато двамата най-сетне се отдръпнаха.

— Не знам. — Той бе не по-малко развълнуван от нея.

Объркването бързо отстъпи на смущението. Шантава работа, каза си тя. Сигурно разговорът за раздялата им бе оказал влияние.

Тя се отдръпна и заяви с неубедителен глас:

— Струва ми се, че прекарваме прекалено много време заедно. Дали не е... не е ли разумно поне за известно време да престанем да се виждаме?

— Май си права — отвърна нещастно той и погали бузата ѝ с палец, от което тя усети как сърцето ѝ затрептява отново.

— Не можем да позволим подобно нещо да попречи на приятелството ни. — Докато изричаше думите, знаеше, че са безсмислени. В този момент единственото и желание бе той отново да я целуне.

Джей остана смълчан, без да откъсва очи от лицето ѝ. Най-сетне взе решение и се надигна с леко олюляване.

— Време е да тръгвам.

Тя го изпрати до вратата, но за разлика от обикновено, не го целуна за довиждане. Двамата се чувстваха неловко и на нея отчаяно ѝ се искаше той да си тръгне. Също толкова отчаяно ѝ се искаше той да остане. Беше вече на площадката, когато тя го повика.

— Джей.

Той спря и се обърна към нея — висок рус мъж, в измачкан син костюм и връзка, изкривена на една страна — и в този момент ѝ заприлича на момчето, с което се бе запознала преди много години на стълбите пред библиотеката.

— Само за известно време, нали? Докато и двамата... — „Какво? Докато не получим амнезия ли?“ — Докато си изясним нещата.

Той кимна, усмихна ѝ се тъжно, после си тръгна.

---

[1] Джим Морисън — фронтмен на групата „Доорс“, починал на 27 години. — Б.пр. ↑

[2] Дороти и плашилото са герои от „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Недейте! Не ме оставяйте да чакам! — извика Емерсън в слушалката. Очевидно телефонистката никак не се интересуваше, че я разиграват от седмици и е чула всички инструментални изпълнения на известни парчета. По дяволите! Едва се въздържа в отчаянието си да не тресне слушалката.

Грег Пърсел също не бе постигнал нищо. Адвокатът по имиграционните въпроси поне бе издействал шестседмично продължение на визата на Реджи, докато въпросът бъде преразгледан. Така бяха спечелили малко време, от което отчаяно се нуждаеха.

Когато най-сетне служителката се обади, Емерсън научи, че случаят на господин Оканта е предаден в друг отдел. Прехвърлиха я на гласовата поща на началника и тя остави съобщение и телефонния си номер, макар да не очакваше някой да ѝ се обади. Отново щяха да се завъртят в омагьосан кръг.

Едва затвори и новата ѝ секретарка нахлу в кабинета с цяла купчина розови бележки, на които бе записвала съобщения. Джена ги остави на бюрото ѝ.

— Не исках да те прекъсвам, докато говориш.

Днес бе облечена в безформена карирана пола, семпъл пуловер, който ѝ бе поне три номера по-голям, черен чорапогащник и сабо. Наскоро бе завършила „Сара Лорънс“ и отнякъде бе останала с погрешното впечатление, че дрехите, които са били подходящо облекло в университета, са подходящи и за работното място. Джена може и да бе завършила с пълно отличие, но имаше спешна нужда от урок по мода.

Емерсън прегледа съобщенията, докато пиеше вече изстиналото кафе. Уди Райхарт от „Оейзис рекърдс“ — тя организираше парти за един от техните музиканти; Джанел Ръск от „Харпър Колинс“ искаше да разбере кога ще пусне изявлението за пресата; Бил Шнайдер, директор на магазин „Тауър рекърдс“, той щеше да предостави зала за партито на „Оейзис“. Хората се вълнуваха все от въпроси, с които трябваше да се заеме рано или късно. Вместо това прекара почти цяла

сутрин в седмия кръг на ада, известен като правителствена бюрокрация. През последните две седмици не бе сигурна кое е по-важно за нея.

Въздъхна и премести бележките. Щяха да почакат. В единайсет имаше среща с директорката на училището на Ейнзли и ако не побързаше, щеше да закъснее. Грабна си чантата и хукна към вратата. Запита се за какво ли иска госпожа Балард да говори с нея и Бригс. Въпросът сигурно бе изключително сериозен, за да им насрочи среща. Да не би Ейнзли да изоставаше? Възможно ли бе да не завърши втори клас? Чувството за вина, бичът в живота ѝ, отново се промъкна с тихата стъпка на наемен убиец. Ако ставаше нещо с Ейнзли, не трябваше ли да е забелязала?

Автомобилът, който бе поръчала, чакаше на тротоара. Добре, че нямаше много движение и в единайсет без пет шофьорът паркира пред училището. Високи, обрасли с бръшлян стени обграждаха двора и епископалната църква малко по-навътре. Влизаше се през порта от ковано желязо, която се заключваше след края на часовете. Докато минаваше покрай пръснатите из двора дървета, на повечето листата бяха окапали, Емерсън усети как напрежението ѝ се стопява. Каквато и да беше причината да я повикат, едва ли положението бе чак толкова зле.

В сградата бе светло и приятно, по стените бяха закачени детски рисунки и пана, от стаите се носеха весели гласове. Въведоха Емерсън в кабинета на директорката, където бившият ѝ съпруг, както винаги точен, си приказваше с госпожа Балард, едра възрастна жена, с благо лице, винаги облечена в пуловери с бродерии според сезона — днес в зелена жилетка с фенери, които да напомнят за празника на Все Светии.

— Извинявайте за закъснението — започна тя, усмихна се на Бригс и се отпусна на стола до него. — Нали не съм пропуснала нищо?

— Абсолютно нищо — увери я госпожа Балард. Двамата със съпруга ви тъкмо... — тя не довърши изречението, сякаш едва сега си бе спомнила, че Емерсън и Бригс вече не са семейство и седна зад бюрото. — Благодаря ви, че дойдохте. Сами разбирате, че нямаше да ви повикам по това време, ако не бях преценила, че разговорът ни е важен.

Повтори няколко пъти онова, което бе добре известно и на двамата: че Ейнзли била отлична ученичка, че умеела да чете не по-зле от децата в четвърти клас, че я влече изкуството. До много скоро била общителна и обичала да се забавлява. След тези думи, госпожа Балард сви вежди. Емерсън усети как се напруга, докато директорката обясняваше, че напоследък Ейнзли се била затворила в себе си и се разплаквала при най-незначителния повод. Това било толкова нехарактерно за нея и тя преценила, че на всяка цена трябва да сподели проблема с родителите. Забелязал ли е някой от тях промяна в поведението ѝ, поинтересува се тя.

Емерсън отново усети как се надига чувството за вина. Аз съм виновна, мислеше си тя, аз съм лоша майка. Напоследък не прекарваше достатъчно време с дъщеря си. Когато вечер се прибереше вкъщи, бе толкова изтощена, че едва намираше сили да държи очите си отворени. Освен това се измъчваше заради Реджи и не мислеше почти за нищо друго. Когато не бе на някоя от тайните си срещи с него, бе на телефона и звънеше, за да събере информация по случая му. Нищо чудно Ейнзли да се чувстваше изолирана. А най-лошото бе, че не беше забелязала състоянието на дъщеря си. Да, няколко пъти напоследък детето бе избухвало, беше изпадало в лошо настроение, но тя реши, че това е началото на пубертета.

Дори Бригс да бе на мнение, че не се справя достатъчно добре като майка, той не каза и дума. Изненада я неочакваното признание:

— Страхувам се, че аз съм виновен, госпожо Балард. Напоследък съм потънал в работа и когато Ейнзли е с мен, обикновено съпругата ми се занимава с нея. — Фирмата му се бе сляла с друга и напоследък работата се бе удвоила. — Нямам представа дали това я притеснява, но може да има връзка. Нали ги знаете момиченцата. Те искат вниманието на татковците да е насочено към тях непрекъснато. — Усмихна се, тъй като не искаше да задълбочава въпроса.

Емерсън бе готова да го целуне. Въпреки това не беше справедливо Бригс да поема цялата вина.

— Аз трябваше да обърна повече внимание — намеси се и тя.

— Има ли някакви промени във всекидневието ѝ? Може би във вашето ежедневие? Извън работата — уточни госпожа Балард и сви вежди, докато наблюдаваше ту Емерсън, ту Бригс.

— Майка ми е тежко болна — обясни Емерсън.

Директорката я погледна с искрено съчувствие.

— Двете с Ейнзли близки ли са?

— Да, разбира се. — „Не бе точно така; дори преди Марджъри да се разболе, тя бе твърде заета с най-различни комитети и социални събития, за да прекарва достатъчно време с Ейнзли — въпреки че ако майка ѝ имаше някаква слабост, това бе внучката ѝ.“

— Само че мама е болна от доста време, така че Ейнзли имаше достатъчно време, за да свикне.

— Позволете да направя едно предложение. — Възрастната жена се отпусна назад, събра върховете на пръстите си и подпря с тях брадичката си. — Може би Ейнзли ще има полза, ако започне сеанси.

— За терапевт ли говорите? — попита стреснато Емерсън. Толкова ли бе сериозно състоянието ѝ?

— Училищната психоложка е подготвила списък с имената на... — продължи госпожа Балард, гласът ѝ беше зареден с толкова искреност и доброжелателност, че на Емерсън ѝ се прииска да скочи и да я удуши.

— Благодаря ви, госпожо Балард, ние ще се заемем — прекъсна я любезно, но категорично Бригс, усмихна се мило и се изправи. — Благодаря ви за усилията, ние ще се заемем с проблема. — Той протегна ръка. — Междувременно, ако има нещо друго, вие ще ни уведомите. — Както бе изпънал гръб, той приличаше на някой държавник с очилата с тъмни рамки и раирано сако в същия кафяв цвят като косата му.

Излезе от офиса и Емерсън заситни след него на високите си токчета, изпълнена с удивление. Кой бе този непознат? Не си спомняше бившият ѝ съпруг да е бил толкова решителен по времето, когато бяха женени. Дори нямаше представа, че Бригс е способен да действа по този начин.

Той спря в коридора, за да я изчака.

— Трябва да поговорим — заяви той.

— Още сега. — Посочи пейка отстрани на параклиси в другия край на двора. Бе доста хладно, но пък там може да говорят на спокойствие.

Бригс погледна часовника си и кимна. По навик стисна ръката му, докато вървяха към параклиса.

— Трябваше да забележа — започна тя, когато седнаха. — Просто не ми достига времето. Работата, мама... — „И Реджи“, добави безмълвно тя.

— Преди да започнем да се обвиняваме, трябва да разберем какво не е наред и дали нещо не е наред заяви по-спокойно Бригс. — Откъде да знаем, че не е заради нещо, което се е случило в училището?

— Тя обожава госпожа Фрей. — Ейнзли винаги казваше, че иска да стане като учителката си, когато порасне.

— Може да е заради някое от другите деца. Знаеш какви са малките.

— Винаги се е разбирала със съучениците си. — Емерсън се опита да си спомни дали се е случило нещо, което да я е разстроило, но единственото, което ѝ хрумна бе, че най-добрата приятелка на дъщеря ѝ Хилъри, се беше разболяла и отсъстваше цяла седмица.

— Да не е нещо вкъщи? — изпитателно я стрелна той с поглед. Бригс никога не подпитваше за личния ѝ живот, но тя забеляза въпроса в очите му.

За момент се поколеба, след това прецени, че не е редно да крие от него. Ставаше въпрос за Ейнзли и той имаше право да научи.

— Срещам се с един човек — призна тя и потръпна от студ. Не откъсваше поглед от едно врабче, което подскачаше близо до стената на параклиса, яка постройка от червени тухли, строена през двайсети век.

Когато вдигна поглед към Бригс, той се бе постарал да изглежда напълно спокоен и младата жена усети, че крие истинските си чувства. Каквото и да изпитваше, той го запази за себе си и каза само:

— Учудвам се, че Ейнзли не е споменала нищо.

— Тя още не знае. Поне си мисля, че не знае. — Емерсън си спомни случая, когато дъщеря ѝ едва не ги хвани в леглото и усети как лицето ѝ пламва. — Виждахме се само когато нея я няма. Въпреки че може и да е усетила нещо.

— Тя вече е достатъчно голяма и знае, че ти си имаш отделен живот — отвърна предпазливо Бригс. — Не е ли редно да се запознае с мъжа?

— Тя го познава. Двамата са добри приятели. — Обърна се към бившия си съпруг с измъчена усмивка. — Става дума за Реджи, той поема нощните смени при мама.

Бригс знаеше всичко за Реджи; напоследък Ейнзли не говореше почти за никого друг. Въпреки това остана шокиран. В нейния свят, макар че всички тръбяха, че са против дискриминацията, малцина от нейното обкръжение излизаха с хора, които не бяха от тяхната раса. Когато се вгледа внимателно в лицето на Бригс, тя забеляза единствено лека изненада.

— В такъв случай, ще се зарадва — отвърна той. — Тя смята, че е върхът.

Емерсън му бе благодарна, че не я накара да се почувства по-зле. В този момент си каза, че той може и да не бе мъжът, когото бе искала за съпруг, но тя не му бе дала никакъв шанс. Вероятно, ако бе откровена още от началото, той щеше да я обикне такава, каквата е. Не бе нужно да полага толкова усилия, за да му се хареса, но едва сега разбираше, че усилията ѝ са били плод на възпитанието на Марджъри и собствената ѝ неувереност.

— Ейнзли не е проблемът, мама създава проблемите — отвърна тя. Не бе необходимо да обяснява повече; той бе прекарал достатъчно време с Марджъри и знаеше колко силно ще се възпротиви тя на подобна връзка. — Има и още един проблем. — Тя обясни за визата на Реджи.

— Познавам човек, който може да помогне — смръщи вежди замислен Бригс.

— Наистина ли? — зарадва се тя.

— Помниш ли Брад Уитиър? Бяхме заедно в „Бъркли“. — Емерсън поклати глава. Името ѝ бе смътни познато, но така и не успя да си спомни лицето му. — В една правителствена комисия е и, доколкото знам, много близък с губернатор Патаки — продължи Бригс. — Както и да е, длъжник ми е. Преди няколко години помогнах на доведената му дъщеря да влезе в „Йейл“. Всеки път като се видим, той ми благодари. Ако го помоля, със сигурност ще вдигне телефона.

— Наистина ли ще го направиш? — ахна изумената Емерсън.

Той се усмихна.

— Защо си толкова изненадана? Не съм чак такъв звяр.

— Не съм и помисляла подобно нещо — изчерви се тя.

— Просто съм неподходящият човек. — Усмивката му бе тъжна. — Няма нищо. Ще ми се да мисля, че това е вече минало. Всъщност, много бих се радвал, ако отново станем приятели. Заради Ейнзли.

— Не само заради Ейнзли. — Тя стисна леко ръката му. — Виж, знам, че не си длъжен да го правиш, но ще съм ти безкрайно благодарна.

— Истината е, че имам скрита цел — призна той и се усмихна с неудобство. — Знам, че открай време мислиш, че съм... как да го кажа... имаш ме за мухльо. За мен е въпрос на лична чест да ти докажа обратното.

Тя се ухили.

— Ти шегуваш ли се? Ако успееш да направиш нещо, ще поръчам бронзова статуя в твоя чест.

Няколко дни по-късно Бригс позвъни в офиса ѝ.

— Как е Ейнзли? — попита той.

— Струва ми се добре, но така и не успявам да преценя. Все още не мога да определя дали е от пубертета, или наистина има нещо, което я измъчва — обясни Емерсън. Беше се опитала да поговори с дъщеря си, но не постигна почти нищо. — Франи ми даде името на една от авторките си, терапевтка, която е писала книга за въздействието на развода върху децата. Чух се с жената по телефона, но не исках да запише час, без да съм говорила с теб. Тъкмо се канех да ти звънна.

— Няма да е лошо — отвърна той. — Искаш ли да дойда?

— За първата среща няма нужда. Тя иска да поговори сама с Ейнзли.

— После ще ми разкажеш ли?

— Разбира се.

Последва мълчание, след това Бригс заговори много предпазливо:

— Слушай, имам новини за приятеля ти.

— Наистина ли?

— Брад звънна тук-там.

— И?

— Прехвърлили са случая му на „Вътрешна сигурност“.

Емерсън бе толкова слисана, че без да иска, се изсмя.

— Това е най-шантавото нещо, което някога съм чувала. Те да не би да мислят, че е терорист? — Въпреки това усети как кръвта се оттича от лицето ѝ.

— Нищо не са казали. Брад се опитва да разбере нещо повече. — Последва дълго мълчание, след това Бригс попита много сериозно: — Ем, доколко познаваш този човек?

— Знам само, че не е терорист! — извика тя.

— Не казвам, че е. Питам се дали има нещо в миналото му, за което не знаеш.

— Сигурна съм, че не крие нищо. Знам какъв човек е! — Усети, че вика и погледна към вратата. Изпита облекчение, че е затворена. Овладея се и продължи по-спокойно: — Добре. Ако ще се почувстваш по-спокоен, ще говоря с него. Ще разбере дали има някаква причина да е в списъка за наблюдение.

— Би било добре. Заради всички ни — добави строго Бригс.

Емерсън затвори и усети, че ѝ прилошава. Бе убедена, че Реджи е невинен, че не е извършил нищо нередно. Въпреки това тъничко гласче шептеше: „Не за пръв път си въобразяваш, че един мъж е свестен, а той се оказва пълен боклук.“

Едва се насили да вдигне отново слушалката и да набере номера на Реджи. Разбраха се да се срещнат след работа в малък ресторант във Вилидж, където нямаше опасност да ги забележи никой от познатите на майка ѝ.

Пристигна малко преди да мръкне и откри, че той я чака отпред, облечен в тънко палто; духаше на ръцете си, за да ги стопли.

— Защо не изчака вътре? Сигурно си замръзнал — скара му се тя, докато влизаха в заведението.

— Страхувах се, че няма да ме видиш. — Той се усмихна и посочи навалищата около бара. „Този Реджи познаваше и обичаше — каза си тя, — мъж, който никога не пропускаше да направи някой дребен жест.“

— Този път аз черпя — обяви той, след като седнаха на масата и отвориха менютата.

— Много си мил, но няма нужда. Мога да го запиша като представителни. — И двамата знаеха, че това е просто извинение, че истинската причина тя да настоява да плати всеки път е, защото е наясно, че парите му са малко.

Реджи поклати глава.

— Настоявам. В противен случай ще започна да се чувствам като държанка. — Поспориха още малко и накрая тя се предаде. Знаеше, че

и той си има гордост.

— Когато се обади, реших, че се е случило нещо лошо — погледна я внимателно Реджи, след като поръчаха и им донесоха напитките.

— Защо реши така? — попита тя и изведнъж се почувства неловко, въпреки че ресторантът бе уютен и отвсякъде се носеше глъчка и долитаха приятни ухания.

— Не знам, по гласа ти. — Той сви рамене. — Очевидно съм сбъркал. Както и да е — той се огледа с усмивка. — Не виждам нито един желаещ да ме арестува.

Той само се шегуваше, но тя усети как сърцето ѝ се свива. Единствено опитът да не издава чувствата си я възпря да премълчи онова, което я измъчваше.

— Трябва ли да има причина, за да те видя? — попита небрежно тя и прокара пръсти по силната му мазолеста ръка. — Не сме се виждали почти цяла седмица. Липсваше ми. — Напоследък, след работа бързаше да се прибере у дома при Ейнзли, така че не ѝ оставаше никакво свободно време.

— В такъв случай трябва да наваксаме изгубеното време — усмихна се лениво той, а тя почувства как в стомаха ѝ се разлива топлина. Имаше чувството, че усеща как ръцете му галят кожата ѝ, как възбуждат тялото ѝ и тя губи задръжките си.

След това проблемът отново надигна глава. Припомни си разговора с Бригс. Нямаше как да го заобиколи. Налагаше се да попита Реджи дали има нещо в миналото му, което може да е причина за възникналите затруднения. Ако имаше дори зрънце истина в обвиненията, тя бе длъжна да разбере.

— Истината е, че има нещо — започна тя и сериозният ѝ глас му подсказа, че причината за срещата им е друга. Той веднага застана нащрек и очите му заблестяха на светлината на свещите. — Приятел на бившия ми съпруг се е обадил, за да провери случая ти. Очевидно има някакво недоразумение.

— Какво недоразумение? — намръщи се учуден Реджи.

— Случаят ти е прехвърлен на „Вътрешна сигурност“.

Той я зяпна смаян.

— Не разбирам — поклати глава той. Беше се ококорил. — Да не би да мислиш, че...

На Емерсън отчаяно ѝ се искаше да отрече, но не можеше. Трябваше да мисли за Ейнзли. А също и за майка си. Ами ако това бе просто предположение — ако бе участвал в някаква подозрителна дейност в Нигерия? Дори самият той да не ги наранеше, можеше да ги изложи на потенциална опасност. Въпреки това тя имаше чувството, че забива в сърцето му нож, когато попита:

— Сещаш ли се за някаква причина да те включат в списъка на терористите?

— Не. Няма причина — заяви категорично той.

Изражението на лицето му трябваше да ѝ вдъхне достатъчно увереност, но тя не можеше да остави нещата така. Прекалено много бе заложено.

— Да не би да се е случило нещо преди време, за което да си забравил? — продължи да настоява тя, въпреки че ѝ бе крайно неприятно.

— Не бих забравил подобно нещо.

— Трябва да има някаква причина.

— В моята страна имаше много кръвопролития през годините, при това поради причини, които са напълно безсмислени. — Той говореше тихо, наблягайки на всяка дума. — Моите хора знаят, че няма смисъл да питат защо. Въпросът винаги е как. Как да се преборим с това? Понякога проблемът не може да бъде преодолян и това е един от тези случаи. — Той се изправи и застана мирно. Дори крал не би излъчвал повече достойнство. — Предай поздрав на майка си и ѝ кажи, че съжалявам, задето повече няма да имам възможност да се грижа за нея.

— Не! Ти не ме разбра! — Емерсън скочи и го стисна за ръкава. Бе очевидно от болката в очите му, че той я бе разбрал много добре.

Отдръпна се от нея нежно, със съжаление и отстъпи назад.

— Не бих искал да се притесняваш за безопасността ѝ, затова най-добре е да изчезна.

След тези думи той си тръгна и остави Емерсън сама, онемяла от мъка, едва дишаща, сякаш в помещението не бе останал кислород.

ЗИМА

Любовта ми към Линтън е като горските листа. Знам, че времето ще я промени, също както зимата променя дърветата — любовта ми към Хийтклиф прилича на вечните скали под тях — извор е на малко удоволствия, които можеш да видиш, ала е необходима.

Емили Бронте, „Брулени
хълмове“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джей бе в заседателната зала заедно с Тед Остър и останалите от дизайнерския екип и обмисляха стратегията около рекламата на дънки „Консепт“, когато Инес позвъни по интеркома.

— Джей, Франи на втора.

Той грабна слушалката, приятно изненадан, че му звъни. Напоследък почти не му се обаждаше, освен когато ставаше въпрос за часовете за бременни. Извън тези часове двамата почти не се виждаха, а когато излизаха, никога не бяха сами; последната им среща бе на Деня на благодарността, когато вечеряха у Емерсън, а след това още веднъж, на парти за един от авторите на Франи. Преструваха се, че нищо не се е случило, но в разговорите им се долавяше напрежение, нито един от двамата не намираше сили да признае какво става.

— Здравсти, казвай — започна той.

— Нещо важно ли работиш? — Познатият ѝ глас го накара да потръпне. Много му липсваше старата им дружба. Напоследък, въпреки че много бе мислил, често му се искаше приятелството им да бе прераснало в нещо повече.

— Може да почака — отвърна той, без да обръща внимание на извитите вежди на Тод.

— Искан да ти кажа, че контракциите ми започнаха. — Говореше напълно спокойно, но той долови скрития страх.

Джей усети как сърцето му прескочи.

— Господи! — Пресметна бързо наум. — Нали до термина ти оставаха още две седмици? — Сниши глас, за да не чуват другите.

— Кажи го на бебето — заяви Франи.

— През колко време са?

— На около десет минути. Още е рано да включвам алармата.

„Прекалено късно е“, разтревожи се Джей.

— Не трябваше ли да си в болницата?

— Няма начин — отвърна тя и му напомни какво ги бе предупредила преподавателката от часовете за бременни. — Там ще

вися часове, а стажантите ще се изреждат да ме ръчат и опипват като печена пуйка.

— Говори ли с лекаря?

— Току-що се чух с него — отговори тя. — Май играеше голф. Или говореше сериозно, когато каза, че има още много време, или просто не искаше да загуби.

— Как е възможно да се шегуваш в такъв момент — Обзе го ужас, когато усети, че говори строго като баща си.

— Какво друго да правя? Прекалено късно е, за да се откажа, затова най-добре да приема онова, което предстои. — Той знаеше, че тя се шегува, за да разсее напрежението. — Ще видиш какво ще стане, докато се опитвам да изкарам динята през сламка, тогава изобщо няма да ми е до смях — рече тя, цитирайки една от жените в часовете за бременни, раждала два пъти досега.

Отново го обзе паника.

— Само не ми казвай, че си на работа. — Знаеше какво представлява Франи и нямаше да се учуди, ако бе в офиса.

— Ти за луда ли ме имаш? Само защото не съм разбързала да тръгна за болницата, не означава, ще оставя някой от офиса да ми изражда детето.

„Нашето дете“, поправи я наум той.

— Тръгвам — заяви той.

— Вече ти казах, че е прекалено... — тя замълча изпъшка. Щом успя да си поеме отново дъх, изхлипа: — Ооо. Това беше кофти работа. Добре де, няма се откажа от малко компания.

— Затварям, ще ти звънна отново от таксито. — Тя вече се пресягаше да си вземе палтото.

Пет минути по-късно се беше качил на такси, вън бе започнало да вали сняг, мокър сняг на парцали, който полепваше по предния прозорец. Въпреки че в таксито бе студено, той се потеше в дебелото палто. Напразно се притесняваш, каза си той. Какво може да се обърка? Франи беше здрава и бременността й протичаше нормално.

Не беше ли така и при Вивиън?

Когато пристигна, Франи го посрещна на вратата по хавлиен халат, с пухкави чехли, косата ѝ беше вързана на кок, от който се

разпиляваха къдрици също като гейзер.

— Много си бърз — започна тя, щом отвори вратата. — Да не би да си дошъл със ски?

Джей изтръска снежинките от палтото, преди да го закачи.

— Почти — отвърна, като си спомни как таксито бе поднесло, когато завиваше по „Блийкър“.

— Искаш ли чаша чай? — предложи тя и побърза да уточни: — Не е билков.

Без да обърне внимание на предложението, той заговори нервно:

— Ти не трябва ли... не знам...

— Да се мятам в леглото, ухапала кожен колан ли? — довърши вместо него тя. — И на това ще му дойде времето.

— Седни, аз ще направя чай — реши той и я поведе към тесния хол, пълен с какво ли не — Франи никога не изхвърляше вещи; в момента, докато снегът валеше тихо и покриваше с белота Пери стрийт, двамата сякаш бяха единствените хора на света.

— Не, благодаря, нали не си забравил, че трябва да остана права? — Започна да крачи из стаята, а пантофите оставяха следи по износения персийски килим. След това най-неочаквано тя се преви, хвана се за корема и изпъшка.

— Бързо. Колко е часът?

Той погледна часовника си.

— И дванайсет.

— Шест минути от предишната — рече тя и се изправи с усилие. Заклатушка се до канапетото, притиснала ръце към кръста, и се тръшна на него задъхана, по челото ѝ избиха капчици пот, които заблестяха на бледата зимна светлина.

— Стига вече, тръгваме. Обличай се, аз ще им кажа да докарат колата отпред. — В таксито бе съобразил да се обади на агенцията за автомобили под наем, които фирмата му ползваше. Тя понечи да негодува, но той я прекъсна и отсече: — Можеш да недоволстваш по пътя към болницата.

— Ти пък кога се научи да командориш така? — Погледна го престорено сърдито, докато той ѝ помагаше да се изправи.

— Не ми е за пръв път, нали не си забравила?

Двамата се спогледнаха. Как би могла да забрави? Франи взе бърз душ, obu дънки и огромен пуловер с изправен на задните крака кон, който той ѝ бе донесъл, когато ходи в Монтана. Беше го опънала на корема и приличаше на яка кралица на родеото. Докато ѝ помагаше да си облече палтото, тя надникна през прозореца.

— Много ли ще навали?

— Предвиждат около трийсет сантиметра. Няма проблем. Най-зле ще стане довечера. — Грабна чантата, която бе приготвил, докато тя беше под душа. Чантата на Вивиън бе готова седмици по-рано, но тъй като бебето на Франи подрани, на нея не ѝ остана време.

Щом излязоха, той я прихвана за лакътя и я поведе по хлъзгавия тротоар към автомобила. В момента имаха единствено лимузина и когато се качиха, Франи подхвърли:

— Мислех, че ще ме откараш в болницата.

— Точно така.

— Защо тогава ми се струва, че сме тръгнали на абитуриентски бал?

Джей се ухили.

— Щях да ти осигуря и официална рокля, но не ми остана време.

— Ама какво гадже си ти?

— Ще ти се реванширам, когато всичко свърши — обеща той, забравил, че е женен, а Франи сгодена.

Тя се преви при следващата контракция. Този път стисна силно ръката на Джей и остана намръщена, докато болката премина. Изви глава към стъклената преграда зад шофьора и измърмори:

— Питам се дали взима допълнително за изразждане.

— Предпочитам да не проверяваме.

Колите по Осмо авеню се бяха подредили броня до броня, забавени от снега. Контракциите бяха на всеки пет минути; той ги следеше, откакто тръгнаха. Вивиън се държеше като дама, дори когато я болеше, затова пък Франи се оказа шумна — пъшкеше и стенеше.

— За всичко си виновен ти — задъхваше се тя между контракциите и го гледаше лошо. — Ако се беше съгласил, в момента да сме в „Шонесис“ и да обръщаме бира след бира.

— Доколкото си спомням, ти ме накара — отвърна с усмивка той.

— Не ми беше много трудно. Аууу. — Тя се преви отново.

Джей ѝ разтриваше гърба, шепнеше окуражителни думи, докато тя отново се изправи; приличаше на току-що изстреляна от оръдие — поруменяла, къдриците ѝ стърчаха във всички посоки.

— Наистина се случва, нали? — прошепна тя. — Ще си имаме дете.

Той постави ръка на корема ѝ.

— Имам чувството, че му предстоят велики дела. С гени като нашите не може да е друго.

— По-полека, дай първо да се справим с това, а после ще започнем да заделяме пари за „Харвард“.

— Честно да ти кажа, мислех си за нашата Алма матер. Ако... — той замълча, когато забеляза изумлението по лицето ѝ. — Какво има, Франи? Добре ли си?

— Водата ми току-що изтече. — Тя се наведе към увеличаващото се мокро петно на дънките.

Той грабна бебешко одеялце от чантата и се опита да попие с него. И двамата дишаха тежко, а сърцето на Джей всеки миг щеше да се пръсне. Той прегръщаше Франи и през останалата част от пътя шепнеше на ухото ѝ и повтаряше, че всичко ще бъде наред.

В „Сейнт Винсътс“ я прехвърлиха в инвалиден стол и се отправиха към асансьора. Джей тичаше до нея, без да изпуска ръката ѝ. За щастие стаята, в която бе разпределена, се оказа празна и на Франи не ѝ се наложи да слуша виковете на друга жена. Нейните бяха достатъчни, за да съборят стените.

— Нали няма да си тръгнеш? — молеше го жално тя, докато го избутваха от стаята, за да може лекарят да я прегледа на спокойствие.

— Ще чакам пред вратата. Да не би да мислиш, че ще те оставя на тези аматьори? — пошегува се той.

Дежурната сестра се намеси сухо.

— Съпругата ви е в добри ръце.

Джей и Франи се спогледнаха. Нито един от двамата не обясни каква е връзката им.

Сега вече на Франи ѝ беше ясно какво ѝ е било на Фей Рай да роди бебето на Кинг Конг. Ако чудовището, което се опитваше да излезе от нея, тежеше под три килограма и половина, мислеше си тя,

докато болките я разкъсваха, значи ханшът ѝ е по-тесен, отколкото предполагаше. Когато всичко приключеше, нямаше да има причина да не може да се вмъкне в бикините на Парис Хилтън.

— Хайде, Франи. Напъвай — чу тя гласа на доктор Стайн през бученето в ушите.

— Раждам бебето на Кинг Конг, а вие искате да напъвам — изръмжа тя. Нямаше начин бебето да излезе по същия път, по който бе влязло. Тя изви гръб и цялото ѝ тяло бе прорязано от разкъсваща болка, съпроводена от нечовешки писък, който раздра гърлото ѝ:

— Аааааааааааааааа...

— Справяш се чудесно, Франи. Почти сме готови. — Джей пригладжаше назад мокрите кичури коса. Гласът му я успокои, също като инжекцията, която ѝ биха преди малко, за да намалят болката.

— Ще повярвам едва когато го видя — изпъшка тя.

— Още няколко напъна. Ще се справиш. Знам, че можеш. — Гласът му бе нежен, но настойчив.

Ново цунами от болка премина през нея и тя изкрещя. За момент ѝ се прииска да не се бе подлагала на този ужас. Какво бе да останеш без деца в сравнение с това да те разцепят като презрял пъпеш? Сега вече измъкване нямаше, трябваше да затвори очи за приближаващите торпеда и да се устреми напред.

Франи се напъна с всички сили и мускулите в тялото ѝ затрепериха.

— Главата излиза! — обади се сестрата.

През бученето в ушите Франи чу гласа на лекаря.

— Добре, Франи, сега вече по-бавно. — Тя се отпусна задъхана назад, но едва успя да си поеме дъх и той отново я заизмъчва. — Така, още един напън. — Както бе легнала, виждаше доктор Стайн между разтворените си крака и крайчетата на сивата му коса, щръкнали изпод хирургическата шапка. Дори да изскубнеше космите му един по един, той пак нямаше да разбере какво е болка.

Отново започна да напъва, като единствената ѝ мисъл бе да се отърве час по-скоро от съществуването в нея.

Усети нещо топло и мокро да се изплъзва между бедрата ѝ и болката неочаквано изчезна. Доктор Стайн вдигна нещо, но когато тя повдигна глава, за да види по-добре, потта се стече в очите ѝ и тя успя

да различи вързоп с цвят на сурово месо, оплескан от главата до петите с нещо, което приличаше на мехлем.

— Момиче! — провикна се доктор Стайн.

Франи примигна и вързопът се превърна в малко съвършено бебе.

— Господин Гюндерсън, ще ми окажете ли честта? — Лекарят подаде ножици на Джей.

Джей откъсна поглед от новороденото, колкото да пререже пъпната връв, след това Франи пое малкото, топло бебе и го притисна до гърдата си и розовата устичка намери зърното ѝ.

— Умно момиченце. Знае правилния път. — Вдигна поглед и се усмихна на Джей. Лицето му бе мокро от сълзи.

— Съвършена е — прошепна той. Бе като омагьосан. Погали малкото сбръчкано краче с пръст. — Добре сме се справили. — „Не, бяха създали чудо.“ — Виж, има твоите очи. — „Ясни сини очи.“ — И моя нос. — Майка ѝ щеше да се гордее, въпреки че Франи предпочиташе нослето да е право като на Джей.

— Няма си много коса. — Джей докосна светлия мъх по главата на бебето.

— Ще порасне — отвърна тя.

Джей помръкна за миг, сякаш си бе спомнил, че няма да е до нея, когато това се случи. Франи посегна, стисна ръката му, решена да не разваля момента. Двамата се сгушиха един до друг, без да откъсват очи от малкото момиченце със сини като на баща си очи характерния за семейство Ричман нос.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сега почти ми се иска още едно. — Емерсън не откъсваше поглед от спящото бебе.

Стиви надникна над рамото ѝ.

— Защо казваш „почти“? Признавам обаче, че е много сладка. — Рут Джейдън Ричман, кръстена на бабата на Франи, бе копие на Франи, лицето ѝ беше смръщено решително, докато държеше малкото си юмруче под брадичката.

Когато Франи съобщи, че ще организира парти — кръщение за Рут, еврейска традиция, която заместваше обрязването при момчетата, Стиви се качи на първия самолет. Кийт също пристигна, пристигнаха и родителите на Джей, малко пообъркани от необичайния начин, по който внучето им се бе появило на бял свят.

Нямаше я единствено Вивиън. Стиви се запита дали някога ще се върне. Сигурно и Джей се питаше, защото бе очевидно, че е решил да продължи живота си без нея. Напоследък говореше единствено за бебето. Стиви бе забелязала, че Франи е особено важна за него и когато Кийт пристигна, той сякаш се затвори в себе си. Джей много се стараеше да се държи приятелски, но личеше, че го прави насила, сякаш мразеше Кийт. Кийт, изглежда, също бе забелязал, защото винаги когато Джей бе наблизо, той подчертаваше близостта си с Франи.

— Ако можеше да остане такава завинаги — въздъхна Емерсън. — Чакай само да порасне. Няма да ти стигат силите да следиш колко бързо се променя.

— Дотогава има много време — отвърна Франи. — В момента най-големият ми проблем са обривите на дупето ѝ. — Тя се наведе, за да приглади одеялото на Рут. Приличаше на мадона на Фра Анджелико^[1], къдриците обрамчваха лицето ѝ, озарено от радостта на майчинството.

— Учудвам се, че ти се налага да сменяш пеленки, като гледам как Джей бди над нея — пошегува се Стиви. Франи я погледна странно

и на Стиви ѝ се прииска да не бе казвала нищо. Очевидно ролята на Джей си оставаше доста болезнена тема.

— Държи се като всеки горд баща — обясни Емерсън, за да заглади нещата.

— Само че знае, че няма да е за постоянно — отвърна тихо Франи и погледна Рут.

— Той ще я вижда — продължи Емерсън. — Когато тя порасне, може сама да идва при него.

— Знам, въпреки това няма да е същото — поклати тъжно глава Франи.

— Определихте ли дата? — попита Стиви, тъй като знаеше, че Кийт става неспокоен.

— Моля те, недей. — Франи се отпусна в люлеещия се стол, но попадна върху надуваема играчка, която издаде приглушен стон. Тя я измъкна и я подхвърли на пода. — Толкова съм изтощена, че не ми се мисли, че трябва да събера целия багаж, за да го пренеса на другия край на континента. Няма и да мога да помисля, докато Рут не започне да спи нощем.

Тя погледна към нишата отстрани на спалнята, боядисана в бледожълто, изписана с детски стихчета. Беше толкова тясна, че вътре имаше място само за раkitова люлка, скрин и люлеещия се стол, на който бе седнала.

— Много ще ти хареса до брега — увери я Стиви. Помисли си колко забавно ще бъде, когато двете с Рут започнете да издигате замъци от пясък. Ами романтичните разходки на лунна светлина — добави тя с хитра усмивка. В този момент си припомни първата им среща с Райън, когато вървяха по плажа и вълните се разбиваха в краката им.

— Най-романтичното, което ни се е случило напоследък, бе да изгледаме целия „Безсъници в Сиатъл“ — засече я Франи. — Да не говорим, че аз проспах почти целия филм.

— Не трябва ли да говорим по-тихо — сниши глас Емерсън, когато бебето трепна.

Франи се усмихна и поклати глава.

— С това бебе ли? Тя спи дори в пиковия час в метрото. — Отнасяше се толкова спокойно към бебето, колкото Емерсън се

притесняваше за Ейнзли. — Затова пък когато реши да се обади, човек започва да се пита откъде са се взели тези дробове.

Стиви погледна ухилена Франи.

— Интересно откъде ли ги е взела?

— Добре, че през повечето време е тиха — продължи Франи. — А когато заплаче, Джей я гушва.

Стиви и Емерсън се спогледнаха. Откакто Франи донесе Рут от болницата, Джей на практика живееше в апартамента ѝ. Спеше на канапето в хола, въпреки това на Стиви ѝ се струваше твърде семейно за женен мъж и жена, сгодена за друг.

Какво ли разбираше тя? Нали сама остави единствения мъж, на когото държеше, да ѝ се изплъзне през пръстите. Замисли се отново за Райън и усети тъпа болка. Тя бе понамаляла с времето и този факт я натъжаваше, защото означаваше, че се е предала. А и той отдавна се бе отказал от нея, ако можеше да се вярва на слуховете, не само на зловните приказки на Лив.

Бе сладко мъчение да отиде да види новия му филм за съвместните усилия на общността, организирана от харизматичен свещеник, за възстановяването на град в Западна Вирджиния, в който въгледобивът бил основното препитание на населението. Заглавието „С тези ръце“ бе изключително подходящо. Беше се надявала да бъде доста захаросан или дори опит да се изтъкнат всички грешки и недостатъци, вместо това остана трогната както от факта, че животът я бе свързал с впечатляващо надарен човек, така и от начина, по който бе представил проблемите. Не остана никак изненадана, че бе получил втора номинация за „Оскар“, а тъй като до наградите на Академията оставаха само две седмици, тя тайно се надяваше да спечели.

„Де да имах толкова вяра и във връзката ни“, мислеше си тя. Ако той имаше желание да я изслуша, Стиви бе готова да му признае, че нещата са се променили. Тя самата се бе променила. Вече разбираше много по-добре причината, поради която се ужасяваше да поеме към олтара. Не се страхуваше, че от Райън няма да излезе добър съпруг, истината бе, че не беше сигурна дали от нея ще излезе добра съпруга и майка. Какво разбираше тя от поддържането на дом? Докато растеше, все нямаха пари и се налагаше да се местят от една скапана квартира в друга. Тъй като нямаше баща, единствените мъже в живота ѝ бяха

учителите в училище и услужливите съседи, които винаги се отзоваваха, ако изгърмеше бушон или колата откажеше да запали.

Мъжете, с които Стиви бе излизала, идваха и си отиваха. Едва когато Райън стана част от живота ѝ, тя се отпусна и повярва, че с него може да бъде различно. И беше така, докато той не започна да настоява за нещо повече.

Едва напоследък започна да вярва, че бракът не е чак толкова лошо нещо. Грант се оказа ключът към новия ѝ начин на мислене. За пръв път в живота си тя бе наясно коя е и откъде идваше. Сега вече разбираше, че не съществува понятие като съвършен татко... или съвършена връзка. Просто трябва да приемеш и доброто, и злото, да се примириш, че има дни, в които всичко, което прави другият ще ти се струва нередно.

Едва ли някога щеше да има шанс да сподели с Райън всичко това. Той бе продължил напред. Трябваше и тя да постъпи като него.

Въздъхна тихо и отиде при приятелите си, когато се преместиха в хола при останалите гости. Кръщенето бе кратко, но много прочувствено. Емерсън и Стиви като кръстници поеха на ръце Рут, докато равинът четеше молитви на иврит, после Франи и Джей казаха по няколко думи. Докато пиеха вино и похапваха козунак, имаше благословии, след това бяха внесени плата с храна — фразели и кремообразно сирене, четири вида пушена риба с различни салати, сладки и пудинг с макарони, приготвен от Бела, лелята на Франи. Стиви натрупа храна в чинията си и се настани при Емерсън, в ъгъла до библиотеката. Бяха дошли толкова много гости, че нямаше къде да се седне, затова тя се настани на страничната облегалка на стола.

Попита за Реджи и разбра, че все още няма никакъв резултат. Единствената добра новина бе, че заради дългото разследване, са му продължили визата. За Емерсън това не бе никакво разрешение, тя имаше чувството, че той вече се е върнал в Нигерия. Не беше го виждала, откакто той скъса с нея, и нито единият, нито другият имаше намерение да направи първата крачка към помирение. Въпреки че много се стараше да покаже, че прекарва добре, тя изглеждаше самотна, както бе седнала, кръстосала крака в глезените, подпряла чаша чай на коляното — портрет на жена, която страда, макар да си придава вид на весела.

— Не мислиш ли, че той преиграва? — попита Стиви. — Ти нито си го обвинила, нито нищо.

— Помолих го да ми каже истината. То е същото.

— Не си имала избор. Сама го каза.

— Знам какво ти казах, но не мога да отрека, че сгреших.

— Не ми е приятно да те питам, но сто процента ли си сигурна, че той не е терорист? — Като репортерка Стиви знаеше, че понякога човек трябва да рови, докато стигне до същността на въпроса.

— Ако е, значи съм си сбъркала професията — отсече Емерсън. Репортерите може и да работеха единствено с факти, докато хората, които се занимаваха с пиар умееха да ги извъртят така, че да забележат лъжата отдалече. — Един терорист би ликвидирал мама при първа възможност — усмихна се вяло тя. — Само човек с търпение на ангел би я издържал толкова дълго.

— Значи от терорист той се превърна в светец, така ли?

Опитът на Стиви да разведри настроението не даде резултат. Емерсън продължаваше да пие чай и да се взира някъде пред себе си.

— Не, един светец би отвърнал на обажданията ми. Наранен е и иска да го разбере — обясни тя. — Освен това, дори да ми прости, ако не се случи чудо и Държавният департамент не се намеси, няма никакъв смисъл от прошката му. — В очите ѝ заблестяха сълзи. — Трябваше да се омъжа за него, докато имах възможност. Сега вече е прекалено късно.

Стиви огледа хората в стаята, но, изглежда, никой не бе усетил, че приятелката ѝ преживява нещо тежко. Другите гости си приказваха или похапваха. Франи разговаряше с приятелката си от офиса Хана Морланд. Джей се шегуваше с приятеля си Тод. В другия край на стаята майката на Джей бе потънала в разговор с равина. Близко до Стиви и Емерсън бяха застанали няколко жени, с които Франи се бе сприятелила по време на курса за бременни, които обсъждаха ужасите на раждането.

Стиви отново погледна Емерсън.

— Значи сме в едно положение — заяви тя, мислейки за Райън.

Емерсън я погледна.

— И какво ще правим сега?

— Имаш предвид нещо по-различно от това цял живот да се обвиняваме ли? Когато измисля нещо, ще ти кажа. — Стиви бодна

последната хапка херинга. — Ейнзли как приема нещата? Доколкото разбрах, двамата с Реджи са били доста близки.

— Непрекъснато ме пита защо заминава, защо не може да се вижда с него. Как да обясня на едно седемгодишно дете, че всичко е заради майка ѝ, която е пълна глупачка?

— Не се съди прекалено строго.

— Добре де, полуидиотка. — Емерсън се усмихна накриво.

— Тя все още ли не знае за вас, двамата?

Емерсън поклати глава.

— Мисля, че не.

Стиви се облегна на нея и я прегърна през раменете.

— Ще го преживееш. Понякога животът е много гаден. Хубавото е, че все пак продължава.

Емерсън наклони глава, за да я погледне.

— Ние за моите любовни терзания ли говорим, или за твоите?

Стиви сви рамене.

— И за двете.

Слънцето бе изгряло; нямаше и следа от дъждовете, за които предупредиха. Улиците бяха блокирани от „Хайланд“ до „Ориндж“ и първите лимузини вече спираха пред шатрата за гости, където подранилите можеха да пийнат нещо освежително и да обменят клюки, докато чакат реда си да минат през детектора за метали, преди да тръгнат по червения килим, с който бе застлан булевард „Холивуд“. Медии от цял свят бяха заели позиции; телевизионните екипи бяха в готовност от западната страна на булеварда, по-големите станции и мрежи си имаха мини студиа, а репортерите бяха настанени срещу тях. Тук бяха най-скъпите терени и всеки сантиметър се пазеше ревниво, също като имотите на Малибу с излаз на океана.

Стиви имаше предимство, защото бе сред застаналите най-отпред, малко зад изкуствения чемшир, откъдето можеше да щрака знаменитостите, докато минаваха към платформата, където ги интервюираха Джоан Ривърс и Мери Харт от „Ентъртейнмънт тунайт“. От мястото си виждаше целия театър „Кодак“ с изправената статуя „Оскар“, висока колкото двуетажна сграда, стария хотел „Рузвелт“,

където е била проведена първата церемония по връчването на „Оскар“-ите по времето на Хувър.

От едната ѝ страна бе застанал Гунар Суенсън от Си Ен Ен, а от другата Джеф Муди от Ем Ес Ен Би Си. Познаваше и двамата от години, бяха сядали заедно на по чаша след отразяването на някое важно събитие, ала днес всеки действаше сам за себе си. Никой нямаше да я измести, а ако все пак се опитаха да заемат мястото ѝ, щеше да им даде да се разберат с помощта на специалните обувки, скрити под винтидж роклята от колекция на „Мери Макфадън“.

Лимузините спираха една след друга и хората от шатрата за гости започнаха да се изнизват по червения килим. Пръв бе Крисчън Слейтър с приятелката си, последван от Шарън Стоун без кавалер, облечена в разголена рокля, обшита с кристали. Двамата вървяха между репортерите, които ги викаха по име, отвсякъде блестяха светкавици и жужаха камери. На Стиви ѝ стана жал за неизвестните, които придружаваха известните, и си спомни какво ѝ каза веднъж една холивудска съпруга: „Ако някога се чудиш какво е да си невидим, отиди на «Оскар»-ите“, преди да пропъди всички мисли, завладяна от желанието да улови в кадър следващите знаменитости.

Стиви за малко да падне върху изкуствения жив плет в желанието си да привлече вниманието на Брад Пит. Беше сам, на живо беше също толкова божествен, колкото и на екрана, нещо, което не можеше да се каже за всички звезди. Някои бяха с лоша кожа, на други главите бяха прекалено големи за тялото, жени, които изглеждаха слаби и фини на екрана, на живо бяха невзрачни, мъжествени актьори се оказваха едва метър и шейсет и пет високи.

Единственото, което ги свързваше, беше звездната слава. Дори най-обикновените блестяха, а те бяха толкова много, че човек лесно можеше да ослепее. Стиви отразяваше събитието за дванайсети път и всяка година усещаше магията на празника. Наложил се да впрегне професионализма си, когато забелязал Никол Кидман, феерична в рокля на пластове от ефирен розов шифон, а няколко минути по-късно зърнал Анджелина Джоли с черен шлейф от тежко кадифе. Едва когато забелязал последния човек, когото очакваше да види тук, за момент изгуби самообладание.

— Райън! Какво правиш тук? — Едва не изпусна микрофона.

— Номиниран съм — напомни ѝ той.

— Да! Разбира се! Поздравявам те. Надявам се да спечелиш. — За броени секунди се бе превърнала от известна репортерка в смутена тийнейджърка, която си падаше по учителя.

— Благодаря. — Беше облечен в смокинг, загорял, стегнат, красив като холивудски актьор. А нито един актьор не би се появил на подобно събитие без висока прелестна блондинка. — Май не познаваш приятелката ми Кимбърли. — Обърна се към другата жена. — Това е Стиви. Тя работи за Седми канал.

Стиви отправи към жената блестяща неискрена усмивка и се наведе над живия плет, за да подаде ръка.

— Здравсти, Кимбърли. Много ми е приятно. За пръв път ли си на „Оскар“-ите?

Кимбърли кимна и подхвърли:

— Надявам се, не за последен. — Погледна многозначително Райън. — Все повтарям на Райън, че трябва да направи място над камината си за тази награда.

Стиви разбра, че забележката не е случайна. Сигурно Райън ѝ е разказвал за тях и Кимбърли искаше Стиви да е наясно, че четката ѝ за зъби е в шкафчето в банята. Това означаваше, че все още се страхува от Стиви. Може бе щеше да изпита известно задоволство, но Райън се изви настрани, сякаш нямаше търпение да продължи напред. Даде ѝ ясно да разбере, че тя е вече част от миналото му.

Стиви усети непреодолимо мазохистично желание да попита:

— Значи живеете заедно.

Трябваше да разбере истината. Райън се почувства неловко.

— Ами, всъщност...

— Само докато си намеря апартамент — уточни Кимбърли бързо, без да му даде възможност да отговори. Както се бе притиснала към него, очевидно нямаше намерение скоро да си търси апартамент.

— Ким работеше с мен над филма — обясни Райън.

— Запознахме се по време на снимките — продължи Кимбърли. — Райън ме убеди да се преместя тук. — Стисна свойски ръката му, докато той се усмихваше измъчено и по всичко личеше, че предпочита да е, където и да е другаде, само да не е между настоящата и бившата си приятелка. — Кариерата ми беше в застой. Човек не може да направи чудеса веднага след университета. — Обясни, че работела като асистентка на професор в университета на Западна Вирджиния,

който пишел книга за нещастieto от 1924 година във въгледобивните мини в област Маршъл.

— Сигурно са ти са се отворили доста врати — допусна любезно Стиви.

Включително и тази на Райън. Беше очевидно, че той не си е губил времето.

— Намерих си работа в студио „Дрийм уъркс“ — грейна Кимбърли.

— Където имат нормални бюджети за филми — уточни Райън и се изсмя иронично.

Стиви се обърна към него.

— Трябва да се гордееш с филма си. Невероятен е.

— Гледа ли го? — Стори й се учуден.

— Два пъти — призна тя със смутена усмивка.

С крайчеца на окото си забеляза Джордж Клуни, но не направи никакъв жест, за да привлече вниманието му. „Сега вече знам, че всичко е загубено“, помисли си тя, докато гледаше безпомощно след Райън, който се отдалечаваше с новото си гадже.

---

[1] Фра Анджелико (1400–1455) — със светско име Гуидо ди Пиетро, италиански художник от ранния Ренесанс, доминикански монах. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джей бе застанал до ограждението в залата за пристигащи на летище „Джон Кенеди“ и сърцето му блъскаше до пръсване, докато оглеждаше пътниците, които слизаха по рампата към него. Когато миналата седмица Вивиън позвъни, за да му съобщи, че се прибира, той посрещна новината със смесени чувства. Доскоро бе очаквал този ден с огромно нетърпение. Сега вече не бе сигурен, че го иска. Напоследък се справяше чудесно сам. Дори бе успял да намери покой, макар да бе смятал, че няма да го изпита никога повече.

Франи и Рут му бяха помогнали да се опомни. Всеки път се изненадваше от обичта, която го заливаше, щом погледнеше дъщеря си. Бе подал ръка на приятелка, а ето че този жест се бе превърнал в изкупление. Рут бе донесла нова надежда и бе придала цел на живота му. Напоследък дори походката му бе по-лека и много често се улавяше, че се усмихва без причина. Дългите часове, които бе отделял на работата, случаите, когато губеше представа за времето, бяха останали в миналото и сега, щом станеше пет, той нямаше търпение да тръгне към апартамента на Франи.

А ето, че един разговор от Европа промени всичко. „Как ли щеше да реагира Вивиън, когато видеше дъщеря му за пръв път? — питаше се той. — Щеше ли да допусне Рут да бъде част от живота им... или щеше да я държи на ръка разстояние? Ами как щеше да се държи Вивиън с Франи, след като бе станала майка на детето му?“

Той проточи врат, за да зърне съпругата си в тълпата. Едва сега си даде сметка колко често бе оставал у Франи и се бе преструвал, че са семейство. Истината бе, че и двамата имаха ангажименти към други. А скоро Франи и Рут щяха да заминат на хиляди километри.

При тази мисъл сърцето му се сви. Как щеше да приеме факта, че дъщеря му ще нарича друг мъж татко? Ами Франи? Как щеше да живее без нея? Бе свикнал да я вижда всеки ден и навиците, които си бяха създали, му се струаха чудесни и го даряваха със спокойствие. Вече приемаше Франи в нова светлина, не просто като приятелка, а като жена. Напоследък, когато случайно докоснеха пръсти, той

усещаше напиреща възбуда, същото ставаше и когато тя го целуваше по бузата за лека нощ. Тогава му се искаше да я последва в спалнята.

Не биваше да мисли за това. Трябваше да я остави да продължи живота си. Така щеше да е най-добре както за него, така и за нея. Сега важното бе да спаси брака си, стига да бе останало нещо от него.

Едва позна Вивиън, когато най-сетне я видя. Великолепната жена, която приближаваше, нямаше нищо общо с призрака, който се бе сбогувал с него преди месеци. Бе по-слаба, отколкото му харесваше, но очите ѝ блестяха, а бузите ѝ бяха поруменели. Тя крачеше надолу по рампата целенасочено, метнала на рамо сламена чанта, а широката пола обгръщаше загорели прасци.

Забеляза, че не бе единственият, който наблюдаваше всяка нейна крачка, докато тя минаваше покрай охраната, за да се хвърли в прегръдките му. В този момент усети познатата гордост. Умрете от завист, момчета, тя е само моя. Как бе успял; момче от ферма, свикнало да управлява трактор, да извади такъв късмет с жена, прехвърляла се цял живот от частни самолети на лимузини?

— Не мога да повярвам. Наистина се върна. — Притисна я до себе си и вдъхна аромата ѝ.

Тя се отдръпна, за да му се усмихне.

— Да не би да си решил, че няма да се върна?

— Не. Просто... Няма значение. Радвам се да те видя. Изглеждаш добре.

— Ти също.

— Загоряла си.

— Вилата ни е на брега — напомни тя. — Лежах, без да мърдам, и оставих мама да ме угоява. — Стисна ръката му и двамата се отправиха към лентата за багаж.

— Получих картичката ти. — Дори не знаеше, че е на Майорка, докато не я получи вчера.

Укорът в гласа му не ѝ убягна. Тя спря и го погледна.

— Извинявай, *cheri*. Знам, че трябваше да ти позвъня. Просто всеки път, когато чувах гласа ти... — Тя не доизказа изречението. — Прощаваш ли ми? — Очите ѝ го молеха и нямаха търпение да получат прошка.

— Разбира се — отвърна той. Нямаше смисъл да започват с пререкание.

Докато чакаха багажа ѝ, подбираха безопасни теми, а след това се отправиха към стоянката за таксито. Вивиън му разказваше за старите си приятели, с които се бе видяла в Париж, колко приятно ѝ било да обиколи любимите заведения. Джей, на свой ред, разказа за кампаниите, над които работеше, колко доволни останали в „Уручима мотърс“ от рекламата за джипа „Рафрайдър“. Толкова били впечатлени, че господин Уручима го поканил на гости в Япония.

— Аз поканена ли съм? — попита колебливо Вивиън.

— Разбира се, само че не знам кога ще намеря време. Много съм натоварен. — Истината бе, че не намираше сили да се откъсне от Франи и бебето.

Изчака да се приберат в апартамента и да отвори бутилка вино, преди да повдигне въпроса, който и двамата избягваха.

— Искаш ли да я видиш? — попита тихо той.

Тя кимна, защото знаеше, че говори за Рут. Джей извади последните снимки от чекмеджето на бюрото си и ѝ ги подаде. Тя ги разгледа, без да каже и дума и му ги върна. Стори му се спокойна, но той усети напрежението ѝ, толкова силно, че всеки момент очакваше да затрепери.

— Радвам се за теб. И за Франи.

— Казва се Рут.

— Прекрасно име. Старомодно.

— Така се е казвала бабата на Франи.

— А Франи как е?

— Малко объркана, иначе всичко е наред. Поканила ни е да обядваме у тях в събота. — Той забеляза, че очите на съпругата му са пълни със сълзи, протегна ръка, за да я успокои, и преплете пръсти с нейните. — Съжалявам, Вив, не исках да те разстройвам.

— Няма нищо. — Тя се насили да се усмихне. — Може и да не ми повярваш в момента, но наистина съм по-добре. Не знам дали някога ще го преживея. Струва ми се невъзможно. Въпреки това вече съм готова да продължа напред. С теб. — Тя го погледна срамежливо.

— Радвам се. Известно време не бях сигурен, сега вече знам. — Отговорът не беше много убедителен, но тя не можеше да очаква друго. Колкото пъти се канеше да отиде при нея в Париж, тя отказваше и настояваше, че щяло да ѝ бъде още по-трудно. Как да не се чувства отхвърлен?

— Горкият Джей. Сигурно си мислиш, че съм ужасно безсърдечна. — Тя притисна ръката му до бузата си. Той знаеше, че тя искрено съжалява, ала забеляза, че позата ѝ е свършена — тъмната коса се стелеше по фините рамене, светлината подчертаваше извивката на скулите и единствената сълза, стекла се по бузата ѝ, бе като капка роса върху роза.

— Не съм си помислил подобно нещо — отвърна той. Тя не бе безсърдечна, просто егоистка.

— Знам, че нямаше да искаш да ме видиш в предишното състояние — продължи тя. — Дори мама и татко, щом ме видеха, започваха да клатят глави.

„Аз съм ти съпруг“, прииска му се да извика. Нима не се бе заклел да я обича и в здраве, и в болест? Нямаше смисъл да ѝ напомня тези клетви. Освен това и двамата бяха страдали достатъчно. Ако искаха нещата да потръгнат, трябваше да положат усилия да изградят отново брака си, не да разпилеят малкото, което бе останало от него.

— Промяната на обстановката ти се е отразила добре. Изглеждаш чудесно — рече той престорено весело, също като баща си на погребението. Тогава му бе подхвърлил със същия престорено весел глас, че ще има и други деца.

— Няма да е същото като преди — заявя тя, — но знам, че е възможно да продължим, дори след като се случи нещо толкова ужасно.

Джей не мислеше за бебето, което бяха изгубили. В този момент си представяше малката устичка на Рут, нетърпелива да бъде нахранена, как изглеждаше, след като я изкъпеха, дебеличка, розова и прекрасна. Ами ароматът ѝ — да можеха да открият начин да го съхранят, можеха да го използват като антидепресант. Вивиън нямаше да преживее всичко това, за разлика от него. Как да ѝ откаже да отвори сърцето си за нея?

Импулсивно се наведе и я целуна по устните. Реакцията му го изненада. С тих вик тя се притисна до него и обви врата му с ръце. Нямаше страст, по-скоро зов на отчаяние.

— Искам да опитам отново — прошепна тя, когато двамата се отдръпнаха. Предположи, че е искала да каже „ние“, затова следващите ѝ думи го свариха неподготвен. — Искам друго бебе.

Той се отпусна назад.

— Сигурна ли си, че не е прекалено рано?

Усети я как се напруга. Очевидно не бе очаквала такъв отговор.

— Знам, че никога няма да заместим Стивън — обясни тя. — Това не означава, че няма да обичам другото ни дете.

Джей отново се замисли за Рут. Нима Вивиън не заслужаваше да познае подобна радост? Колкото и да бе изкушен да се поддаде, той съзнаваше, че ще допусне грешка. Първо трябваше да оправят брака си.

— Според мен да не се хвърляме още отсега — реши той.

— Минаха шест месеца — напомни му тя. Гласът ѝ звучеше мило, ала изражението ѝ издаваше ненаказания въпрос: „Как се осмеляваш да ми откажеш?“

— Току-що се върна. Не можем ли да почакаме седмица — две? — попита тихо той. Сега не бе моментът за подобен важен разговор. Щяха да поговорят отново след няколко дни, след като Вивиън си починеше от пътуването.

— *Mais oui, cheri.* — Тя се овладя бързо. — Не говорех за сега, за веднага.

Той познаваше Вивиън много добре. Точно това бе намерението ѝ. Беше възнамерявала да го принуди да я тръшне на килима и да започнат на часа. Не че нямаше да изпита върховно удоволствие. През последните месеци бе живял като монах. Само че тук не ставаше въпрос да задоволи сексуалните си желания. Беше ли готов да заложи цялото си бъдеще заради съпруга, която щеше да го изостави в момент, когато най-много се нуждаеше от нея?

Същевременно не бе убеден, че положението им е безнадеждно. Да, истина бе, че двамата нямаха много общо, но същото важеше и за много други двойки. Ами родителите му? Нямаше други двама неподходящи един за друг от тях — необщителния му баща и чувствителната му майка, която избухваше в сълзи при най-незначителен повод, но те имаха успешен брак в продължение на повече от четирийсет години. Кой би казал, че двамата с Вивиън няма да са щастливи през идващите години?

Имаше нещо, което го възпираше, и то не бе несигурността, която ги очакваше. Беше Франи. Не спираше да мисли за нея. Представяше си я как изглежда сутрин, когато къдриците ѝ са разпилени, когато гушка дъщеря им и я храни. Свързваше ги не само

детето — двамата имаха общо минало. Двата бяха един за друг, приличаха на късчета от пъзел, които пасваха съвършено.

Подобни мисли нямаше да му донесат нищо добро. Трябваше да реши как да възстанови живота си. С течение на времето останалото щеше да си дойде на мястото.

— Ще се справим — увери той красивата си обезверена съпруга и леко я погали по врата. — Няма закъде да бързаме.

— Днес трябва да си много послушна — обясняваше Франи, наведена над нацупеното зачервено лице на Рут.

Всеки друг ден би преглътнала капризите на бебето, но днес Джей и Вивиън щяха да дойдат на обяд и последното, което искаше, бе Рут да е център на вниманието през целия следобед. След всичко, което Вивиън бе преживяла, щеше да ѝ е необходимо време, за да се приспособи.

Рут очевидно си бе наумила друго. Цяла сутрин мрънкаше или надаваше сърцераздирателни писъци веднага щом Франи я оставеше в креватчето. Джей и Вивиън щяха да пристигнат всеки момент и на Франи ѝ се доплака. Вече бе много нервна, отчасти, защото се притесняваше как Вивиън ще реагира, отчасти, защото щеше да е близо до Джей и нямаше представа как да се държи.

Опита се да я нахрани, но Рут не искаше да яде.

— Какво, не е ли достатъчно добра за теб? — гукеше Франи и я гъделичкаше игриво по краката. — Ти имаш ли представа колко мъже биха дали мило и драго да са на твое място в момента?

Единственият отговор на Рут бе поредният пронизителен писък.

— Искаш да те преоблека ли? — Франи разкопча ританките, за да провери памперса, но той се оказа сух.

Изглежда единственото ѝ желание бе някой да я държи на ръце, да я люшка и да тананика по същия начин, по който ѝ пееше нейната майка, докато беше малка. Колко много щеше да обича мама бебето! Франи разбираше, че тя бе работила до пълно изтощение, за да осигури на децата си по-добър живот и се бе поболяла от притеснения заради Боби. Франи изпитваше същото към Рут.

В този момент целият ѝ живот се въртеше около дъщеря ѝ. Отделяше на Рут всяка минута, докато малката беше будна, и вече не

помнеше кога за последен път се е напивала. Хубавото бе, че не се налагаше да мисли над предстоящата дилема. Напоследък Кийт непрекъснато настояваше да определят дата за сватбата. Нямаше нищо против да чака, поне така ѝ бе казал. Просто искаше да разбере какви са плановете ѝ.

Как можеше да мисли за сватба, след като не можеше да се организира до следващото хранене? Дълбоко в себе си знаеше, че това не е нищо повече от оправдание. Истинската причина за отлагането на сватбата не бе нито умората, нито събирането на целия багаж заради преместването. Причината бе Джей. Той щеше да ѝ липсва много. Новината, че Вивиън се връща, ѝ подежда като шок — нежелан и неочакван шок. Беше я срам да си признае, но това бе самата истина. Спомни си онзи ден, когато Джей се грижеше за Рут, докато Франи трябваше да изтича до пералното помещение на долния етаж и да натъпче купчина дрехи в пералнята. Когато се върна, той говореше по мобилния.

— Обади се Вивиън — съобщи ѝ той, когато затвори. — Прибира се във вторник. — Джей ѝ се стори не по-малко шокиран.

— Браво! — извика Франи с престорено задоволство след миг тежко мълчание.

— Да. — Джей ѝ се стори замислен, загледан някъде пред себе си.

— Джей, какво има? — попита нежно тя и го докосна по лакътя. Той я погледна с измъчена усмивка.

— Нищо. Просто ми дойде съвсем неочаквано. Знам, че ще ти се стори странно, още повече, че известно време броих дните, но... — той сви рамене и не довърши изречението.

— Мина доста време — отвърна тя. — Щом я видиш, ще имаш чувството, че не е заминавала. — Франи се стараше да убеди себе си, че така е най-добре, макар думите ѝ да звучаха неискрено.

Той кимна. Личеше, че не е убеден.

— Съжалявам за вечерята.

Едва сега си спомни, че имаха резервация за „Нобу“ за следващия вторник, първата им свободна вечер след раждането на бебето — нещо като позакъсняло празненство.

— А да, резервацията — възкликна тя небрежно в опит да прикрие разочарованието си. — Няма значение. За Емерсън ще бъде

невероятно облекчение, когато разбере, че няма да ѝ се налага да се прави на бавачка. Сигурно и без това съжалява, че го предложи. — Емерсън обожаваше Рут, но тя почти нямаше свободно време.

Джей я бе погледнал със съжаление и още нещо — копнеж ли беше стаен в очите му — след това Рут се бе събудила и бе запълнила мълчанието, надвиснало между тях.

Сега, седмица по-късно, Франи все още нямаше представа какво да прави, как да постъпи. Джей и Вивиън щяха да пристигнат всеки момент и тя си даваше сметка, че най-трудното тепърва предстои.

Рут най-сетне се унесе. Франи тъкмо я слагаше в креватчето, когато звънецът издрънча, тя се стресна и отново заплака. Когато отвори, детето пищеше, а от гърдите ѝ се процеждаше мляко и мокреше блузата.

— Много се извинявам. Обикновено спи по това време. — Франи говореше високо, за да я чуят над писъците на Рут. — Влизайте и се настанете, а аз ще я приспя.

— Ако искаш да я взема... — Джей пристъпи напред е протегнати ръце, но Франи го погледна предупредително. И без това всички се чувстваха неловко, не бе нужно той да напомня, че е гордият татко.

Вивиън се овладя.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита мило тя.

— Сложила съм суфле във фурната — обясни Франи. — Ще го извадиш ли, щом се включи таймерът?

Беше в детската и се опитваше да приспи Рут, когато Вивиън се показва на вратата. Остана там за момент, след това пристъпи напред, елегантна, в тясна кафява пола, ботуши и вталено сако в мек морав цвят. Косата ѝ бе вдигната на кок, който откриваше дискретни диамантени обеци, единствения накит, освен златните гривни. Вивиън нямаше нужда нито от бижута, нито от грим; изглеждаше великолепно, дори когато излизаше изпод душа. Франи бе в дънките, с които бе изкарала бременността, блузата ѝ бе мокра от потеклото мляко и се почувства тромава и неугледна до старата си приятелка.

Вивиън погледна Рут, остана като омагьосана, а по гладкото ѝ лице преминаха сенки на противоречиви чувства. Най-сетне се наведе и постави пръст в едно от свитите юмручета на бебето, а Рут послушно

го стисна. Вивиън се усмихна и по устните ѝ плъзна неуверена усмивка.

— Много прилича на Джей — отбеляза тихо тя.

— Искаш ли да я подържиш? — попита Франи. Вивиън я погледна уплашено.

— Сигурна ли си?

— Би трябвало аз да те попитам — отвърна Франи и погледна скъпото сако. — Ако нямаш нищо против да ти олигави дрехите, заповядай, твоя е. — Тя прехвърли бебето в протегнатите ръце на Вивиън. — Внимавай с вратлето. Все още не може да си държи главата изправена.

Рут веднага млъкна и зяпна Вивиън така, сякаш пред нея бе съвършено нов вид, какъвто не е виждала никога досега. Вивиън също не смееше да откъсне очи от Рут. Оглеждаше я цялата, отгърна одеялцето и заоглежда всяко пръстче на ръцете и краката. Изглежда, бе забравила за Франи, когато запя на Рут на френски тъжна мелодия, също като изражението ѝ.

Таймерът на фурната иззвъня, Вивиън се стресна и се изтръгна от унеса, после подаде бебето на Франи с нескрито нежелание.

— Ще извадя суфлето — заяви тя с напрегнат глас и бързо излезе от стаята.

На Франи ѝ бяха необходими още десет минути, докато приспи Рут. Когато най-сетне излезе в хола, веднага ѝ стана ясно, че нещо не е наред. Джей се бе прегърбил на канапето, загледан напред, а Вивиън я нямаше.

— В банята е — обясни той многозначително, за да ѝ подсказе, че не е отишла там по нужда.

— Всичко наред ли е? — попита загрижената Франи. Джей поклати глава и въздъхна.

— Точно от това се страхувах. — Той сниши глас. — Тя настоя да дойдем. Каза, че колкото повече чакала, толкова по-зле щяло да стане.

— Права е, но от това не става по-лесно. — Франи се настани на страничната облегалка на канапето и отпусна ръка на рамото му.

— Знам, просто е прекалено скоро.

— Не е нужно да продължаваме. Ще дойдете друг път — предложи тя. Едва сега забеляза колко уморен изглежда Джей, сякаш

не спеше добре.

— Толкова много труд си положила — махна той към подредената за трима маса.

— Едно суфле ли? Я стига! Да си обръсна краката, виж, това е труд — пошегува се тя в опит да го развесели.

Той ѝ се усмихна и се изправи.

— Ще отида да видя как е Вив.

Излезе в коридора и след малко Франи чу приглушени гласове. Сърцето ѝ се сви и заради двамата: заради Вивиън, от която се очакваше да направи невъзможното — да продължи живота си и да приеме загубата, въпреки че бебето на съпруга ѝ щеше да ѝ напомня всеки ден какво е изгубила, и заради Джей, който бе разкъсван между съпругата си и дъщеря си. Това не променяше факта, че Франи оставаше точно по средата и не знаеше накъде да се обърне.

„Аз съм виновна“, помисли си тя. Ако се бе спряла на варианта анонимен донор, както всяка друга жена, това нямаше да се случи. Бяха се опитали да измамят майката природа и бяха заловени на местопрестъплението. От друга страна, ако беше постъпила по друг начин, нямаше да има Рут. Не би могла даже да си и представи.

Джей се върна след няколко минути, придружен от Вивиън. Тя се бе постарала да скрие, че е разстроена, но личеше, че е плакала.

— Много се извинявам — започна тя. — Изглежда, все още не съм преодоляла часовата разлика.

— Искаш ли да полегнеш? — Франи протегна ръка към нея, но Вивиън се отдръпна рязко.

— Няма нужда — сопна се тя със странен, безизразен глас.

— Да ти донеса ли нещо за пиене? Чай? Чаша вино? — Франи отчаяно се опитваше да спаси положението.

— Не, благодаря — отвърна Вивиън и погледна жално Джей.

Той я прегърна.

— Трябва да тръгваме.

Франи ги изпрати до вратата и ги увери няколко пъти, че няма страшно, че ще ги покани отново друг път. Същевременно си казваше, че има още нещо, което трябва да свърши на всяка цена. Какво? Не можеше да се извини, след като не бе сторила нищо нередно. Не бе нейна работа да се меси в техните отношения. Оставаше единствено да гледа безпомощно след двамата си приятели, които страдаха, и на

които държеше, и да си повтаря, че тя е тази, която, без да иска, бе влошила нещата, докато Вивиън бе в Европа. Двамата с Джей си бяха поиграли на семейство и неволно бяха подпалили огън, който трудно щяха да успеят да потушат.

Забеляза тъгата в погледа му, докато излизаше, и разбра, че и той се чувства по същия начин.

Щом излязоха навън, настроението на Вивиън се оправи. Денят бе прекрасен, неочаквано мек за това време на годината, затова, вместо да тръгнат право към къщи, двамата се разходиха по Блийкър стрийт и спряха в пекарна „Магнолия“ за кексчета — единствената слабост на съпругата му, когато ставаше дума за храна.

— Опитваш се да ме угоиш, нали? — усмихна се тя, докато облизваше глазурата, полепнала по пръстите ѝ.

— Можеш да качиш някой и друг килограм — отвърна той.

— Съжалявам за обяда. — Вивиън отново се намръщи.

— Не се притеснявай. Сигурен съм, че Франи ще прояви разбиране.

— Не съм и предполагала, че ще ми бъде толкова трудно.

— Знам.

— Толкова прилича на теб. На снимките не личи, но когато я видях... останах шокирана.

Джей усети бащинска гордост.

— Прилича и на Франи.

Вивиън вървеше мълчаливо до него. Едва когато се прибраха, докато той затопляше пицата, тя заговори.

— Вината за всичко е моя — рече тя и зарови глава в ръцете си.

Той седна до нея на масата в кухнята и я погали по гърба. Беше толкова слаба, че усещаше плешките ѝ под самото.

— Никой не е виновен — опита се да я успокои.

Тя изправи глава и измъчените ѝ очи се вдигнаха към неговите.

— Трябваше да остана тук. Не биваше да заминавам за толкова дълго. — Тя стисна ръката му толкова силно, че му се стори, че е прекъснала притока на кръв към пръстите му.

Сърцето му се сви. Да не би да бе забелязала близостта му с Франи?

— Постъпи, както прецени — отвърна тихо той.

— Господи. — Тя се разплака.

— Вив, какво има? Какво е станало?

— Направих нещо ужасно — хлипаше тя и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Вината не е твоя — увери я отново той. — Сама каза, че не си била на себе си.

— Не е само това.

— Какво тогава? — той я гледаше с недоумение.

Тя се поколеба, сякаш се опитваше да вземе решение. Най-сетне призна:

— Докато бях в Париж, се запознах с един човек.

Едва сега той разбра.

— Мъж — уточни тихо той.

— Не съм искала да стане нищо. Кълна се! Не бях влюбена в него. Бе просто начин... да избягам. Моля те, Джей, повярвай ми. — Стисна още по-силно ръката му.

Той седеше, без да помръдва, прекалено поразен, за да осмисли казаното от нея, имаше чувството, че скоростите скърцат в главата му и не зацепват. Постепенно разбра. През всичкото това време, докато той се е измъчвал и тревожел за нея, Вивиън е била в прегръдките на друг мъж. Беше си представял най-различни сценарии, но не и този. Не че Вивиън бе неспособна да извърши подобно нещо, едва сега го осъзнаваше — толкова пъти го бе зарязвала в миналото, а бе дочувал и намеци за други мъже. Само че всичко това се бе случвало, преди да се оженят.

Бе възпитан да вярва, че брачните клетви са свещени. С изключение на онзи път, когато целуна Франи — целувка, която изненада и него не по-малко от нея, — той никога не бе изневерявал на Вивиън. Не че не бе изкушен. Всички нощи, които бе прекарвал на канапето у Франи и знаеше, че тя е в съседната стая, бяха истинско мъчение. Единствено лоялността към съпругата му го бе възпирала.

Сега, докато седеше, без да трепва, имаше чувството, че Вивиън се смалява, сякаш бе на задната седалка на автомобил, който се отдалечаваше. Най-сетне отдръпна ръката си.

— Не знам какво очакваш да кажа. — Стана му студено. Въпреки че слънцето нахлуваше отвън, краката му бяха ледени. Погледна

теменужките на прозореца. Докато Вивиън я нямаше, той ги бе поливал всяка седмица. През всичкото това време...

— Кажи, че ми прощаваш! — извика Вивиън.

Той поклати бавно глава и се върна към настоящето.

— Искаш прошка? Защо? Защото си ми изневерила... или защото си такава егоистка, че не можеш да живееш с тази мисъл и се чувстваш длъжна да натовариш и мен?

Тя стисна очи, сякаш я бе пробола болка... или сякаш се молеше.

— Не те виня, че си ми сърдит. Имаш пълно право да се сърдиш.

— Много ми е интересно — продължи той с напълно безизразен глас, който нямаше нищо общо с глухите удари, които отекваха в главата му — защо ми го каза? Ако беше премълчала, никога нямаше да разбера.

— Но аз щях да знам. Не исках това да застава между нас.

— Значи си мислиш, че цялата работа ще отшуми, така ли? Толкова леко ли мислиш, че ще го приема? — Вече знаеше отговора. Неведнъж се бе старал да й угажда за сметка на собствените си нужди. Желанието му открай време бе да й достави удоволствие, но също така да не й позволява да се цупи.

— Ти си добър човек — промълви тя и изпъна гръб, за да го погледне в очите, — и добър съпруг.

— Много си права — отвърна студено той. — Аз не бих ти изневерил.

— Нима съм толкова ужасна? — попита тя. Очите й, пълни със сълзи, се открояваха на преbledнялото лице.

Винаги се стигаше до този момент. Вивиън си въобразяваше, че е достатъчно да го погледне и той ще се разтопи. Само че този път нямаше да се получи. Едва сега разбираше как го е манипулирала, как е използвала чара си, за да го върти на пръста си. Не, тя не беше ужасен човек, каза си той, просто безобразно разглезена. Цял живот бе успявала да постигне своето, защо този път да е различно?

— Излизам на разходка — заяви той и блъсна назад стола. Острото изскърцване прозвуча като гърмеж. Забеляза, че Вивиън трепна.

— Джей — Протегна ръка, за да го спре. В очите й бе стаена молба. „Как да постъпи? Да остане ли... Да й прости... Дали да не

опитат да направят ново бебе? Нямаше значение. Той бе приключил с нея.“

Дръпна се рязко.

— Този път няма да стане, Вив. Няма да ти се оставя. Онова, което ни се случи, бе ужасно, но не можехме да го предотвратим. Сега е различно. Ти направи своя избор. Искаше нещо, от което да се почувстваш по-добре. Всичко е много просто.

— Ти не разбираш. Имаш ли представа колко болка преживях?

Нещо в него се прекърши и той изкрещя:

— Дяволите да го вземат, аз също изгубих син!

Тя се сви, стресната от гневния му изблик.

— Знам. Никога не съм казала...

— Не си единствената, която е страдала! — Кръвта се качи в главата му и той усети напора ѝ в слепоочията си. — Ами аз? Ами моята болка? Не заслужавам ли нещо по-добро от това да скочиш в леглото на първия, който ти се изпречи на пътя?

— Тук не става въпрос за теб — поклати глава тя.

— Именно — погледна я студено той. — Никога не е ставало въпрос за мен, нали? Никога. Омъжи се за мен, защото те обожавах. Само че това не е същото като любов. Може би аз съм си виновен. Трябваше да се усетя по-рано.

Красивото лице на Вивиън, цялото обляно в сълзи, се сгърчи.

— Не говориш сериозно, нали? Просто си ядосан, знам, но...

— Говоря напълно сериозно — прекъсна я той. Сви юмруци. Искаше му се да удари нещо, каквото му попадне. — Кажи ми честно, Вив, мислеше ли за мен, докато се чукаше с него?

Тя трепна при тези груби думи и притисна длани към ушите си.

— Моля те, не ми говори така.

— По дяволите, искам отговор! — Той стовари ръка върху масата, тя подскочи и отпусна ръце от страни.

— Не, не искаш. Единственото ти желание е да ме накажеш! — изкрещя в отговор тя. Очите ѝ блестяха.

Гневът му утихна така бързо, както бе дошъл. Нямаше никакво желание да наказва Вивиън. Единственото му желание бе това да не се бе случвало. Искаше му се Стивън да не бе умирал, нито пък тя да не бе заминавала за Париж. Искаше бракът им да бе какъвто трябва.

Направи крачка към вратата и промълви:

— Ако имаш нужда от мен, ще бъда у Франи.

Вивиън скочи след него.

— Франи. Разбира се. — Гласът ѝ бе пълен с горчивина. — Защо съм ти аз, след като имаш нея?

Той се обърна бързо.

— Да не би да намекваш...

Тя не му позволи да довърши.

— Да, и ти страда. Знам. Но си имаш друго дете. Докато аз... аз нямам нищо.

В този момент изпита съжаление към нея и му се прииска и тя да бе познала радостта, която му донесе Рут. Само че това не бе достатъчно, за да го накара да остане.

— Довиждане — рече той и отвори вратата. — Не ме чакай.

Франи тъкмо приключваше разговора си с Емерсън, когато Джей пристигна най-неочаквано. Не очакваше да го види толкова скоро, но щом погледна изражението му, разбра, че не се е върнал да вземе нито забравения чадър, нито палтото си. Дори да го бяха нападнали по пътя, нямаше да изглежда толкова зле. Лицето му бе посивяло, под очите му се бяха открили тъмни кръгове, а косата му бе разчорлена. Дори сакото висеше безформено на стройните рамене.

— Какво има, Джей? Какво е станало? — извика тя. Без да каже и дума, той я пое в прегръдките си и я притисна толкова силно, че тя долови ударите на сърцето му.

— Дълго е за разправяне — отвърна той. — Първо трябва да поседна.

Влезе в хола и седна на канапето, а тя му направи кафе. След като той се поуспокои, истината излезе наяве. Разказа ѝ за признанието на Вивиън, как го е принудила да приеме онова, което бе предполагал от доста време — че между тях е свършено.

— Просто не исках да го призная — рече той. — Според мен и Вив го е усетила. Иначе защо ще ми изневерява?

— О, Джей. Та това е ужасно. — Сърцето на Франи се сви. Посегна и стисна ръката му. — След всичко, което преживя, това просто не биваше да се случва.

— Признавам, че бях поразен, въпреки че трябваше да го очаквам. — Не беше разгневен, по-скоро примирен.

— Ако бях на твое място, сигурно щеше да ми се иска да пробия стената с юмрук.

— За малко да го направя. — Той се усмихна накриво. — Случи се нещо странно, докато идвах насам. — Той я погледна така, че тя цялата настръхна. — Разбрах, че това е скрита благословия. Най-сетне мога да призна чистосърдечно колко щастлив бях.

— А пък аз все си мислех... — тя замълча и се намръщи. Не можеше да отрече, че напоследък в брака му се забелязваха пукнатини. Най-малката бе привличането помежду им, което непрекъснато растеше.

— И аз — обади се той. — Едва след като бебето се роди, започнах да се питам дали причината да се разделим не е фактът, че нищо не ни задържа заедно.

— Но ти я обичаше.

— Така е — призна той.

— Ами Вивиън, тя обича ли те?

— По свой начин. Да ти кажа истината, не съм сигурен защо се омъжи за мен?

— Аз ще ти кажа — опита се да го защити Франи. Ти си мил, грижовен, да не говорим, че си умен, забавен и красив. — Накратко той бе мъж, какъвто всяка жена би искала.

Той се усмихна.

— Ами къде забрави сексапилен?

— Това не ми е известно. — Тя си припомни целувката им и усети как се изчервява.

— Може би е време да разбереш.

Франи усети как цялата пламва. Тук нещо ставаше. Тайно се бе надявала това да се случи, макар да не знаеше как ще се справи.

— Сериозно — разсмя се тя. — Ти винаги си си падал по дългокраки блондинки. Емерсън е твой тип, не аз.

— Говоря напълно сериозно. — В откровения му поглед нямаше и следа от шегата.

— В момента не си в състояние да мислиш трезво — настоя тя и усети как я обзема паника. — Току-що си разбрал, че съпругата ти е изневерила. Освен това двамата с теб имаме дете. Дори да не сме се

сдобили с нея по старомодния начин, това е достатъчно, за да се почувстваш объркан.

— Даже преди да съм бил объркан, сега вече всичко ми е ясно. — Той говореше спокойно, без да откъсва очи от нея. — Ти си моето семейство. Вие, двете, с Рут.

Франи се отпусна назад. Не знаеше какво да мисли.

— Сигурен ли си, че не го казваш заради онова, което се случи с Вив?

— Защо питаш? Поне ти ме познаваш достатъчно добре.

Сърцето на Франи биеше до пръсване и ѝ се стори, че цялата стая вибрира при ударите. Въпроси без отговори се завихриха в главата ѝ. Ако се окажеха добри любовници, щяха ли да съумеят да останат добри приятели? Ами какво щеше да стане с Кийт?

— Познавам те наистина, но не познавам себе си — отвърна тя. — Ако не си забелязал, в момента изглеждам ужасно. — Майчинството бе накарало хормоните ѝ да се разиграят. Как да има доверие на чувствата си, след като не можеше да изгледа дори една реклама по „Холмарк“, без да посегне към кутията с кърпички?

— Не изглеждаш ужасно — отвърна той, забелязал изцапаната блуза и коремът ѝ, набъбнал над тесните дънки. — Никога не си била по-красива.

— Това сигурно го казваш на всички момичета.

Тъглчето на устните му се изкриви закачливо.

— Само на онези, които имат деца от мен.

Тя изсумтя.

— Голям си чаровник, няма що.

Франи се изправи рязко, преди да нагазят в по-дълбоки води, отнесе чашите от кафе в кухнята и се зае да ги измие. За пръв път съжаляваше, че Рут спи. Имаше нужда нещо да я спаси. Господи, как бе възможно сърцето ѝ да препуска като лудо? Нима не знаеше какво ще стане накрая?

Сърцето обаче ѝ подсказваше, че Джей не говори празни приказки. Очевидно бе мислил по този въпрос. Също и тя. Защо тогава се дърпаше?

Усети, че е влязъл едва когато заговори шеговито.

— Можеш да бягаш, но няма къде да се скриеш.

Чашата се изплъзна от мокрите ѝ ръце и тупна звучно в мивката. Обърна се бавно към него. Бузите ѝ пламтяха.

— Джей, това е лудост, знаеш го, нали?

Той изви вежда.

— Лудост, защото ме имаш за луд, или защото и ти се чувстваш по същия начин?

— И двете — призна тя.

Той се приближи до нея и я прегърна.

— Франи — прошепна той. Бе промълвил само името ѝ.

Докато се притискаше към него, тя продължаваше да клати глава.

— Не можем да го направим. Не можем да се преструваме, че сме семейство, след като не сме.

— Че кой се преструва? — Той се отдръпна, за да я погледне, и дори тя да изпитваше някакво съмнение, в очите му прочете само искрено желание. — Единственият ми въпрос е защо ни трябваше толкова много време?

— Може би бяхме прекалено близо до гората и не видяхме дърветата — изграчи тя.

— Или прекалено слепи, за да разберем разликата.

— Какво ще правим сега?

— Сега ще те целуна.

Наведе се и устните му притиснаха нейните, не нежно и неуверено като първия път, а с много желание. Тя разтвори устни и остави върха на езика му да си поиграе с нейния. Предполагаше, че ще се почувства странно, но ѝ се стори като най-естественото нещо на света и в същото време невероятно възбуждащо. Смътно усещаше как ръба на плота се врязва в кръста ѝ, а сапунените мехурчета по ръцете ѝ тихичко пропукват, докато изсъхват. От съседния апартамент долиташе музика, сякаш бе саундтракът на шантавия филм, в който тя участваше.

Джей се отдръпна, за да прошепне в ухото ѝ:

— Тръгвай към спалнята. Да не си посмеля да спиаш.

— Какво, няма ли да ме заведеш в някой хотел на Парк Плейс?
— засмя се нервно тя.

В спалнята, където Рут спеше дълбоко, Франи се съблече с гръб към Джей, за да не я види гола и да промени мнението си, преди да успее да се скрие под завивките. Само че Джей имаше други

намерения. Когато тя изви ръце, за да си разкопчае сутиена, той я обърна към себе си.

— Искам да те погледна — помоли той.

— Огромни са, знам — отвърна тя и се притесни, когато той сведе поглед към гърдите ѝ. — Не можеш да свикнеш веднага.

— Защо ми се струва, че ще се справя? — усмихна се и се наведе, за да целуне първо едната, а след това и другата.

В този момент тя разбра, че няма защо да се крие... нито пък да се страхува. Двата бяха Джей и Франи, същите както винаги. Единствената разлика бе, че знаеха накъде ги теглят сърцата и бяха наясно през всичкото време.

Любиха се на леглото, а слънчевите лъчи се промъкваха през щорите; Джей я изненада, но не повече, отколкото собственото ѝ тяло, което не се бе сещало за секс, откакто роди и сега кипеше от живот. Тя копнееше за още всеки път, когато той докоснеше с ръце или устни някое местенце. Досега се бе любила с настървение и желание, докато този път не бързаше и се наслаждаваше на всяка тръпка и всяко усещане.

Господи... толкова години да не знае, че най-добрият ѝ приятел е такъв невероятен любовник. Същият Джей ли галеше с език трапчинката между гърдите ѝ и описваше кръгове с палец около зърната ѝ и я караше да тръпне от удоволствие? Целуваше я и тук... и там... и... Боже, къде ли не! Бе затворила очи, а следобедната топлина я галеше и на нея ѝ се струваше, че е попаднала в еротичен сън.

Докосваше всеки сантиметър от тялото му, от бенката зад лявото му ухо до тънките златни косъмчета около пъпа, които по-надолу се сгъстяваха, спираше, за да го подразни и близне, докато той не простена:

— Престани, ако не искаш да свърша.

— Не е ли това целта? — отвърна тя и се измести нагоре, за да ухапе ухото му.

— Не, първо ти. — Намести я по гръб и се качи върху нея.

Този път тя не можа да се въздържи. Докато навлизаше в нея, тя изви гръб, за да го поеме, и го обви с крака. След няколко мига двамата свършиха едновременно. Франи извика силно, когато се изстреля към обсипаното със звезди небе над нея.

— Леле — ахна тя, когато най-сетне си пое въздух. — И като си помисля, че съм избрала епруветка вместо този вариант.

Той се ухили.

— Не можеш да отречеш, че се опитваме да наваксае загубеното време.

— Нали не съжеляваш? — попита тя след малко, докато се гушеха под завивките.

— Заради Вив ли? Не. — Обърна се към нея. — Ами ти? Знаеше, че я пита за Кийт. Тя въздъхна.

— Не, не съжелявам. Просто не искам да нараня човек, който винаги е бил невероятно мил с мен.

Не се бе замисляла за Кийт, докато се любеха, и неприятното чувство на вина започна да се промъква. Трябваше да прекрати годежа. Как да се омъжи за него след случилото се? Нямаше да е честно към нито един от тях. Мислеше над дилемата си, когато Рут заплака.

— Аз ще я взема — предложи Джей и стана. Няколко минути по-късно, след като ѝ бе сменил памперса, я донесе.

Едва положил я в ръцете на майка ѝ и малката ухапа зърното на Франи. Каквото и да я бе притеснявало досега, тя се успокои, сви решително юмручета и присви очи като пиан моряк по време на отпуски.

— Това момиче знае какво иска — отбеляза Джей. Усмехнатите му очи срещнаха погледа на Франи над пухкавата глава на дъщеря им. — Още нещо, което е наследила от майка си.

Тя забеляза въпроса в очите му и разбра, че има нужда да го увери, че го иска не по-малко от него. Все още не можеше да му обещае нищо. Не и преди да се разбере с Кийт. А това трябваше да го направи лично. Дължеше му го.

— Да се надяваме, че не е наследила голямата ми уста и огромния ми апетит — отвърна през смях Франи и остави мислите за бъдещето за друг път. — Като става въпрос за храна, не знам за теб, но аз умирам от глад. Това ми напомня, че във фурната все още има суфле...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като разгледаха скелета на динозавъра в централната зала на Американския музей по естествена история, двете се прехвърлиха в залата, посветена на културата. Тук не се бе променило почти нищо от времето, когато бавачките на Емерсън я бяха водили в дъждовни дни, когато бе на възрастта на Ейнзли — същите мрачни полупразни коридори, осветени от светлината на диорамите на различни първобитни хора. Спряха пред полярна мечка, изправена на задните си крака с оголени зъби, готова да нападне восъчната фигура на ескимос, замахнал с харпун. Мечката бе със стъклени очи и сплъстена козина. По всичко личеше, че за нея няма значение дали ще яде и какво ще изяде. Ейнзли беше отегчена. Пооживи се едва когато стигнаха залата на африканските народи.

— Виж, мамо, А-ф-р-и-к-а — произнесе тя по букви. — Оттам е Реджи.

Щом чу името му, Емерсън усети как сърцето ѝ се свива. Не го бе виждала от месеци, въпреки това не минаваха ден и нощ, без да мисли за него. Представяше си фините му ръце с дълги пръсти, спомняше си как я галят, как мелодичният му глас я обгръщаше, докато бяха в леглото. Често си припомняше разговорите им, възхищаваше се на прозорливостта му и на знанията му за какво ли не. Сега си припомни колко мило се бе държал с дъщеря ѝ.

— Да отидем ли на горния етаж, за да разгледаме костите на динозавъра? — предложи тя, но Ейнзли нямаше желание.

— Искам да видя Африка — настоя малката.

— Не знам за теб, но аз видях достатъчно — отвърна Емерсън. Нямаше нужда нищо повече да ѝ напомня, че Реджи ще се върне в родината си в най-скоро време.

— Ама нали каза... — нацупи се Ейнзли. Емерсън въздъхна. Бе истинска битка да накара дъщеря си да се облече днес сутринта. Беше настояла да си сложи искрящо цикламен суичър, който отдавна ѝ бе омаял, а Емерсън не искаше нов порой от сълзи. След срещата с госпожа Балард, Емерсън се стараеше да прекарва повече време с

дъщеря си. Ейнзли бе започнала да ходи и на терапия и резултатът бе положителен. Досега обаче така и не разбраха какво я тормози. Добре поне, че напоследък Ейнзли не изпадаше толкова често в лошо настроение. Но пък днес детето не приемаше нищо, което майка му предлагаше.

— Добре — примири се тя, — но ако разгледаме цялата изложба, ще закъснеем за планетариума. — Имаха билети за представлението в два и двайсет в центъра „Роуз“ от другата страна на улицата.

Ейнзли никак не бързаше и разглеждаше всяка диорама. Най-силно впечатление ѝ направи една, на която бе представен ритуалът на някакво племе, където хората бяха заболи пера в косите и носеха дървени маски. Щял ли Реджи да носи такива странни неща, когато се върне? — попита тя. Щял ли да танцува бос около огъня?

Емерсън се усмихна и обясни, че в различните части на Африка имало различни ритуали. Реджи бил от село, където хората се обличали в дрехи както в Ню Йорк.

— Ти била ли си някога там? — полюбопитства Ейнзли.

— Не, но той ми е разказвал какво е.

— Как ми се иска да не си заминава. Де да можеше да остане при нас — въздъхна Ейнзли, дълбоко и нещастно, също като дете, което не разбира защо да крие, че му е тъжно.

— И на мен — отвърна тихо Емерсън. Погледна преbledнялото си изражение в дебелото стъкло на диорамата и се запита какво ли прави той в момента, дали изобщо мисли за нея.

В началото на седмицата бе разбрала, че обжалването не е постигнало нищо, което означаваше, че друг изход за него няма. Скоро щеше да си тръгне и тя трябваше да приеме факта, че едва ли ще го види отново. При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи. Поне да имаха възможност да се сбогуват! Можеше да му каже колко много държеше на него, как я бе върнал към живота по време, когато бе мъртва също като восъчните фигури зад стъклото. Можеше да го прегърне и целуне още веднъж...

— Мамо, плачеш ли?

Емерсън вдигна ръка към бузата си и едва сега усети, че е мокра. Тъкмо се канеше да измисли някакво обяснение, че нещо ѝ е влязло в окото, но разтревоженият поглед на дъщеря ѝ напомни колко схватлива бе тя на нейната възраст, затова реши да отговори честно.

— Добре съм, миличко... просто ми е тъжно за Реджи — отвърна тя и се усмихна през сълзи.

— Всичко ще се оправи, мамо. — Ейнзли прегърна Емерсън и зарови лице в полата ѝ. — Така каза баба. Каза, че един ще разбереш, че е постъпила правилно.

Емерсън застина и в главата ѝ се включи червена предупредителна светлина.

— Какво точно каза баба ти?

Ейнзли се отдръпна притеснено.

— Не трябва да ти казвам.

— Можеш да ми кажеш всичко. Аз съм ти майка.

— Ама...

Емерсън коленичи, за да може да гледа дъщеря си в очите. Детето бе и уплашено и готово да се отбранява, също както в случаите, когато направеше някоя пакост.

— Миличка, за каквото и да става въпрос, баба не е трябвало да те кара да пазиш тайна. Не е редно.

— Ядосана ли си на баба? — Долната устна на малката потръпна.

— Не съм. — „Но ми се струва, че след малко ще се разбеснея“, помисли си тя. — Просто искам да разбера какво е казала.

Ейнзли заговори с тънко гласче.

— Чух я, докато говореше по телефона с леля Флорънс. — „Сестрата на Марджъри в Бока Ратоун.“ — Баба ѝ каза, че е изпратила писмо, в което е написала разни работи за Реджи. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Истина ли е мамо? Реджи наистина ли е направил нещо лошо?

Червената светлина в главата на Емерсън пулсираше болезнено.

— Не, миличка, абсолютно нищо не е направил.

— Тогава защо баба го каза?

Емерсън затвори очи за момент и се помоли безмълвно да намери сили в себе си да не избухне.

— Сигурно, защото не ѝ е било приятно, че двамата с Реджи сме приятели. — Не смееше да каже друго, за да не повиши глас.

— Той е и мой приятел — заяви твърдо Ейнзли.

— Знам, миличка, но нашите отношения бяха специални. Същото е както при мама и татко, когато бяхме женени. — „Стига

преструвки и лъжи. Заради опитите си да опазят връзката си в тайна, бяха дали картбланш на Марджъри да действа. Време бе да започне да казва истината.“

— Той затова ли беше в леглото ти?

Стреснатата Емерсън се отпусна на пети. Значи Ейнзли ги бе видяла. Сигурно ги е зърнала, когато Емерсън се измъкваше от спалнята в деня, когато ѝ бе станало лошо на партито на Кали. Най-важното бе, че дъщеря ѝ нямаше нищо против. Тя обожаваше Реджи и ѝ се струваше напълно естествено и майка ѝ да изпитва същото. Ако Емерсън не беше толкова разстроена, щеше да се усмихне на иронията, че седемгодишното дете се оказва по-разумно от нея.

— Да, миличка.

— Татко знае ли?

— Говорихме по този въпрос. Според мен той харесва Реджи. — Тя се насили да се усмихне.

Ейнзли се намръщи.

— Мислех, че и баба го харесва.

— Сигурна съм, че го харесва. Просто ѝ е неприятно, че аз се срещам с него.

— Затова ли трябва да си отиде?

Емерсън кимна и за момент помълча.

— Нещо такова.

Ейнзли я наблюдаваше напълно объркана. За нея всичко на света бе или черно, или бяло, нямаше сиво. Не разбираше сложните машинации, с които възрастните се опитваха да управляват света. Някой ден щеше да се научи и тогава Емерсън щеше дълбоко да страда за изгубената ѝ детска невинност.

В момента обаче имаше по-голям проблем. Марджъри. Бе крайно време Емерсън да се изправи пред нея, а последствията да вървят по дяволите.

Сама не знаеше как успя да издържи следобеда. В центъра „Роуз“ охкаше и ахкаше, докато им показваха небето. След това почерпи Ейнзли с чай в хотел „Лоуъл“, където похапнаха миниатюрни сандвичи и еклери. През всичкото време ѝ кипеше отвътре, докато обмисляше какво да каже на майка си.

В таксито, на път към къщи, тя се обади на Бригс, за да го попита дали може да вземе Ейнзли за вечерта. Обясни му, че изникнал някакъв

проблем. За нейно облекчение той не започна да я разпитва.

Остави Ейнзли у тях и едва тогава се отдаде на гнева, който пулсираше в гърдите ѝ през целия ден, сякаш бе гноен мехур, готов да се пръсне. Щом влезе през стъклената врата във фоайето на сградата, Насарио я погледна, отстъпи назад, прекръсти се и измърмори:

— *Madre de Duos*^[1]. Някой яко е загазил.

— Сам ще се сетиш кой — отвърна тя е тих, напрегнат глас.

Той я погледна предупредително.

— Не забравяй, че ти е майка.

— Вече не — отвърна тя. — Официално се отказвам да съм ѝ дъщеря.

— *Cuidate, chlquita*^[2] — провикна се след нея той, докато тя крачеше към асансьора.

Соня, заместницата на Реджи, отвори вратата тъкмо когато тя се канеше да си отключи — изглежда Насарио ѝ бе звъннал, за да я предупреди.

— Майка ти спи — прошепна възрастната жена.

— Добре. — Емерсън влезе. И без това трябваше да е добре отпочинала, за да чуе онова, което имаше да ѝ каже.

— Днес имаше тежък ден... — побърза да каже болногледачката, докато ситнеше по коридора след работодателката си.

„Сега ще стане още по-тежък“, помисли си Емерсън.

Сигурно майка ѝ се бе събудила от гласовете им, защото бе седнала в леглото и си пудреше носа, когато Емерсън влезе.

— Миличка! Каква приятна изненада. Мислех, че ще дойдеш чак утре. — Най-сетне откъсна поглед от пудриерата и усмивката ѝ угасна, когато забележа изражението на Емерсън. — Какво има?

— Според мен знаеш — заяви с леден глас Емерсън.

— Миличка, аз не умея да чета мисли. Трябва поне да ми подскажеш. — Невинният ѝ поглед не успя да я излъже. Емерсън не пропусна да забележи как очите ѝ се стрелнаха към вратата, за да се увери, че е затворена. Наемната работна ръка не трябва да знае какво става.

— Днес открих нещо интересно. — Емерсън прекрачи към леглото, стиснала юмруци, цялото ѝ тяло трепереше от гняв. — Трябваше сама да се сетя, но не предполагах, че си способна да паднеш толкова ниско.

— Миличка, какви ги говориш?

— Заради теб депортират Реджи, нали? Ти си измислила лъжите за него.

Марджъри пребледня, но с нищо друго не се издаде.

— Нямам никаква представа за какво говориш. Който и да ти е наприказвал тези лъжи, е напълно побъркан.

Емерсън се изсмя грубо.

— И още нещо. Как смееш да караш дъщеря ми да пази мръсните ти лъжи? За бога, майко, тя е само на седем. Засрами се.

— Ти ли ще ми правиш забележки? — Марджъри изостави преструвките и изви подигравателно вежди.

— Това пък какво трябва да означава?

— Да се промъквате зад гърба ми. Да не би да си въобразявахте, че не знам?

— На теб какво ти влиза в работата?

— Мислех, че ще проявиш достатъчно приличие...

— Приличие ли? — прекъсна я Емерсън. — Да не си посмяла да ми говориш за приличие! Ти нямаш представа какво означава тази дума.

— Няма нужда да повишаваш глас. Може и да умирам, но слухът ми е наред.

Емерсън щеше да се хване в тази клопка преди — Марджъри в ролята на умирация лебед, — но вече не. Нямаше намерение да пипа повече с кадифени ръкавици.

— Не мога да повярвам каква глупачка съм била! През всичкото време да се грижа за теб, а ти да ми забиеш нож в гърба. Нищо чудно, че не са ти останали никакви приятелки.

Марджъри ахна и се отпусна на възглавниците.

— Как можа да кажеш нещо толкова ужасно. — Емерсън усети, че е силно наранена.

В този момент бе прекалено разгневена, за да се интересува от чувствата ѝ.

— Не че някога са ти били приятелки. Ти задавала ли си си въпроса защо не идват да те виждат? Да ти е хрумвало, че се интересуваха единствено от социалното ти положение?

По бузите на Марджъри избиха червени петна като на порцеланова кукла, поизбеляла с възрастта. Въпреки това ѝ бе

останала достатъчно гордост, за да изгледа надменно Емерсън и да заяви презрително:

— Аз поне не се търкалям с прислугата.

— Жалко. Можеше да ти се отрази добре — отвърна Емерсън. — Цял живот живееш под похлупак. — Тя замахна с ръка към огромната стая, боядисана в пастелни цветове, която приличаше на яйце на Фаберже с олющената позлата и разбридано кадифе. — И ти си като останалите, мислиш си, че произходът е всичко. Грешиш, майко. И още нещо. Струва ми се, че завиждаш. Така и не можа да преживееш, че най-сетне съм намерила човек, който ме прави щастлива. Това ти напомня за всичко, което си пропуснала. Затова си написала писмото, нали?

— Единственото, което направих, бе да ти попреча да изглеждаш като глупачка! — изсъска Марджъри.

Очите ѝ блестяха на бледото старческо лице.

— Ти имаш ли представа как щеше да се отрази на репутацията ти, ако се бе разчуло, че... — тя се поколеба.

— Че спя с чернокож ли? — довърши вместо нея Емерсън.

Майка ѝ присви очи.

— Виждам, че вече ти се е отразило неблагоприятно.

— Може би просто ми е омръзнало да се преструвам, на каквато не съм. Писна ми от лъжи. Истината е, че ти си злобна, егоистична старица, която не е разбрала кой дърпа конците. Ако не се интересувах от репутацията си — повиши глас тя, — щях да те оставя без пукната пара.

— Ти заплашваш ли ме? — Въпреки че говореше надменно, в гласа на Марджъри се прокрадна страх.

Емерсън остави майка си да се измъчва още малко, преди да ѝ отговори делово и студено.

— Успокой се, майко, ще продължа да ти плащам сметките. — Ако я оставеше без пари, така Марджъри щеше да има основание да се прави на мъченица. — Но да знаеш, че повече няма да ме видиш. Също и Ейнзли.

— Не може да бъде! Ще ме откъснеш от единственото ми внуче? Знаеш, че не ми остава много време... — гласът ѝ потрепери.

— След всичко, което причини на Ейнзли, не заслужаваш да я виждаш — отвърна Емерсън твърдо. „Затова ли Ейнзли ходеше на

терапевт? — питаше се тя. — Заради тайната, която трябваше да опази и заради лъжата, която бе крила?“ — Не се притеснявай, ще дойдем на погребението ти. Приятелките ти няма да заподозрат абсолютно нищо.

Тръгна към вратата и погледна часовника си. Ако звъннеше на Реджи, може би щеше да го хване, преди да излезе някъде. Може би двамата все още имаха шанс. В този момент разбра с кристална яснота какво трябва да направи. Сякаш досега се бе лутала в пустошта, заслепена от ярост, но сега пътеката бе пред нея.

— Къде отиваш? — провикна се жално майка й.

— Да направя нещо, което трябваше да съм направила много отдавна. — Емерсън спря, за да погледне майка си за последен път, преди да затвори вратата след себе си.

На път към къщи се опита да се свърже с Реджи на мобилния му телефон, но той така и не отговори, затова тя се обади в дома на леля му и чичо му. Чичо му я уведоми, че в момента бил на летището и шокът едва не я повали. Господи! Защо чака толкова дълго? Сега нямаше дори да има възможност да се сбогува с него.

Въпреки това знаеше, че на всяка цена трябва да се опита, колкото и малко вероятно да бе да се свърже с него навреме. Взе номера на информация „Заминаващи“ от чичото, затвори и помоли шофьора да я откара до летище „Кенеди“. Полетът на Реджи бе след по-малко от час. Докато профучаваха по моста „Трайбъро“, тя се молеше да се случи чудо, нещо като разделянето на Червено море.

Само че Червено море й се стори лесна работа в сравнение с пътя пред тях, където колите бяха подредени броня до броня.

— Няма ли друг път? — попита тя, когато таксито запълзя напред.

Той поклати глава и избърбори нещо на развален английски. На Емерсън не й оставаше нищо друго, освен да се отпусне безпомощно и да наблюдава как автомобилите едва пъплят. Когато позвъни на летището, страховете й се потвърдиха — полет 172 за Франкфурт щеше да замине навреме.

— По дяволите! — изруга тя. Днес бе единственият случай, когато щеше да се зарадва, ако самолетът имаше проблем с

двигателите или пистата бе обвита в мъгла, ала всичко вървеше като по часовник.

Трафикът се поразреди, когато излязоха на Гранд Сентрал Паркуей и тя започна да се надява, че с малко късмет може и да пристигне навреме. Докато гледаше през прозореца към светещите билбордове и пътни знаци, тя мислеше за времето, което бе изгубила. Наистина ли вярваше, че Реджи е терорист? Не, разбира се. Притесненията за Ейнзли не бяха причината, поради която не искаше да се омъжи за него. Не, основният ѝ страх бе да не клати лодката. Цял живот се бе старала да доставя удоволствие на майки си и затова не бе съумяла да преодолее страховете си. А когато намери в себе си сили да го стори, вече би прекалено късно. Сега часовникът тиктакаше и тя се чувстваше като на състезание, без да знае дали наградата е розово бъдеще, или живот, изпълнен със съжаления.

Дори да пристигнеше навреме, дали Реджи щеше да я прегърне и да ѝ прости? Тя почти го бе обвинила, че е терорист. Дали щеше да ѝ повярва отново?

Затвори за момент очи и си припомни близостта им. Нямахше други по-различни на пръв поглед от тях, двамата, които обаче бяха с напълно еднакви сърца. Спомни си как веднъж Реджи влезе с нея в джакузито, как се кискаха, когато оглеждаха краката си, тъмен и бял, преплетени под пенливата повърхност. След това двамата се избърсаха и Реджи почисти запотеното огледало, за да се видят. После се любиха на мокрото от стъпките им килимче. Споменът я накара да потръпне от удоволствие и тя отпусна чело на студеното стъкло, докато не усети, че топлината в бузите ѝ изчезна.

След цяла вечност най-сетне завиха към летището. Докато стигнат до международния терминал, нервите ѝ бяха така опънати, че едва не скочи от таксито в движение. Подаде някакви банкноти на шофьора и хукна покрай купове багаж към въртящите се врати.

Вътре погледна електронното табло с часовете на заминаване и изходите. Пътниците от полет 172 за Франкфурт вече се качваха. Сърцето ѝ блъскаше като обезумяло, докато тичаше към най-близкия вътрешен телефон. След няколко минути се настани край охраната, заслушана как по високоговорителя съобщават името му. Молеше се да не е закъсняла. С всяка изминала секунда надеждата ѝ се стопяваше, докато пътниците продължаваха да влизат. След още няколко минути

той не се появи и тя изпадна в отчаяние. Представи си как самолетът му рулира по пистата, как Реджи е стегнал предпазния колан и дори не знае какво изпитва тя. Възможно бе да е чул повикването, но да е решил да не му обръща внимание. Все едно, нямаше да го види никога повече, освен ако не решише да го последва в Африка. Това щеше да е напълно безсмислено, тъй като едва ли щяха да го допуснат отново в страната.

Бе така погълната от черните мисли, че ѝ се зави свят и тя се облегна на стената. Имаше ясна представа как ще премине останалата част от живота ѝ, как нито един от мъжете, с които се запознаеше, нямаше да може да се сравнява с него. Защо ѝ трябваше да му задава онези въпроси? Знаеше защо и това я накара да се почувства още по-зле.

Въпреки всичко реши да поизчака, докато се убеди, че е безнадеждно. Тъкмо се канеше да си тръгне със свито сърце и да излезе навън в снежната виелица, когато я повика дълбок мъжки глас.

— Емерсън!

Тя се завъртя и го видя. Крачеше към нея, метнал раница на едното си рамо, висок, красив, в сако и риза сред морето от качулки, анцузи и дънки, усмихнат толкова широко, че ѝ се стори, че гледа срещу слънцето.

Реджи се приближи и я притисна в мечешка прегръдка, а след това я завъртя — съвсем нелека задача, след като тя бе висока почти колкото него. Когато я пусна и двамата бяха щастливо усмихнати.

— Мислех, че си заминал! — възкликна тя.

— За малко да замина — отвърна той. — Когато си чух името, се уплаших, че властите искат да ме арестуват.

— Защо ще те арестуват?

— Заради терористичен акт, който не съм извършил — напомни той и младата жена се изчерви.

— Какво те спря да се качиш на самолета? — поинтересува се тя.

— Надявах се да си ти.

— И пое риска?

— Заради теб.

— Значи не ми се сърдиш.

— Отначало ти се сърдех. Дори не ти се сърдех, по-скоро бях наранен. — Реджи стана много сериозен.

— Затова ли не ми се обаждаше, когато те търсех?

— Прецених, че така ще бъде по-лесно — кимна той. — След като между нас нямаше доверие, не можеше да бъде както преди. Просто не бях очаквал да се получи толкова трудно. Всеки ден през последните месеци се питах как можем да загърбим всичко това. След като си тук... — той замълча и й се стори много тъжен.

„Сигурно си мисли, че съм дошла, за да се сбогуваме“, помисли си тя.

— О, Реджи, много съжалявам, не биваше да ти задавам онези въпроси — побърза да го увери тя. — Всичко стана заради майка ми. Току-що разбрах, че тя е написала писмото до имиграционната служба.

Реджи я погледна напълно объркан.

— Защо го е направила?

— И аз не знам как е разбрала за нас. Преценила е, че това е единственият начин да ми попречи да се омъжа за теб.

— Ясно — той кимна бавно. — А защо е решила, че имаш намерение да се омъжиш за мен?

— Сигурно е прочела мислите ми. Аз наистина... много искам да се омъжа за теб. Стига ти все още да го искаш — обясни Емерсън и го погледна с надежда.

Той поклати глава и сърцето й се сви.

— Стига причината да е добра.

— Ти да не би да си мислиш, че ще се омъжа за теб единствено за да получиш зелена карта? Не съм чак толкова луда. — Тя стисна ръцете му и вдигна поглед към него. — Искам всяка сутрин до края на живота си да се будя до мъжа, когото обичам.

Забеляза как очите му заблестяват.

— Пак остава въпросът със законния ми престой — напомни й той.

— Ще се справим и с този въпрос, но по-късно. Щом се оженим, няма начин да не ти дадат зелена карта.

Той се ухили.

— В такъв случай трябва да е скоро, иначе властите ще ме погнат.

— Какво ще кажеш за тази вечер? Ако вземем автомобил под наем, можем да отскочим до Мериленд и така няма да се налага да

чакаме. Ще си извадим документите веднага и някой съдия ще ни венчае.

— Само глупак би отказал подобно предложение — отвърна той, прегърна я и се наведе, за да я целуне по устните. Ласката му бе много по-красноречива от всички клетви.

— Обичам те — промълви тя.

— Въпреки че съм беден?

— Пет пари не давам, дори да нямаше риза на гърба — увери го тя.

— Че то си е точно така. — Реджи обясни, че куфарът, в който били нещата му, бил качен в самолета. — Сама разбираш, че завися от теб.

— Тогава да побързаме, защото не съм сигурна още колко време ще успея да ти устоя. — Емерсън пхна ръка в неговата и те се отправиха към ескалатора.

---

[1] Madre de dios (исп.) — Майко божия — Б.пр. ↑

[2] Cuidate, chiquita (исп.) — внимавай, малката ми. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли да я взема? — попита колебливо Стиви.

Франи продължаваше да рови в претърпаната чанта с бебешки неща, преметната на едното ѝ рамо, гушнала Рут с другата. Вдигна поглед.

— Няма нужда — отвърна разсеяно. — Къде, по дяволите, сложих това чудо... сигурна съм, че го взех. Ето го. — Тя изпъна гръб и измъкна туба с някакво мазило. — За бебешкия кел е. Почти накрая е, но го взех за всеки случай.

— Нямах представа, че бебетата вървят с такъв багаж — призна Стиви, докато помагаше на Франи да свали нещата от количката. Беше помъкнала бебешка седалка за кола, преносима люлка и огромен куфар. Последния път, когато Франи дойде, носеше един — единствен сак. — Сигурно си поръчала товарно отделение само за вас.

Когато Франи ѝ позвъни, за да ѝ каже, че пристига, Стиви се притесни, че апартаментът ѝ не е подходящ за бебе, но по всичко личеше, че Франи е помъкнала всичко необходимо, освен кухненска мивка.

— Какво знаеш ти — изви очи Франи. — Пробвай да се качиш в метрото с количка в пиковия час. Или пък да я нахраниш, когато си навън — вечно ще се намери някой дърт перверзник да се кефи. Можеш да ми вярваш, че нааканите памперси са последната ти грижа. — Въпреки казаното гласът ѝ беше весел, дори след дългото пътуване.

Стиви нагласи столчето на задната седалка на файърбърда, докато Франи хранеше Рут на предната. Напеченият асфалт на паркинга излъчваше горещи вълни и докато Стиви закопчае и последния колан, бе цялата в пот. Франи настани сънената Рут на задната седалка и няколко минути по-късно потеглиха, включили климатика на пълна мощност. Стиви имаше чувството, че е участвала в маратон, а те още не бяха излезли на магистралата.

И въпреки това... мисълта един ден да роди свое дете не я стряскаше както преди. Или с възрастта омекваше, или близостта на Рут ѝ влияеше. Не че имаше намерение да хукне да си купува дрехи за

бременни. Най-малкото, нямаше да е с Райън. Усети тъпа болка при тази мисъл, защото знаеше, че следващия път, когато ги срещнеш с приятелката му, можеше да се наложи да ги поздрави не само за „Оскар“-а, ами и за нещо друго.

— Значи си решила твърдо, така ли? — попита Стиви, докато се вливаха в потока автомобили на магистралата. Когато Франи ѝ съобщи, че ще се раздели с Кийт, тя отказа да повярва. Едва след като размисли, разбра, че причината е Джей. На кръщенето, когато равинът четеше благословиите, тя забеляза как двамата с Джей се споглеждат, сякаш бяха единствените присъстващи. Ако тогава бе обърнала повече внимание, щеше веднага да усети, че двамата са влюбени.

Франи въздъхна, присви очи на светлината и бръкна в огромната чанта, за да извади слънчеви очила. Въпреки че все още имаше килограми за сваляне, а на блузата се виждаше петно, оставено от Рут, тя никога не бе изглеждала по-свежа и сияйна.

— Сега просто не е най-подходящото време да се женя — заяви тя. — Току-що родих. Това е достатъчно основателна причина да не се местя чак в Ел Ей.

— Значи няма нищо общо с Джей, така ли? — Стиви я стрелна с поглед и забеляза как Франи се изчерви.

— Това пък откъде дойде? — озъби се Франи и се изчерви още повече.

— Не ми отговори.

Тя помълча, сякаш обмисляше отговора си.

— Ако ти кажа, обещавах ли да не вдигаш много шум? — рече най-сетне тя.

— Добре, обещавам.

— Правихме секс.

— Какво? — Стиви бе толкова поразена, че едва се удържа да не отбие в аварийната лента.

— Само веднъж — уточни бързо Франи. Не че имаше някакво значение.

Стиви поклати глава, неспособна да повярва.

— Леле. Направо не мога да повярвам. Ти и Джей.

— Все пак имаме дете — напомни ѝ Франи.

— Да дадеш сперма е едно. Това е вече друго.

— Не знам как да го обясня. Всичко се промени, откакто забременях. След това Вивиън замина... — Франи така и не довърши.

— Откога се чувстваш по този начин? — попита Стиви.

— От известно време, но не е имало нищо, докато той не разбра, че Вив му е изневерила.

— Значи между тях е свършено. — Стиви бе научила новината от Джей.

— Той така казва. Само че двамата са заедно отдавна. Освен това нали я знаеш Вив. Тя не обича да губи — намръщи се притеснената Франи и обърна глава настрани, към профучаващите отляво автомобили.

— Мислех, че ще се върне в Париж. — Джей беше отишъл в хотел.

— Ще повярвам, когато го видя с очите си.

— Да кажем, че си замине. Какво ще стане с вас с Джей?

— Честно да ти кажа, не съм сигурна. — Намръщи се още повече. — Помниш ли в „Когато Хари срещна Сали“, след като двамата най-сетне го направиха, не можеха да се погледнат в очите. Същото е и с нас. На следващия ден не знаехме как да се държим. Не бяхме наясно приятели ли сме, или любовници, или нещо по средата.

— Не е ли възможно хем да сте приятели, хем любовници? — попита Стиви, замислена за тях с Райън.

— Може, ако започне по този начин още от самото начало. Да не забравяме Рут. Нещата стават сложни.

— Защо?

— Мисля си, че нищо нямаше да се случи, ако не беше тя.

— Кой знае? — наклони глава Стиви. — Може вие, двамата, да сте били влюбени през всичкото време и да не сте знаели. А и какво представлява любовта? Нали тя кара двамата да искат да са заедно непрекъснато? — При Франи и Джей бе точно така.

— Може и да си права. — Франи не скри, че не е убедена.

— Кажи как е? За секса питам — полюбопитства след малко Стиви, когато стана ясно, че Франи не се кани да каже нищо повече.

— Добре — отвърна смутено тя. И това го казваше жената, която не можеше да спре да говори за Кийт.

— Какво? Просто добре ли? Искам подробности.

Франи изви устни в котешка усмивка.

— Само ще ти кажа, че знае номера, които не е прочел в „Настолна книга на фермера“.

Стиви не успя да изкопчи нищо повече от нея. След още един безуспешен опит да задоволи любопитството си, тя се прехвърли на друга тема.

— И как е младата булка? — попита тя за Емерсън.

— Засега меденият месец е само мечта — отвърна Франи. — Ти разбра ли за майка й?

— Да, тежък случай. — Когато Марджъри беше научила какво се е случило, състоянието й се влоши и я откараха в болница с двустранна пневмония. Сега Емерсън бе изправена пред дилемата дали да прости непростимото, или да обърне гръб на умиращата си майка.

— Все още е в интензивното. Известно време не били сигурни дали ще оживее.

— Горката Ем. — Стиви бе изцяло на страната на приятелката си. Не съчувстваше на Марджъри след гнусния номер, който бе направила. Въпреки това през изминалите месеци, прекарани с Грант, тя се бе научила колко е важно да си близък с родителите си, дори те да не са свършени. — Питам се как ли ще се почувства, след като майка й си отиде. Знам, че в момента й е много тежко, но тя й е майка.

— Заради собственото си спокойствие трябва да се сдобри с нея — съгласи се Франи. Вече се бяха отклонили от магистралата на булевард „Санта Моника“. — Онова, което те измъчва, не си отива, когато погребеш някого. Напротив, ще стане още по-зле, защото е късно да се освободиш от него.

— Така ли беше с твоята майка? — Стиви знаеше, че Франи и майка й, макар да бяха близки, често се караха. Сигурно, защото двете си приличаха много. Естер бе истински живак, също като Франи.

— В някои отношения. Много я обичах, но не можех да й кажа нищо. Тя винаги знаеше най-добре всичко. Ако кажех, че не съм гладна, тя настояваше да ям. Ако кажех, че ми е горещо, тя нареждаше да се закопчая. Същото беше и с Боби. Едно време си мислех, че той затова полудя. — Франи се засмя сухо. — Надявам се да се справя успешно с Рут. — Тя погледна през рамо към бебето, заспало на задната седалка. По лицето й се изписа нежност.

Стиви вдигна очи към огледалото за обратно виждане.

— Като гледам, засега се справяш чудесно.

— Поговори с нея след трийсет години — изкиска се Франи.

Франи се обади на Кийт веднага щом пристигна у Стиви. Той остана силно учуден, като разбра, че ще остане у Стиви, но после тя обясни, че имала спешна работа — утре щяла да обядва с продуцент, който се интересувал от авторските права за книга на един от авторите ѝ, а Стиви щяла да гледа бебето. Уточниха се да се видят у тях следобеда. Колкото по-бързо приключеше, толкова по-добре. Мисълта за предстоящата среща бе заседнала като аспирин, преглътнат на сухо.

На следващата сутрин, след като взе душ и се облече, тя подготви всичко, което щеше да е необходимо на Стиви за Рут — памперси, мокри кърпички, бебешки бутилки, мазила за главичката и няколко комплекта дрешки за преобличане. Стиви се суетеше около нея, докато я наблюдаваше как подрежда всичко.

— Ами ако се заплаче?

— Ако е гладна, дай ѝ бутилката — нареди Франи. Снощи Стиви остана ужасена, когато Франи си сложи помпа, за да изтегли кърма. Стори ѝ се варварска работа.

— Ами ако не е гладна? — Стиви не се бе притеснявала толкова от първото си предаване на живо.

— Нали знаеш как да сменяш памперси?

Стиви я погледна слисана.

— Не е ядрена физика. — Франи ѝ показа и смени сухия памперс, който бе сложила на Рут. — Ако и след това продължи да мрънка, значи трябва да се оригне. — Показа на Стиви как става, но безпокойството на приятелката ѝ не намаля.

— Ами ако сбъркам нещо? — попита тя.

— Нищо ѝ няма. Бебетата са много здрави.

Докато пътуваше към Бевърли Хилс с файърбърда на Стиви, тя се замисли за Джей. Все се измъчваше от мисълта, че той ще реши нещо друго и ще се върне при Вивиън. Знаеше каква прелъстителка е тя. След онази работа с бившето ѝ гадже Брайън, когато Франи охладня към нея, Вивиън си постави за цел отново да се намести в живота на Франи и да я спечели за приятелка. Отбиваше се редовно ту за съвет, ту ѝ носеше симпатични малки подаръчета, дори ѝ купи чудесен кашмирен пуловер за рождения ден, докато най-сетне Франи

отстъпи. При Джей щеше да е дори по-лесно. Все пак той ѝ бе съпруг. Каквото и да бе сторила, той бе най-обикновен човек и не бе възможно чувствата му към нея да са напълно угаснали.

Обядът с Ейвъри Фрийман от „Грийнлайт продакшън“ беше в „Поло лаундж“ в хотел „Бевърли Хилс“, където сделките за филми се сключваха над порция гъши дроб и „Реми Мартен“. Той ѝ каза, че „Юнивърсъл“ били готови да се заемат с филма; сега всичко зависело от това да привлекат някое голямо име. Без известни актьори сделка нямаше да има, Франи знаеше, че е така. Обсъдиха условията и възможностите за правата. За Франи това бе първият обяд с възрастни хора след раждането и много ѝ допадна. Беше приятно да седи в прекрасен ресторант, облечена в рокля и с високи токчета, след като обикаляше вкъщи по дънки и торбести пуловери, целите оплескани в слюнка и храна, и обсъждаше по цял ден бебешки вируси и обриви по бебешките дупета.

Приятното настроение се стопи в мига, в който се качи в колата. Щеше ли Кийт да се ядоса, когато му кажеше? — питаше се тя, докато пътуваше към тях.

Щеше ли да се опита да я спечели обратно, щеше ли да пробва да я размекне? Не че не го обичаше, просто обичаше Джей повече.

Така и не можеше да каже защо. Да, истина бе, че познаваше Джей от доста отдавна, но имаше и нещо друго. Приятелите им често се шегуваха, че двамата са били разделени при раждането и това не бе много далече от истината. Джей бе духовният ѝ близък. Разбираше я по-добре от собственото ѝ семейство. Знаеше, че когато са на някое парти и тя бърбри безспир, се чувства несигурна. Когато бяха на някоя спирка на метрото, винаги стискаше ръката ѝ, защото, макар тя да не го показваше, от смъртта на брат си изпитваше ужас, че ще падне под колелата на пристигащия влак. Когато бе най-тъжна и телефонът ѝ звъннеше, в девет случая от десет звънеше Джей, за да я развесели. А сега се появи и нещо ново — сексът. Беше наистина невероятно. Не искаше да мисли за преживяното, защото нямаше да може да погледне Кийт в очите.

Щом влезе в апартамента му, Франи веднага си спомни защо си бе паднала по него. На плота в кухнята бе оставена да се изстудява бутилка шампанско, до нея имаше букет с дванайсет дългостеблени

рози. Сърцето ѝ се сви. Щеше да е значително по-трудно, отколкото си мислеше.

— Много приятно — заяви тя ведро, за да прикрие напрежението си. — Не е ли много рано за празнуване? Дори не знам дали ще подпишат.

— В такъв случай ще празнуваме идването ти — обяви той и я прегърна. В тесните дънки, които бе обул, с навитите ръкави на ризата, можеше спокойно да се появи на корицата на списание „Пийпъл“ като най-сексапилния ерген. Вероятно бе усетил, че има нещо нередно, защото я погледна угрижен. — Наред ли е всичко?

— Разбира се. Просто часовата разлика ме размаза — отвърна Франи. Как бе възможно да му причини това, а същевременно да го гледа с невинните очи на Никол Кидман? Може би щеше да е по-лесно, ако пийнеше малко шампанско, реши тя, докато той отваряше бутилката и наливаше. Не биваше да пие, докато кърмеше, но един — единствен път нямаше да навреди.

Седна до него на канапето и невидимият аспириин в гърлото ѝ придоби гигантски размери. Отправи поглед към акварела над камината, който му бе подарила за Коледа, и ѝ стана тъжно. Беше го купила с идеята и двамата да му се наслаждават в бъдеще. Като го гледаше сега, имаше чувството, че гледа картина в някой музей.

Изпи първата чаша шампанско почти на един дъх, докато обсъждаха срещата ѝ и напредъка на книгата му. Тя не каза нищо, когато той наля втора чаша. Двамата неусетно изпиха цялата бутилка и тя усети, че ѝ е леко и приятно. Когато най-сетне събра смелост да му признае защо е дошла, думите излязоха завалени:

— Кийт... има нещо, дет тря'а д'ти кажа.

— Чакай малко. По-бавно. — Той пое почти празната чаша от ръката ѝ. — Кога за последен път си пила нещо по-силно от безалкохолна бира?

Франи се изкиска и усети, че е замаяна.

— Не пия. Жле за бебето — обясни тя.

— Не знам за бебето, но на теб много ти отива — усмихна се той. — Никога досега не съм те виждал пияна.

— Не съм! — заяви тя и се отдръпна възмутено.

— Добре, леко замаяна — съгласи се той през смях. — Напомни ми да заключа алкохола, когато се оженим.

Господи. Това беше някакъв кошмар. Как можа да изпие толкова много? Тръсна глава с надеждата да я проясни и се опита да си събере мислите и да се справи с надебелелия си език.

— Не ишкаш д'са жиниш за мен. От мен шицлезе ужасна жена.

— Не е вярно. Не бих променил абсолютно нищо в теб — отвърна той леко учуден.

— Не штава. Не мо'а д'се омъжа за теб — опита се отново тя, произнасяйки с особено внимание всяка дума.

— Ще ти направя кафе — заяви Кийт и се изправи.

— Не! Чакай! — Тя се хвърли напред, за да го стисне за ръката, но загуби равновесие и се стовари на пода.

Той ѝ помогна да се изправи.

— Сядай мирно. Връщам се веднага.

Тя понечи да тръгне след него, но стаята се завъртя и тя се отпусна на канাপето с пъшкане. Как можа да прецака така нещата? Може би Господ ѝ подсказваше да не брои зъбите на харизания кон. Как можеше да отблъсне този изключителен мъж? Че мъжете не се редяха пред вратата ѝ.

Джей не се броеше. Той беше... той беше... не знаеше какъв ѝ бе той. Нито беше гадже, нито просто приятел. Зарови главата си в ръце и отново изпъшка. Някъде в далечината чу звънене, но ѝ трябваше малко време, за да разбере, че е мобилният телефон. Бръкна в чантата и половината неща се оказаха на пода, преди да го напипа.

— Помощ! Не знам какво да направя! — Обаждаше се Стиви, очевидно много уплашена. Чуваше се как Рут се дере. — Не иска бутилката. Искатеб.

— Тръгвам. Само да си намеря ключовете. — Франи отново бръкна в чантата да намери ключовете от колата на Стиви, когато се разхълца, а след това се закиска.

— Ти пияна ли си? — попита Стиви.

— Ражбира ше, че н'съм! — извика възмутено Франи и се изкиска. — Мо'е би малко.

— Тогава остави Кийт да кара.

Франи разбра със свито сърце, че речта, която бе подготвила, ще трябва да почака. Не можеш да скъсаш с шофьора, когато си пияна — заляна, а гладното ти бебе те чака да го нахраниш. Освен това каквото

и да кажеше, той нямаше да го приеме сериозно. Щеше да реши, че е много симпатично и забавно.

Кийт се върна след минути с чаша горещо кафе.

— Кой беше? — попита той. Франи обясни какво става и той веднага ѝ помогна да се изправи на крака, поведе я навън, прегърнал я през кръста.

— Невероятен човек си ти, Кийт Холоуей — заяви тя, когато се качиха в колата и поеха към магистралата. Погали го по коляното и му се усмихна нещастно. Той не бе виновен, че си бе избрал жена, която не знае какво иска.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден Стиви остави Франи на летището с махмурлук, по-тежък от целия ѝ багаж, и реши да отскочи до Грант. Беше си освободила деня, освен това имаше нещо, което искаше да обсъди с него. Оказа се, че честите ѝ посещения в дома му не са останали незабелязани. Сред колегите и съперниците ѝ се бе разнесъл слухът, че е успяла да си уреди интервю с неуловимия Грант Тобин. Налагаше се в най-скоро време да изясни нещата, иначе някой друг щеше да грабне сензацията изпод носа ѝ. Най-трудното щеше да е да накара Грант да се съгласи. Той се държеше като плашлив кон, когато ставаше въпрос за журналисти. Нещата ставаха още по-сложни, защото окръжният прокурор имаше намерение да възобнови делото по случая Лорън Роуз.

Докато бе на магистралата, тя набра номера му и се изненада, когато вдигна самият Грант. Очакваше да попадне на Виктор.

— Значи напоследък сам се обаждаш.

— Виктор е във фитнес залата — поясни Грант. Луксозната вила имаше и добре оборудвана фитнес зала, използвана единствено от Виктор. Това бе една от причините той да прилича на трикрилен гардероб. — Какво става?

— Нищо интересно. Мислех да намина, ако не си прекалено зает.

— Не знам. Трябва да си проверя дневника — отвърна сухо Грант.

Половин час по-късно тя спря на алеята пред къщата. Денят бе доста хладен и потръпна, когато слезе от автомобила и ѝ се прииска да си бе облякла по-дебело яке. Отдалече забеляза господин Мори на електрическата косачка, бръмченето ѝ беше толкова тихо, че звучеше като жужене на насекомо. Мария, икономката на Грант, я посрещна на вратата.

— Господин Грант каза чувствате се като у дома рече Мария, когато я въведе и обясни, че той говорел по телефона. Ниската закръглена жена работеше при Грант от години и с нея се отнасяха като с член от семейството, не като с прислужница.

Стиви ѝ благодари и обиколи стаите, когато приглушено дрънчене я привлече към стълбите, които водеха към фитнес залата на долния етаж, където Виктор бе полегнал на гръб и вдигаше тежести от поне сто и трийсет килограма. Тя го изчака да приключи със серията, преди да му се обади. Подновеното разследване щеше да доведе до нови разпити на служителите, а Виктор бе най-важният от тях. Напоследък двамата се разбираха малко по-добре и тя много се старееше да се държи приятелски с него — искаше да му зададе някой и друг въпрос, с надеждата да разбере дали има неща, които той знае, а не е казал на полицията и по този начин да хвърли светлина върху нощта, за която Грант не помнеше почти нищо.

Той я забеляза, надигна се задъхан, целият беше облян в пот.

— Здравсти — вдигна той ръка за поздрав.

— Колко? — кимна тя към щангата.

— Сто и петдесет — сви рамене той и посегна към кърпата, метната върху стойката, и попи потта по челото си.

— Леле. Сигурно често тренираш.

— Една от благините на работата — ухили се той и зъбите му лъснаха зловещо. Захвърли кърпата настрани и посегна към нова тежест, достатъчно тежка, за да получи Стиви гръбначно изкривяване, вдигна я без усилие и бицепсите му се надуха.

— Моята представа за облага е допълнителен почивен ден — отвърна тя.

Той я погледна, без да спира.

— Май нямаш много свободно време, а?

Престори се, че не забелязва намека, че посещенията ѝ в дома на Грант са част от работата, и отвърна:

— В Холивуд дори мъртвите не спят.

Виктор я погледна недоумяващо и тя обясни, че мъртвите знаменитости са истински златни кокошки за наследниците им. Въпреки че живите звезди ѝ създавали най-много работа.

— И кеф ли ти е да се ровиш в мръсотиите им? — Думите му прозвучаха, сякаш бе убеден, че е така.

Тя наблюдаваше как капка пот си проправя път по белязаната му буза.

— Не съм се хванала на тази работа, за да разголям тайните на знаменитостите, ако това имаш предвид.

— Ами? — той изви вежди. — А какво ще кажеш за старите рок звезди?

— Ако намекваш, че става въпрос за някакъв подъл замисъл — вирна тя брадичка към горния етаж, където Грант сигурно все още говореше по телефона, — значи грешиш. — „Ама какво си въобразяваше Виктор, че се готви да разкрие тайните на собствения си баща ли?“

— Да бе, знам, че се опитваш да наваксаш със стария си баща.

Тя настръхна.

— Нещо такова.

— Имаш ли представа с кого разговаря в момента по телефона?

— Не, с кого?

— С адвоката си.

Хрумна ѝ, че това е проблемът. Сигурно Виктор е решил, че тя ламти за парите на Грант, че още от самото начало е имала намерение да го омае, за да я включи в завещанието си. Единствената причина, поради която той проявяваше интерес, е да не би това по някакъв начин да му се отрази. Престори се, че не разбира намека, за да не заподозре, че се опитва да измъкне информация от него.

— Сигурно става въпрос за нещо важно. Доста време говори. — Каза го небрежно, сякаш нямаше представа за какво намеква той, а истината бе, че наистина не знаеше.

— Не знам. Не е моя работа. — Той изръмжа, напъна щангата, лицето му се разкриви от усилие и бицепсите му отново се надуха.

Досега го бе виждала единствено с ризи с дълги ръкави и се запита дали не се тъпче със стероиди. Не бе възможно човек да отгледа такива мускули само ако блъска във фитнеса. Пристъпи напред, за да го огледа по-добре, очарована и същевременно отвратена. И този момент забеляза татуировката под лакътя — роза, увита около кръст, на който се виждаше главата на Христос, а едно клонче образуваше венеца. Стори ѝ се позната и след няколко секунди си спомни. В интервюто, което Лорън Роуз бе дала, спомена за кръст и роза, спомен, който така и не успяваше да разбере откъде идва.

Сега вече всичко си идваше на мястото. Разбра защо Виктор се отнася към нея като към натрапница, защо се държа толкова враждебно единствения път, когато го попита за нощта на престъплението. Спомни си и разказа на прислужницата, която бе разказала различна

версия от тази на Виктор. Може би той все пак знаеше повече, отколкото признаваше.

— Страшна татуировка — рече тя и посочи ръката му.

— Мерси.

Стиви веднага забеляза, че той се намести така, че тя да не я вижда.

— Познавах един, дето си беше татуирал цялата конституция на гърдите — заразказва тя. — Сигурно много боли, докато я правят.

Виктор изгрухтя в отговор.

— Сигурно имаш много висок праг на болката — продължи тя. — Или пък ти е приятно да ти причиняват болка.

Поалениялото му лице помръкна, той пусна щангата на пода и тя изтрещя.

— Ти какво намекваш? — изръмжа той и се въртна към нея.

— Просто се питам дали не знаеш за Лорън Роуз повече, отколкото си казал. — Посрещна студения му поглед и усети как по гърба ѝ плъзва тръпка. Какво можеше да направи, да я убие посред бял ден, и то когато Грант и другите ще притичат, ако извика? Въпреки това отстъпи крачка назад, когато той се приближи, и си каза, че изражението по лицето му никак не ѝ харесва.

— На теб влиза ли ти в работата? — попита той и тъмните му очи заблестяха страшно.

— Знаеш, че Грант си мисли, че той е дръпнал спусъка — напомни му тя.

— Ти откъде знаеш, че не е той?

— Възможно е — кимна замислено. Грант сам бе признал, че е бил така надрусан онази вечер, че нямало да забележи нищо, дори самолет Боинг 747 да катастрофираше в двора. — Но предполагам, че не го е направил.

— Значи е, както той казва. — Виктор посегна към кърпата и отново попи потта от лицето си. — Както и да е, свидетели няма. Освен това единствените отпечатыци по пистолета са нейните.

— Който го е направил, може да е избърсал отпечатыците си, преди да пхне оръжието в ръката ѝ.

— Както сама каза, възможно е — отвърна Виктор и сви рамене.

— Нека да допуснем, че са били твоите отпечатыци, ти така ли си щял да постъпиш?

Той ѝ отправи подигравателна усмивка и поклати глава.

— Няма да стане, малката, няма да се хвана на тази въдица. Може и да умееш да караш хората да се разприказват, но аз не съм ти някоя холивудска курветина, дето гледа как снимката ѝ да попадне във вестника.

— Може би просто предпочиташ да разкажеш на полицията — подхвърли тя.

Той я погледна странно и много пресметливо.

— Вече им казах всичко, което знам.

— Говори се, че подновяват разследването. Според мен ще им бъде доста интересно да погледнат татуировката ти. — Стиви кимна към ръката му. — Лорън помни нещо за рози и кръст. Кой знае, може пък да има връзка.

— Нищо не могат да докажат. — Въпреки че говореше надменно, бе очевидно, че е притеснен.

— Може и да е така, но съм сигурна, че ще искат да поговорят с теб. — Тя бръкна в чантата, за да напипа мобилния си телефон.

Виктор започна да нервничи, когато тя го извади.

— Голяма си мръсница.

— Нима?

— На теб какво ти влиза в работата, да не би да искаш скапано ексклузивно интервю? — подигра се той.

— Нека просто кажем, че ми се иска нещата да се изяснят. — Стиви натисна едно копче на телефона. Беше записала номера на полицейското управление на Ел Ей, защото не знаеше кога ще ѝ се наложи да го използва, в кой момент щеше да се натъкне на знаменитост, прекрачила закона или на някоя подозрителна смърт — и сега просто трябваше да прехвърли номерата, за да го открие. Пръстът ѝ бе над копчето, когато Виктор грабна телефона от ръката ѝ и го метна на пейката, по която все още личеше потният контур на тялото му.

— Не ми трябва ченгетата да ми досаждат. И без това ми дишат във врата — изсъска той. Стиви си спомни от старите изрезки, които бе чела, че Виктор има полицейско досие — някаква връзка с улична банда от младостта му.

— Добре тогава, кажи ми какво знаеш. — Тя взе телефона си и го пхна обратно в чантата.

Виктор се намръщи, сякаш мислеше.

— Ама е неофициално, нали? — Тъй като тя не отговори, той се изсмя грозно. — Какво пък толкова. Нищо не можеш да докажеш. Почни да дрънкаш простотии за мен и ще те съдя, докато се скапеш. Ще кажа, че си просто една тъпа кучка, която не ме оставя на мира.

На Стиви не ѝ трепна окото.

— Защо да не те оставям на мира, Виктор?

— Тя не ме оставяше на мира.

— Коя тя?

— А ти коя мислиш? Кучката, заради която започна цялата работа.

— Лорън ли?

— Да. Тя не е каквато си мислиш, невинна и миличка. Сама си го просеше.

— Какво си е просела?

Гледаше я право и очите, но погледът му бе празен, сякаш се бе отнесъл някъде, в друго измерение, което съществуваше единствено в главата му.

— Тя си играеше с него. — Несъмнено говореше за Грант. — Играеше си и с двама ни и се преструваше, че иска мен. Маmicата ѝ на мръсницата.

— Значи между вас, двамата, е имало нещо? — Стиви цялата тръпнеше, както се случваше винаги, когато попаднеше на нещо голямо.

Той отново сви рамене, което тя прие, за да.

— А Грант знае ли? — попита тя и се опита да доизясни нещата.

— През повечето време той беше така надрусан, че не можеше да си намери оная работа — изсмя се Виктор.

Браво, чудесен начин да говориш за работодателя си, помисли си Стиви. Бе таил всичко това така дълго, че вече не се съдържаше. Беше наясно, че Грант не го държи толкова време заради приятния му характер, затова бе решила, че е от благодарност. Години наред Виктор се бе грижил за него, когато е губел съзнание, той го бе почиствал и слагал в леглото. Очевидно бе правил дори повече от това — беше се грижил за сексуалните нужди на гаджето на шефа. Въпреки това не можеше да си обясни защо му е на Виктор да простреля Лорън в главата.

— Бил си влюбен в нея, нали? — сети се тя. — Не си могъл да се стърпиш, когато си разбрал, че тя те използва, и си решил да ѝ дадеш урок.

— Не беше точно така. — Той се отпусна тежко на пейката и се загледа някъде напред, очите му бяха все така празни и безизразни. Очевидно бе, че се опитва да се пребори със себе си, но желанието да разкрие истината надделя на чувството му за самосъхранение. — Наистина я обичах. Просто се опитвах да ѝ докажа, че с мен ще ѝ бъде много по-добре. Можех да намеря малко пари... — Стиви веднага се сети откъде, — и всичко щеше да е наред. Нямах да сме богати, но щяхме да се оправяме добре. Само че тя ми се изсмя в лицето. Отвърна, че не искала пари от мен. Гледаше ме така, сякаш бях играчка... Просто... Абе, не знам... Нещо ми стана и превъртах. Знаех къде си държи пистолета. Искан само малко да я постресна, да я накарам да разбере, че не може да се държи така с мен. Само че... — той отпусна глава в ръцете си и стисна чело.

— Пистолетът гръмна — завърши тя вместо него.

Мълчанието му ѝ разкри всичко, което искаше да разбере.

Стиви знаеше останалата част от историята. Оказа се, че става въпрос за небезизвестния любовен триъгълник. Остави Виктор да се измъчва със спомени, обърна се и си тръгна. Щом излезе и се заизкачва по стълбите, тя бръкна в чантата и напипа касетофона, който тайно бе включила, докато прибираще мобилния телефон. Изключи го.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Тишина на снимачната площадка! — провикна се Тод Остър през свити длани, за да го чуят само автомобилите, които профучаваха наблизко. Обърна се ухилен към Джей. — Открай време ми се иска да го кажа.

Бяха застанали на ъгъла на Парк авеню и Трийсет и девета улица и наблюдаваха екипа, нает да заснеме рекламата за спортния автомобил „Уосп“ на „Уручима мотърс“. „Уосп“ щеше да избърмчи през тунела на Парк авеню, част от шейсетсекундната реклама, чието излъчване щеше да започне през пролетта. Входът на тунела бе блокиран и режисьорът Дъг Чен се разправяше с шофьора на автомобила. Камерата бе на капака, за да заснеме навлизането в тунела.

За онези, които не бяха прекарвали нито един ден на снимачна площадка, помисли си Джей, всичко тук е невероятно вълнуващо. През повечето време всички висяха тук или там, докато екипът се подготвяше за снимките. Обикновено би дал мило и драго, за да не прекара деня на бюрото си, но лошото бе, че днес, неделя, бе единственият ден, в който успя да издейства разрешение да блокират тунела.

Джей погледна часовника си поне за десети път и се запита къде ли е Франи в момента. Не се бяха чували, откакто тя замина за Ел Ей, и нямаше представа дали тя не си е променила мнението и не се е отказала да скъса с Кийт. Представи си ги двамата в леглото и някакъв юмрук се стегна около сърцето му. През последните два дни се чувстваше като развалина, целият изтъкан от нерви, ругаеше глупостта си, че я бе пуснал да се качи на самолета, без да ѝ признае какво изпитва към нея — че я обича по всички възможни начини, по които един мъж обича жена. Когато се върнеше, можеше да е прекалено късно; можеше да прецени, че Кийт е по-подходящ за нея. Защо да се свързва с мъж, който е разделен със съпругата си, след като можеше да има до себе си необременен мъж. Обърна се към Тод.

— Та разправях на Капински, че ако не получим бонус за тази работа, няма да се откажа и от едно хубавко намаление. — Тод прокара

влюбено ръка по капака на спортния автомобил. Беше яркожълт, източен, с изчистени линии, които напомняха за класически корвет, колата, която бе привлякла забележителен интерес. Неколцина минувачи шеговито попитаха дали могат да направят тест драйв. — Леле, човече, помисли си само на колко места можеш да отидеш с това сладурче.

— Каниш се да заминаваш ли? — ухили се Джей.

— Няма такова нещо. Говоря ти за гаджета. — Откакто бе излязло решението за развода му, Тод непрекъснато дебнеше гаджета. — Жени — изсумтя той. — Все си мислех, че искат някой готин пич, от онези, които са готови да им масажират краката и да изхвърлят боклука. Знаеш ли какво изтърси последната, когато я заведох в апартамента си?

— Какво?

— Че не можела да излиза с мъж, чийто радиатор бил ръждясал.

— Заслужаваш си го, след като си го купил от магазин на Армията на спасението.

— Да не би да имах избор. След като Кристи ми задигна и последната пара, не можех и тостер да си купя.

— Защо ти е? Че ти всяка вечер си поръчваш храна.

— Смей се ти, смей се — отвърна добродушно Тод. — След няколко месеца, когато си на същия хал, няма да ти е никак смешно. — Както бе наугушен в парката, обвинил с длани чашка топло кафе, той приличаше на мечка, току-що събудена от зимен сън.

Джей усети как го обзема безпокойство, когато мислите му се насочиха към Вивиън. Не я бе виждал, откакто си тръгна от апартамента. Когато на следващия ден се върна, за да си събере нещата, тя не беше вкъщи. Намери бележка, в която бе написала да не си търси нов апартамент, защото щяла да се върне в Париж, този път завинаги. Джей реши, че става въпрос за няколко дни и отседна в хотела, близо до офиса си. Тази сутрин, когато ѝ звънна, за да ѝ каже, че ще мине и ще си вземе някои неща, тя не спомена нищо за заминаване. Дори му се стори неестествено весела.

— Аз поне нямам намерение да си поръчвам храна и да си купя ръждясал радиатор — пошегува се той, тъй като не искаше Тод да се досети какво го притеснява. — На мен ми дай китайски спагети.

— Виж, приятелю, знам какво ти е. — Тод стисна рамото му и го погледна угрижено. — Когато двамата е Кристи се разделихме, имах чувството, че някой ме е изритал в корема. С времето човек се оправя. Ако не бяха децата, щях да кажа, че това е най-доброто ми решение.

На Джей му се искаше да обясни, че Вивиън не е виновна за състоянието му в момента, че всичко е заради Франи, но тогава трябваше да дава дълги обяснения, затова отвърна простишко:

— Благодаря. Ще го запомня.

Още няколко часа снимаха, докато най-сетне прецениха, че резултатът е добър. Бе им отнело цял следобед да заснемат петнайсет секунди, но като цяло денят бе успешен. Джей отказа на Тод да излязат на вечеря и се отправи към апартамента си, за да си вземе някои неща. В таксито се опита отново да позвъни на Франи на мобилния ѝ телефон, но попадна на гласова поща. По дяволите. Защо не му се обаждаше? Да не би да бе същото както с Кийт — сигурно бе решила лично да му съобщи лошата новина.

Когато влезе в апартамента си, продължаваше да мисли за Франи и остана шокиран, като забеляза, че холът блести от светлината на свещи, а масата в трапезарията е сложена за двама. Вивиън бе в кухнята, облечена в домашен халат, който подчертаваше стройната ѝ фигура и довършваше вечерята.

Тя вдигна поглед и му се усмихна.

— Изненада.

— Наистина изненада — отвърна равнодушно Джей.

— Нали не си вечерял? — Тя посочи горещото печено, което току-що бе извадила от фурната. — Всичко е готово. Само да затопля соса.

Сърцето му се сви.

— Вив...

— Мама ми каза рецептата — продължи тя бързо, без да му даде възможност да довърши. — Знам колко много обичаш телешко печено.

— Изглежда добре — отбеляза той, без какъвто и да е ентусиазъм.

— Много се радвам да те видя. Чувствах се толкова самотна без теб през последните дни. — Тя остави лъжицата, с която бъркаше нещо на котлона, и го погледна многозначително с характерния ѝ поглед, благодарение на който изглеждаше и уязвима, и прелъстителна.

Може и да си бе изплакала очите, но в момента имаше мисия и си бе наумила да я постигне, а по очертанията на тялото, съвсем ясни под халата, той веднага позна каква е целта ѝ.

Малцина мъже биха устояли на чара ѝ. Чарът на Вивиън бе не само в красотата ѝ, ами и в сексуалността, която бликаше от нея като огън. Дори сега, когато я наблюдаваше с безразличие, веднага забеляза колко е прелъстителна, колко изящни са извивките на тялото ѝ под халата, как косата ѝ блести на светлината, докато шета из кухнята. Едно време веднага би се поддад на тази прелест. Всеки път, когато тя се върнеше след дълго отсъствие, той не спираше да се пита защо си хаби силите заради жена, чиято единствена цел е да колекционира мъжки сърца по същия начин, по който други колекционират бижута, а тя успяваше да го свали отново и въртележката започваше за пореден път. Този път нямаше да позволи да се случи. Беше му писнало.

— Не трябваше да полагаш толкова старание — рече съвсем искрено той.

— Нищо подобно — отвърна небрежно тя и се наведе, за да извади франзела от фурната. — След като непрекъснато се храниш на ресторант, знам, че ще ти бъде приятно да похапнеш топла, домашно сготвена храна.

— Не говорех за това. — Гласът му омекна. Забеляза колко старание е вложила. Въпреки това продължи: — Вив, не мога да остана. Не е редно нито за теб, нито за мен. Не ти трябва съпруг, който няма да отдава цялото си сърце и душа на този брак. А и ти ясно показва, че при теб е същото. — В момент тя изглеждаше самотна и уплашена. Само че това нямаше нищо общо с любовта.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не говориш сериозно. Разстроен си заради мен.

— Наистина бях разстроен, но ми мина — отвърна той. — Имах време да помисля и разбрах, че с брака ни е било свършено още преди да ми изневериш. Знаел съм го дълбоко в себе си, през всички месеци, когато те нямаше.

— Не е така, мили! Не е вярно! — Лъжицата издрънча на плота и тя протегна ръка в неизказана молба.

— За мен е вярно — отвърна тихо той.

— Заради Франи е, нали? Бил си при нея през всичкото време. — Гласът на Вивиън се надигна, остър и писклив.

Той не отговори, остави мълчанието да запълни неяснотите.

Вив присви очи.

— Значи не съм единствената, която е изневерила.

— Не е същото.

— Защо, да не би защото я обичаш? — Устата ѝ се разкриви, когато изсъска последните думи. — Защото двамата имате бебе ли?

— Нищо не се бе случило преди... — Така и не довърши изречението.

— Сигурна съм, че тя доста се е постарала — продължи тя с горчивина. — Сигурно е висяла тук всеки ден, за да ти напомня какво може да ти даде. — Дори в гнева си Вивиън изглеждаше великолепно, кожата ѝ поруменя, очите ѝ искряха, прекрасно диво създание. — Само че тя е побързала да забрави, че нямаше да има бебе, ако не бях аз. Направих го, защото исках да е щастлива, не за да ѝ дам възможност да ми открадне съпруга!

— Каквито и да са били мотивите ти, направи нещо добро. — Единствената безкористна постъпка на Вивиън. Той покри ръката ѝ със своята, за да ѝ покаже, че каквото и друго да бе направила, той щеше да ѝ е благодарен.

— Исках да разбере, че и аз мога да ѝ бъде приятелка. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и отново заблестяха. Джей едва сега си даде сметка, че макар Вив да излизаше непрекъснато, тя имаше много малко истински приятели, нито една жена, единствено гейове, които бяха привлечени към нея като мухи на мед.

— Тя винаги те е харесвала — настоя той.

— Но не както теб, Ем и Стиви. Старае се заради теб, но не е същото — продължи тя с приглушен глас. Тиганът на котлона пукаше и от него започваше да се вдига черен дим и да обгръща тъжното ѝ лице. — Така и не ми прости заради Брайън.

— От онова, което ми каза, няма защо да ти прощава. — Освен това се бе случило много отдавна. Какъв бе смисълът да повдига този въпрос? Нещо в изражението ѝ го накара да попита: — Има ли нещо повече от онова, което Франи знае?

— За какво намекваш? — попита Вивиън. Забеляза как тя изпъна гръб и усети, че крие нещо. Веднага се досети. Присви очи.

— Чукала си се с него, нали?

— Сега пък излезе, че спя с всеки мъж, когото срещна — изсъска тя.

— Отговори на въпроса ми?

— Добре де, да! Спала съм с него! — изкрещя тя и вдигна отчаяно ръце. — Той ме последва до Париж. Каза ми, че между тях с Франи всичко е приключило. Аз какво да си помисля?

Едва сега разбра защо проявяваше толкова търпение към Франи и я заливаше с жестове и подаръци. Просто се бе опитвала да оправи старата си грешка.

— Не е трябвало да забравяш, че Франи ти беше приятелка — отвърна той, завладян от презрение към жената, която някога бе обичал. — Каквото и да ти е казал той, си знаела, че тя ще бъде наранена. Затова не си й казала.

— Случи се един — единствен път! След това му заявих, че повече не можем да се виждаме.

— Значи за теб не е означавал нищо, така ли? — попита той, повтаряйки нейните думи, казани преди няколко вечери.

Тя се опита да обясни.

— Случилото се с Клод беше различно... Не бях на себе си.

— Грешиш. — Чу думите, които майка му обичаше да повтаря: „Леопардът никога не си променя петната“. — Винаги си била вярна на себе си, Вив. Грешката ми беше, че повярвах, че можеш да се промениш. — Не изчака обърканите й обяснения, погледна за последно вечерята, която бе приготвила, и се обърна към вратата. — Благодаря, но май вече нямам апетит.

Докато седеше в таксито, на път към къщи от летището, Франи се взираше през прозореца, замъглен от проливния дъжд, потънала в мисли. Добре, че Рут спа през повечето време, така че тя можа да размисли над случилото се през последните дни, тъй като нищо не се бе получило по начина, по който очакваше. Сега наблюдаваше дъщеря си, отпусната в столчето за автомобил, и изпита завист към невинността ѝ. На Рут не ѝ се налагаше да се тревожи за нищо, не познаваше мъката, когато си принудена да причиниш на някого болка. Дори не трябваше да се пита дали мечтите ѝ ще се сбъднат... или просто ще рухнат.

Франи се опита да събере кураж, за да съобщи на Джей. Той ѝ беше оставил няколко съобщения, но тя така и не му отговори. Имаше да му разказва толкова много, ала в момента, както бе изтощена от пътуването, все още със силен махмурлук, не беше сигурна дали ще успее да говори смислено, нито пък да понесе онова, което той щеше да ѝ каже. Най-сетне се стегна, но прецени, че засега е най-добре да си мълчи. Щеше да има достатъчно време, за да проведат разговора.

— И като си помисля, че оставих слънчева Калифорния заради това време — измърмори Франи.

Джей погледна през прозореца на офиса си към проливния дъжд навън.

— Как мина пътуването? — попита той небрежно, доколкото можа.

— Спокойно. Рут спа през повечето време. Стюардесите не можеха да повярват, че е толкова добричка. Де да бяха видели изпълненията ѝ онзи ден. — Не спомена и дума за Кийт. — Горката Стиви. Сигурно вече си е записала час за стерилизация. — Обясни как Рут отказала бутилката, която била оставила на Стиви, как плакала с пълно гърло, докато Франи не се появила, за да я накърми. — Дано не сме създали чудовище. Кой знае докъде ще стигнем. Ще ѝ купим колело, а тя ще ревне за ферари. Или пък ще хване феята на зъбките за заложница.

Джей се разсмя.

— Поне за момента феята на зъбките е в безопасност. Имаме още няколко години дотогава. — Молеше се да има възможност да гледа как Рут расте през тези години.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали не си до нея, когато се разпищи.

Знаеше, че тя само се закача, въпреки това се запита дали няма да си остане татко от разстояние. Едва се сдържа да не попита направо какво става с Кийт. Въздържа се единствено защото се страхуваше от отговора. Ами ако новините бяха лоши? Така поне щеше да има надежда още малко. Вместо това попита дали може да се отбие след работа, а когато Франи отказа, защото била изтощена и го помоли да наmine следващата вечер, той се постара да не прибързва с изводите.

Следващият ден се оказа най-дългият в живота му. Господин Уручима пристигна от Япония неочаквано и настоя да заведе Джей и целия му екип на вечеря. Не можеше да откаже, затова звънна на Франи и я предупреди да не го чака. Цяла вечер, както и на следващия ден, той си вършеше работата като робот и не спря да мисли за нея. Привечер в четвъртък усети, че има нужда от силна напитка, за да се подготви за лошата новина, която бе сигурен, че го очаква, затова се остави Тод да го убеди да отскочат до „Шонесис“ и да пийнат по една бира след работа.

Четирийсет минути по-късно, той бе пред вратата на Франи и си отвори с ключа, който тя му даде, след като Рут се роди. Когато влезе, я завари на канапето в хола, кърмеше Рут и му се стори невероятно сексапилна с разкопчаната блуза и къдрици, блиснали върху налетите гърди. Бавно разкопча и свали палтото си, докато се опитваше да овладее ерекцията си, преди да прекрачи към нея и да я целуне по бузата.

— Струва ми се, че вече се е възстановила след изпитанието — отбеляза той и погали с пръст почти плешивата главица на Рут.

Франи изви очи.

— Да не би да си въобразяваш, че изпитанието е било за нея?

— За Кийт ли намекваш? — Джей се отпусна до Франи, а сърцето му бе готово да изскочи всеки миг.

Тя кимна и премести Рут на другата си гърда.

— Само ще ти кажа, че дори да се напиеш не помага.

— Леле — усмихна се той със съчувствие. Франи не понасяше добре алкохол.

— Наложил се да ме закара до Стиви — обясни тя. — Опитай се да се разделиш с някого, когато си на градус. Все едно, че му говорих на фарси^[1].

— Наистина ли му го каза? Разделихте ли се? — Може би само е имала намерение, каза си той, след това е променила решението си, ако Кийт се е държал геройски.

— Аз... — започна тя, но Рут изплака и Франи се изправи, за да я изчака да се оригне. Докато крачеше напред — назад и галеше бебето по гърба, Джей откри колко прави са били хората, когато са казали, че „напрежението убива“.

Рут се оригна шумно и Франи се скри в съседната стая, за да я преоблече и да я сложи да си легне. Имаше чувството, че са минали не минути, а часове, докато тя се върне при него, зачервена, с разрошена коса, изглежда, дори не бе забелязала, че горните две копчета от блузата ѝ са разкопчани. Той се замисли за всички възможности, които бяха изпуснали през годините, как си бяха разказвали вицове и се бяха доверявали един на друг, като през всичкото това време са могли да се любят. Как бе възможно никога да не забележи колко е сексапилна.

Въпреки това му бе трудно да се пречупи. Усети как го тегли към познатото, към сигурното, когато Франи се тръшна до него на канапето и вдигна крака в скута му. Той си каза, че най-лесно би било да вървят постарому. Нямаше да рискуват раздяла, нямаше да поемат по път, от който връщане нямаше. Нямаше да се налага да се питат какво предстои. Вече знаеха.

Джей прочисти гърло.

— Казвай.

Франи срещна погледа му и по изражението ѝ разбра, че и тя, също като него, е уплашена.

— Първо ти — настоя тя.

Той я погледна учуден, тъй като не бе сигурен какво очаква да чуе. След това разбра.

— Питаш дали не съм променил намеренията си към Вив ли?

— Променил ли си ги? — погледна го тя, без да крие тревогата си.

Джей поклати глава.

— Няма начин. Всичко приключи. — Замисли се дали да не ѝ разкаже за последното признание на Вив, но прецени, че няма нужда Франи да научава.

Тя затвори очи и притисна ръка към сърцето си, сякаш отправяше безмълвна благодарност към боговете. Когато ги отвори отново, се усмихваше.

— Добре, мой ред е. Така, вече не съм сгодена. Беше, меко казано, неприятно, но Кийт го прие добре, а аз най-сетне изтрезнях достатъчно, за да му кажа. Струва ми се, че изпадна в шок.

Джей едва се сдържа да не се ухили.

— Нали не съжаляваш?

— Чувствам се ужасно от онова, което му причиних.

— Но нали не съжаляваш?

Франи се ококори, когато разбра какво я пита той и се дръпна рязко, след което сви колене към гърдите си.

— Нали не мислиш, че... о, Джей... не, разбира се, че не съжалявам.

— Кое то ще рече, че няма да ми избягаш. — Той се ухили широко, посегна към ръката ѝ и я притисна до устата си, след което разтвори пръстите ѝ и ги целуна един по един.

Тя изглеждаше колкото щастлива, толкова и объркана.

— Има нещо, което ме притеснява. Как от най-добри приятели ще станем любовници? Няма да ми бъде никак приятно, ако започнем да се смущаваме един от друг. — Стисна пръстите му. — Не искам да изгубим онова, което съществува помежду ни.

— Няма, може само да стане по-хубаво.

Въпреки окуражителните му думи, тревогата по лицето ѝ не се скри.

— Винаги сме си казвали, че умеем да четем мислите си. Знаеш, че не е шега. През повечето време наистина е така.

— Франи, тревожиш се за...

— Добре — прекъсна го тя. — Кажи за какво мисля в момента? — Тя затвори очи.

Джей се канеше да каже нещо шеговито, но тя му се стори толкова сериозна, както бе стиснала очи, че той премълча и изрече онова, което му бе на сърцето.

— Мислиш, че сме семейство — ти, аз и Рут. Ние бяхме семейство още преди Рут, просто не го знаехме. — Тя отвори очи и по устните ѝ трепна усмивка. — Бих казал, че раждането ѝ не е случайност. Според мен е било писано да стане така. Господ ни подсказва да престанем да се колебаем и да приемем нещата по-смело.

— Топло, доста топло — отвърна тя.

— Ами сега? — Привлече я до себе си и приглади косата ѝ.

— Още малко по-топло и ще ме накараш да изтичам за пожарогасителя. — Сгуши се до него и отпусна глава на рамото му.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Добре, твой ред е. Кажи аз какво мисля — прошепна той и се наведе да я целуне.

Тя стисна отново очи, притисна върховете на пръстите си към слепоочията си и се намръщи шеговито, за да покаже как се съсредоточава.

— Виждам легло с двама в него.

— Голи ли са?

— Така ми се струва. Картината е малко неясна. Не съм сигурна.

— Ще те насоча. — Целуна я отново, този път по-настойчиво.

Няколко минути по-късно, двамата бяха на пода, дрехите им се търкаляха около тях. Джей продължаваше да смъква дънките си, когато Рут изплака. Франи изруга и седна.

— Кълна се, че го прави, за да ме дразни. Ако съм пред телевизора и се тъпча с шоколад, ще спи, без да помръдне.

— Нищо. Аз мога да почакам — успокой я той.

— Аз обаче не съм сигурна, че мога.

Тя се намръщи и намъкна дънките.

— Защо бързаш толкова. Нощта е пред нас.

— Престани да проявяваш толкова разбиране за всичко. До теб изглеждам нервна и нетърпелива — разсмя се тя.

Той се усмихна и отметна къдрица от челото ѝ.

— Защо са приятелите?

---

[1] Фарси — персийски език — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Емерсън бе затворила очи, стискаше ръката на Реджи и слушаше великолепно изпълнение на „Ноктюрно за пиано в Е минор“ на Шопен и си мислеше, че сигурно така се чувстват блажените. Задоволството ѝ в този момент бе напълно нормално за онези, които не бяха расли в обърнатия наопаки свят, където парите за летен лагер се харчеха с един замах за най-снобския и елегантен бал във висшето общество, където изисканата вечеря във „Четири сезона“ или „Лутес“ бе последвана от тайно посещение до заложената къща за богати. Иронията бе, че докато растеше, тя бе свикнала с това социално самоубийство, а ето че сега се бе омъжила за човек, който не бе от нейната среда и се чувстваше неземно щастлива.

Погледна Реджи, който не откъсваше поглед от Еманюел Акс на сцената. Много съпрузи заспиваха по време на концерти — Бригс обикновено се шегуваше, като казваше, че само си е пропилял добрия сън. Затова пък Реджи обичаше класическата музика и се наслаждаваше на всяко изпълнение на живо. Всичко, което тя бе приемала за даденост — концерти, пиеса на Бродуей, операта — за него бяха изключително удоволствие.

Той също разкри пред нея един нов свят — квартали, през които тя само бе минавала преди, като испанския Харлем, гръцката Астория и Артър авеню в Бронкс. Двамата заедно обикаляха шантави магазинчета, където се продаваха екзотични аромати и фетиши, хранеха се на места, които тя дори не би погледнала в миналото като например етиопския ресторант, където похапнаха силно подправена яхния и използваха хапки хляб вместо прибори.

Ейнзли грееше. Когато Реджи се премести у тях, тя имаше чувството, че е настъпила Коледа заедно с Великден. Не се отделяше от него и единствено добродушието и търпението му го възпираха да ѝ откаже, когато тя го молеше за деветдесет и девети път да я качи на гръб и да я отнесе до леглото.

Черешката на тортата бе приятелството, което разцъфна между Бригс и Реджи. В деня, когато той покани Реджи да поиграят голф в

клуба му, тя отново си припомни защо навремето бе обикнала Бригс — под надменно изпълнатия гръб и надутото поведение се криеше мъж с нежно и много добро сърце.

Бракът с Реджи съвсем не се оказа социално самоубийство. Да, доста хора извиха вежди, когато разбраха, сред тях и такива, които тръбяха, че нямат никакви предразсъдъци. Тази вечер, по време на антракта, се сблъскаха с Бъни Хопкинс, стара позната на майка ѝ. Бъни бе толкова любезна, че стана смешна. Въпреки това като цяло Емерсън остана приятно изненадана от отношението към новия ѝ съпруг, защото хората проявиха най-обикновено любопитство и се държаха любезно.

Единственото болно място си оставаше Марджъри. Емерсън не се беше чувала и виждала с нея от вечерта, когато двамата с Реджи се ожениха и макар в някои отношения прекъснатата връзка да бе истинско облекчение, мълчанието бе много по-потискащо от вечното недоволство на Марджъри. Емерсън продължаваше да разговаря с болногледачите, те държаха връзка с лекаря, докато майка ѝ беше в болница. Знаеше, че майка ѝ е по-добре, доколкото това бе възможно, че похапвала по малко и засега положението ѝ било стабилно. Емерсън бе готова да спори, че не ѝ дължи нищо, докато един ден Франи не повдигна въпроса много деликатно и тя усети как я пробужда чувство на вина.

Марджъри определено заслужаваше да бъде изолирана. Нито един съдия или съдебни заседатели не биха я осъдили за постъпката ѝ. А и компанията на майка ѝ никак не ѝ липсваше. По-скоро дълбоко в себе си усещаше, че това не бива да е краят.

Стисна ръката на Реджи и той се обърна да ѝ се усмихне, погледът му се задържа, неспособен да се откъсне от красивата му съпруга. В новия си костюм, който тя настоя да му купи, той бе най-елегантният мъж на концерта. Да, те бяха чудесна двойка, помисли си тя, когато погледна преплетените им пръсти.

Щяха да минат месеци, преди двамата да успеят да се преборят с бюрокрацията в имиграционните власти, но поне Реджи не го грозеше депортиране. След като научи, че обвиненията против него са фалшиви, Емерсън се обади на леля си Флорънс, за да я помоли да ѝ подготви писмена клетвена декларация за случилото се, и бе установено, че той не представлява риск за сигурността на страната,

така че в момента службите разглеждаха молбата му за гражданство. Емерсън бе сигурна, че всичко ще се нареди. Всеки, който ги видеше, разбираше, че те се обичат истински. Освен това кой би изтърпял всички трудности и онези, които предстояха, ако не обичаше човека до себе си?

Ноктюрното на Шопен бе последвано от великолепно изпълнение на „Лунната соната“ на Бетховен. След последния бис, когато гръмовните аплодисменти най-сетне утихнаха, двамата станаха и Реджи ѝ помогна да си облече сакото. Като истински джентълмен от старата школа той никога не пропускаше да ѝ отвори вратата или да ѝ подаде стол. След като тя шеговито го обвини, че я глези, той я погледна напълно объркан. Нима мъжете не се държаха така? Когато тя му обясни, че той е изключение от правилото, съпругът ѝ отвърна, че е така, защото Мириам Оканта не ги е по нашлапвала.

След като Емерсън се запозна с майка му, която заедно с бащата на Реджи и двама от братята му пристигнаха за малкия прием в апартамента ѝ, тя не се съмняваше, че децата ѝ са възпитани с твърда ръка. Въпреки това отношенията им бяха наситени с топлота и много шегички. Майка му бе висока, красива жена с гръмовен смях. Мириам успя да поговори с Емерсън, въпреки че не знаеше добре английски, и изрази щастието си, че има както нова дъщеря, така и нова внучка.

Навън бе хладно и подухваше. Разхождаха се хванати за ръце по Петдесет и седма улица на път към Шесто авеню, откъдето щяха да се качат на такси. Все още под въздействието на музиката, мислите ни Емерсън се насочиха към Франи и Джей. Единствените, които останаха изненадани, че са се събрали, бяха самите Франи и Джей. Сега, сякаш за да наваксат изгубеното време, двамата бяха решили да узаконят връзката си веднага щом разводът на Джей приключеше. Емерсън тутакси предложи да се заеме с организацията на сватбата. Фирмата за кетъринг, която използваше често, им предложи изгодна цена, освен това познаваше великолепен цветар...

Мислите ѝ бяха прекъснати от острото позвъняване на мобилния телефон. Както винаги се притесни да не би бавачката на Ейнзли да звъни, защото се е случило нещастие. Оказа се болногледачката на майка ѝ. Откарали Марджъри в болницата. Имала затруднения с дишането и Соня настояла да извикат линейка, въпреки че Марджъри била против. Стори ѝ се обидена.

Когато затвори, Емерсън се разкъсваше между обидата и задълженията, а и все още ѝ се искаше да усети обичта на майка си. Само че Марджъри сама си бе постлала. Емерсън реши да позвъни на онколога на майка си на сутринта, с което прецени, че ще изпълни дълга си.

Реджи бе на друго мнение.

— Трябва да отидеш — настоя той.

— Не мога — поклати глава Емерсън. Той я погледна мрачно.

— Тя може да умре.

— Точно ти би трябвало да проявиш разбиране — сопна се тя, нацупена, защото той не застава на нейна страна. Не бе ли изстрадал достатъчно в ръцете на Марджъри?

— Разбирам само, че ти е майка.

— Не че това е имало кой знае какво значение за нея — заяви тя с горчивина.

— Въпреки това. — Той бе стиснал зъби, решен да не приема не за отговор.

— Да не би това да е първата ни кавга? — попита тя.

— Няма защо да се караме — отвърна спокойно той. — Дълбоко в себе си знаеш, че съм прав.

Магията на вечерта се бе стопила, докато стояха на тротоара и хората ги заобикаляха като водовъртеж в средата на някоя река. Тя имаше чувството, че е на кръстопът. Искеше ѝ се да заплаче, защото животът не беше честен. Защо тъкмо тя винаги обръщаше другата си буза за шамар, след като майка ѝ бе тази, която трябваше да я моли за прошка? Същевременно знаеше, че в думите на Реджи има истина, че ако послуша сърцето си, то ще ѝ подсказе как е правилно да постъпи.

Посегна към ръката на съпруга си.

— Да вървим.

Часовете за посещения бяха свършили отдавна, когато пристигнаха в болница „Ленъкс Хил“, но сестрата в онкологията ги познаваше отпреди и им позволи да влязат за няколко минути. Докато Емерсън вървеше по пълния с носилки и стойки за системи коридор, стиснала леко ръката на Реджи, тя чуваше думите на Франи: „Онова, което те измъчва, не си отива, когато погребеш някого“ и единствено те я възпираха да не се обърне и да избяга.

Марджъри бе подпряна на възглавници, когато двамата влязоха, сякаш ги очакваше. Емерсън не я бе виждала от седмици и остана шокирана от промяната. Бе станала само кожа и кости. Без перуката, черепът ѝ се виждаше под тънката рядка коса. Очите ѝ бяха хлътнали, а гърдите ѝ се вдигаха само благодарение на апарата за дишане.

— Ако сте дошли, за да видите как умирам, ще ви разочаровам — всяка дума бе изречена с огромно усилие. — Лекарят ми каза, че още не съм за моргата.

Емерсън стоеше неподвижна, без да откъсва поглед от майка си. Марджъри бе сломена, смалена, насъбраният се в нея гняв се бе стопил и не ѝ бяха останали никакви сили за чувства.

Реджи пристъпи напред.

— Радвам се. Как се чувствате, госпожо Фицгибънс?

Емерсън се напрегна, сякаш очакваше Марджъри да го нагруби, но тя отвърна спокойно:

— Все още дишам, и това е нещо. Как сте двамата, с булката?

— И двамата сме добре — отвърна Реджи, сякаш не бе забелязал сарказма ѝ.

— Значи брачният живот ви се отразява добре.

— Много. — Обърна се и се усмихна на Емерсън. — Надявам се, че имаме благословията ви.

Марджъри го погледна с нескрито любопитство, сякаш не бе сигурна дали говори сериозно.

— Изненадана съм, че има значение за вас — отвърна тя. — Мислех, че не искате да имате нищо общо с мен.

Той наклони глава на една страна, сякаш признаваше, че има основание да ѝ е сърдит. След това заговори мило.

— Не сме дошли да ровим в миналото.

В този момент Емерсън разбра колко дребнава е обидата ѝ в сравнение със състраданието, проявено от Реджи. Осъзна, че е допуснала грешка, като е изолирала майка си. Нима това не бе също начин да я контролира? Едва когато се освободеше от гнева си, също като Реджи, щеше да е напълно свободна. Освен това, дълбоко в себе си, тя знаеше, че не е преценила правилно действията на Марджъри, която не бе сторила нищо от злоба или лошотия. Със своите изкривени разбирания тя си бе мислила, че постъпва по най-добрия начин.

— Дори така да е, и на двамата ви дължа извинение. — В гласа на Марджъри се долавяше напрежение, сякаш ги предизвикваше да не го приемат. — Ето, казах го. Можете да продължите да ме мразите, ако искате, но исках да ви го кажа.

— Не те мразя — прошепна най-сетне Емерсън.

— Знам, че не бях най-добрата майка — изражението на Марджъри омекна малко, когато се обърна към дъщеря си. — Истината е, че ти ме ужасяваше. Каквото и да направех, все беше грешно. А как само ме поглеждаше, сякаш не можеше да търпиш да те докосвам... — замълча и въздъхна. — След известно време ми беше по-лесно да те оставя да правиш, каквото пожелаеш.

Възмущението на Емерсън отново се надигна.

— Да не би да твърдиш, че за всичко съм виновна аз?

— Не, мила, разбира се, че не си. — Ръката ѝ, осеяна с жълти петна от системите, се повдигна, сякаш за да достигне младата жена, но след миг падна безсилна на матрака. Тя поклати глава и ѝ пролича колко е уморена. — Опитвам се да кажа, че нещата невинаги са черни и бели, както изглеждат.

— Никога не беше до мен, когато имах нужда от теб — промълви Емерсън и едва успя да потисне сълзите си. — Интересуваше те единствено да се омъжи за добра партия, защото щеше и на теб да ти се отрази добре.

Марджъри изви едната си вежда.

— Какво ще кажеш на Ейнзли, ако един ден те обвини, че си я разочаровала?

— Тя знае, че я обичам.

— А ти мислиш, че аз не съм те обичала, така ли?

Емерсън не знаеше какво да отговори.

— Права си за едно — продължи с немощен глас Марджъри. — Приятелките ми побързаха да ме забравят, което означава, че не съм била много свестен човек.

— Това само показва колко са повърхностни — защити я Емерсън.

— Всяко гърне трябва да си знае похлупака — въздъхна Марджъри без горчивина. — Не се съмнявам, че всички до една ще дойдат на погребението ми. Не защото много са ме обичали, а защото

така е редно. Така постъпваме, а не сме останали много. Трябва да се поддържа.

Емерсън се замисли за Социалния регистър с черна кожена подвързия, който събираше прах в библиотеката на майка ѝ, указател с имената на всички видни и богати личности. Споменатите там хора бяха на върха не защото бяха умни, не защото бяха постигнали нещо, някои дори не бяха богати, а защото имаха късмета да се родят в подходящото семейство. За Емерсън може и да бе глупаво, но целият живот на майка ѝ се бе въртял около тези хора. За нея щеше да е непоносимо, ако бе живяла извън този социален кръг.

Отпусна се на стола до леглото и се почувства омалявана.

— Майко, иска ми се да не беше... — започна тя. Марджъри махна с ръка, за да я прекъсне.

— Глупости, миличка. Трябваше да поговорим. Дори лекарят ми ще се съгласи, че колкото по-скоро се заемем с организацията на погребението, толкова по-добре.

— Какво имаш п-предвид? — заекна Емерсън. Струваше ѝ се странно да обсъжда този въпрос.

— Искам да ме изпрати черна катафалка, теглена от конски впряг, шествие по Пето авеню и хор — отвърна Марджъри, без да ѝ трепне окото. — Миличка, каквото и да си мислиш, знам кой плаща сметките, така че съм съгласна на кремация и на скромна панихида. Това е най-малкото, което мога да направя.

Емерсън преглътна с мъка и се насили да се усмихне.

— Сигурна съм, че ще се справя.

Канеха се да тръгват, когато полупритворените очи на Марджъри се извърнаха към Реджи.

— Искаш благословията ми, нали? Имаш я при едно условие. Не ѝ позволявай да те мачка, както правеше с бившия си съпруг. Искане ѝ се да вярва, че Бригс определяше правилата, но ти не вярвай. Тя все пак ми е дъщеря, колкото и да не ѝ се иска да го признае.

— Няма такава опасност, госпожо Фицгибънс — отвърна той и се опита да потисне усмивката си.

— Казвай ми Марджъри — махна с ръка тя. — Няма нужда от официалности. Просто не забравяй... — замълча, за да си поеме дъх и Емерсън се стегна, готова да чуе нещо от рода на „Не забравяй къде ти

е мястото“. Вместо това тя предупреди: — Не забравяй, че все още съм в състояние да те бия на джин руми.

— Ще чакам с нетърпение, за да ти докажа, че грешиш — отвърна той.

Марджъри затвори очи, напълно изтощена. Продължи с едва доловим глас:

— Ще видим тази работа. Сега си тръгвайте, за да мога да се наспя и да изглеждам добре.

Емерсън не тръгна веднага. Остана да наблюдава как Марджъри се унася, след това се наведе и я целуна по челото.

— Лека нощ, мамо. Да се наспиш добре.

Телефонът звънна посред нощ. От болницата се обаждяха, за да съобщят, че Марджъри е издъхнала в съня си. Емерсън почувства облекчение и бе благодарна, че майка ѝ нямаше да страда повече. В известен смисъл това бе краят на мъката им. Накрая се бе сдобрила с майка си. Вместо да плаче за пропуснатите възможности, можеше да се отдаде на скръбта по майка си.

На погребението точно както Марджъри бе предсказала, се появиха всички дами от висшето общество, по-старите членове на клуб „Космополитън“, предвождани от Бъни Хопкинс, и се смесиха с останалите опечалени в църквата „Сейнт Томас“ (Марджъри щеше да остане доволна, ако знаеше, че сред тях има и потомци на преселниците от „Мейфлауър“). Флорънс, болната леля на Емерсън, пристигна със самолет от Бока Ратоун, придружена от болногледачката си, прекрасната хаитянка Юджини. Насарио също дойде да отдаде последна почит, както и бившият съпруг на Емерсън и жена му.

Джей и Франи също дойдоха. На Стиви ѝ бе трудно да се измъкне, заради новопридобитата слава като дъщеря на Грант Тобин, тъй като се бе превърнала в най-търсената от медиите личност. Докато Емерсън, седнала между Ейнзли и Реджи, слушаше притчите на свещеника, усети, как я обгръща любов. Може и да не бе родена в семейството, което тя би си избрала, но поне щеше да създаде семейство по свой вкус. Не искаше нищо повече.

— Мислила ли си къде ще разпилееш праха? — попита Франи, когато лимузината потегли.

Емерсън погледна урната в ръцете си. Беше дискретна, подбрана с много вкус, точно каквато би искала Марджъри. Полираният махагон ѝ се стори неестествено лек, а вътре се бе побрал целият живот на майка ѝ.

— Казваше, че един от най-щастливите ѝ спомени е меденият месец, който прекарала с баща ми в долината на Лоара — отвърна тя с усмивка. — Помолих един от клиентите си, който има лозя там, да разпръсне праха. Така всеки път, когато пием бутилка вино от тази година, ще си мисля за нея. Знам, че щеше да ѝ хареса.

— Моят прах го пръснете на житно поле — обърна се Франи към Джей. — След като не мога да ям хляб до насита, докато съм жива, поне да знам, че ще бъда вътре в хляба, след като умра.

Джей я притисна до себе си.

— Стига приказки за смърт. За теб не знам, но аз имам намерение да живея още дълго.

Двамата бяха свършената двойка — къдравата глава на Франи бе отпусната на рамото на Джей и бе трудно човек да си представи, че е имало време, когато са били просто добри приятели.

— Та в тази връзка, мислила ли си за сватбата? — попита Емерсън.

— Не е ли всяка крачка към олтара достатъчно трудна? — се бе пошегувала Стиви. Но тъжният ѝ поглед бе издал истината. Преди няколко дни беше признала пред Емерсън, че най-голямата грешка в живота ѝ била да откаже да се омъжи за Райън.

— Все още не сме обявили официално годежа си — напомни ѝ Франи.

— Мама и Реджи се ожениха. Сега си имам двама татковци — похвали се Ейнзли, настанила се в скута на Реджи.

— Което означава, че ще трябва да се грижа за две прекрасни дами, вместо за една. — Реджи се пресегна към ръката на Емерсън и преплете пръсти с нейните. — Дълга всички на баба ти. Двамата нямаше да се запознаем, ако не беше тя. Много съм ѝ благодарен.

— Сбогом, бабо — Ейнзли погали урната. — Тя дали ме чува, като е чак на небето? — обърна се малката към майка си.

Емерсън усети как сълзи опариха очите ѝ. Беше научила, че когато губиш близък човек, не преживяваш онези драматични моменти, които показват по филмите — четенето на откъси от

Библията, приятели и роднини се стичат, за да ти изкажат съболезнованията си, а си представяш дребните неща — дума, жест, спомен, също като любимата чашка за чай на майка ѝ, оставена на мивката в кухнята, познатия аромат на виолетки, който се носеше от дрешника, докато търсеше рокля, в която да кремират Марджъри.

— Не знам, миличка — призна тя. — Ако те чува, да знаеш, че в момента се усмихва.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Стиви имаше чувството, че седмиците след ареста на Виктор Гонзалес и пълното оневиняване на Грант са някакъв сън. За няколко часа се оказа от другата страна на камерата и се опитваше да се спаси от репортери и телевизионни екипи — някои от тях колеги, с които бе работила години наред. Само защото бе ветеран в този бизнес, тя успя да се договори за интервюта, за да разкрие истината, като Кей Ел Ен Ей първи излъчиха сензацията, така че двамата с Грант не бяха въвлечени в истеричния водовъртеж на медийния интерес. Не й бе никак лесно да убеди баща си да се съгласи. Той все още се стесняваше, след като години наред бе живял в усамотение, но накрая тя успя да го убеди, че така е най-добре и за двамата. Щом интересът на публиката бе задоволен, те щяха да се прехвърлят на следващия скандал. А скандали имаше достатъчно и щом излезеше книгата на Кийт, Грант Тобин и Стиви Лайт щяха да бъдат забравени.

Животът ѝ тъкмо започваше да се връща към рутината, с която тя бе свикнала, когато материал на шеста страница в „Ню Йорк пост“ привлече вниманието ѝ една сутрин, докато седеше в нюзрума и оглеждаше статиите за нещо, което можеше да ѝ бъде от полза.

„Искам да ви задам един най-обикновен въпрос. Кой шеф на студио, разделен с третата си съпруга, е бил забелязан да се натиска на благотворителен бал с една впечатляващо напомпана блондинка, асистентка на продуцент, за последно забелязана увиснала на ръката на документалист, носител на «Оскар»?“

Сърцето ѝ препусна лудо. Можеше да става въпрос единствено за гаджето на Райън, реши тя. Коя друга отговаряше на това описание? А подобни намеци в повечето случаи се оказваха много по-достоверни от официалните материали, които се публикуваха. Имаше един — единствен начин да разбере истината — от Райън. Как обаче да го направи? Не можеше просто ей така да вдигне телефона и да попита най-небрежно: „О, между другото, вие, двамата, с Кимбърли още ли сте заедно?“ Щеше да покаже, че все още си пада по човека, когото се бе оставила да загуби.

Едва на следващата сутрин, след като цяла нощ се мята в леглото, откри възможност. Сякаш съдбата ѝ помагаше, защото получиха сведения за Дилайла Джейкъбс, известна актриса като дете, станала водеща фигура в защита на дивите животни. Последният филм за Дилайла, сниман през 1999 година, когато е била в края на седемдесетте си години, е бил документален филм на „Нейшънъл Географик“, посветен на изключителния ѝ живот, а продуцент и режисьор е бил самият Райън Коста.

Стиви прекара следващите двайсет минути на компютъра си, за да напише предложение до Лив за предаване, посветено на Дилайла. Благодарение на новопридобитата слава на Стиви, каналът се радваше на най-високия си рейтинг досега, затова Лив се държеше чудесно. Въпреки това Стиви не се изненада, когато получи отговора.

На кой идиот му пука за тъпата дъртачка? Няколко реда ще свършат работа.

Можеше да го направи през главата на Лив, но така само щеше да я ядоса и накрая тя щеше да превърне живота ѝ в ад. Затова откри Лив в кабинета ѝ и не я остави на мира, докато не получи разрешение да се заеме с материала. Няколко минути по-късно Стиви хукна да си осигури снимачен екип, доволна, че има основателна причина да интервюира бившето си гадже. Когато се изправеше пред него, щеше да ѝ е значително по-лесно да открие какво става и дали има някакъв шанс да подновят връзката си.

За кратко дори си позволи да си представи какво би било. Щеше да се види с Райън, за да вечерят заедно в малкото бистро близо до студиото му, също както едно време. Тогава се чувстваха добре, бяха истински тандем, постигнал пълна хармония, също като опитни джаз музиканти си подаваха репликите, смееха се на свои лафове, които никой друг не разбираше. Любеха се прекрасно и дори сега имаше моменти, когато тя се будеше нощем и копнееше за него с желание, което не можеше да бъде задоволено. Най-хубавите ѝ спомени идваха от приятните моменти — навика му всяка неделя да ѝ донася кафе и вестник в леглото; вечерите, когато си поръчваха китайска храна и гледаха филм на дивиди; разходките по крайбрежието, когато времето

бе хубаво, возеха се със свален гюрук, пътуваха без цел и посока и се наслаждаваха на слънцето и приятния бриз.

Възможно ли бе той отново да стане неин? Нима се надяваше напразно?

Когато звънна в „Ред гейт“, разбра, че Райън е извън града. Вместо лично интервю се налагаше да проведе с него разговор по телефона. Райън каза прекрасни неща за Дилайла, нарече я великолепна дама, която обичала повече четириногите, отколкото двуногите и накрая материалът се оказа много добър. Докато Стиви го редактираше, не спря да мисли колко делово разговаря той с нея. Беше повече от очевидно, че той е преживял връзката им и е продължил напред.

Бе изключително приятна изненада, когато той позвъни на следващия ден, за да я поздрави за материала. Тя беше в студиото на Ей Би Си, на снимачната площадка на хитовия им ситком „Дузината на Бейкър“, посветен на мащехата Франсин Бейкър и тринайсетте ѝ деца, и се канеше да интервюира звездата, така че не можеше да си позволи дълъг разговор. Попита дали има възможност да се видят по-късно, след това съмненията я измъчваха през целия следобед. Дали той не се обади просто като колега, от добри чувства, или бе вложил още нещо?

Имаше пълното право да не желае да я чува и вижда повече. Тя бе единствената виновна за раздялата им, защото когато връзката им се задълбочи, тя се уплаши и се отдръпна. Нима любовта не бе най-огромният риск? Погледни само Джей и Франи, Емерсън и Реджи. Всяка бе скочила в неизвестното. Не всичко бе цветя и рози за тях, сигурно имаше моменти, когато животът на необвързани жени им липсваше. Нима не си заслужаваше да се откаже от тези дребни неприятности — като да не ти се налага никога да посегнеш към кутията с мляко и тя да се окаже празна, да четеш в леглото, доколкото късно ти се иска, и да надуеш оглушително хитовете на „АББА“, без никой да мърмори — след като можеше да се прибираш всяка вечер при онзи, когото обичаше най-много на този свят? С този човек можеше да говориш за всичко. Той щеше да ти разтрие гърба, когато се чувстваш прекалено уморена, щяхте да правите секс, щеше да ти повтаря най-искрено, че си невероятна, и то когато косата ти е сплескана или не си гримирана.

— Как мина интервюто? — попита Райън, когато тя му звънна.

— Супер, само че трябваше да включим пиукане на неприличните думи. — Обясни, че Джаки Рамон, звездата от „Дузината на Бейкър“ държи на мнението си по всички въпроси — от политика до защита на животните и никак не се притеснява да ги изрази. — Говорих и с някои от децата. Най-малкото, истинска прелест на екрана, се оказа невероятно келешче.

Той се изкиска.

— С други думи, най-обикновен работен ден.

— Ами ти? Какво правиш напоследък? — Стиви се опита да говори небрежно.

Райън ѝ разказа за последния си проект, посветен на великия джаз саксофонист Джери Мълиган. Не спомена нито веднъж Кимбърли и намекът в „Пост“.

Тя, на свой ред, му разказа за последните новини около Грант и приятелите си.

— Значи Франи и Джей най-сетне се намериха? — отбеляза той. — Никак не съм изненадан. Те двамата бяха буквално създадени един за друг.

— Признавам, че така и не бях забелязала нищо — отвърна Стиви. — Затова пък сега ми се струва напълно естествено.

— На всяка цена да ги поздравиш от мен. И Ем. — Той замълча за миг, преди да добави шеговито. — След като всички се чифтосаха, ти оставаш самотна.

Стиви се зачуди какво ли влага той в тези думи и тъкмо се канеше да го попита дали двамата с Кимбърли са все още заедно, когато чу тихо пиукане и Райън каза:

— Опа. Някой ме търси по другата линия. — Помоли я да почака малко, след това се извини: — Налага се да проведе този разговор. Какво ще кажеш да се чуем пак?

Стиви реши да рискува, защото може би нямаше да има втори шанс.

— Искаш ли някой ден, другата седмица, да обядваме заедно?

— Става. Можем да се видим и утре преди обяд. — Говореше забързано и делово.

— Добре. — В този момент усети, че не ѝ достига дъх.

— Какво ще кажеш за десет и половина в „Краус Нест“?

— Няма проблем. До утре.

След като затвори, Стиви имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Замисли се дали да не звънне на някоя от приятелките си, но какво можеше да каже? Просто щяха да похапнат набързо, нямаше да има обяснения в неугасваща любов. Освен това Джей, Франи и Емерсън вече не можеха да си приказват с нея часове наред, тъй като си имаха семейства. Както бе изтъкнал Райън, тя бе останала сама.

Завладяна от безпокойство, Стиви влезе в кухнята, за да потърси нещо да похапне. Отвори празните шкафове един по един и усети самотата още по-осезаемо. Откри единствено няколко консерви готова супа, наполовина изяден пакет царевичен чипс и кутия корнфлейкс. Хладилникът беше още по-тъжна гледка. Листата на салатата бяха завехнали, единственият морков се бе сгърчил от старост, а кофичката кисело мляко приличаше на опитите, които правеха в шести клас. Поне имаше завидни запаси от кафе, тъй като всяка сутрин се наливаше, за да може да се хвърли с нови сили и енергия в работата.

На следващата сутрин стана рано, за да вземе душ и да се облече. В дните, когато не заставахе пред камерата, си слагаше набързо червило и малко спирала, но днес отдели време и обърна специално внимание и на грима, и на лака за нокти. Подбра внимателно тоалета и най-сетне се спря на чифт сандали на висок ток с тънки каишки и на роклята, която най-добре подчертаваше фигурата ѝ — кройка „прегърни ме“ с дълбоко деколте, което ѝ придаваше великолепен вид, дори когато бе подпухнала и подута преди цикъл. Накрая си сложи висящи обеци, които щяха да се полюшват сексапилно, когато се наведеше да прошепне нещо на ухото на Райън.

Още щом влезе в „Краус Нест“ разбра, че дори да иска да говори за любов, трябва да крещи, защото заведението бе препълнено. Надеждата да накара Райън да ахне, когато я види, се стопи в мига, в който някакъв кретен се блъсна в нея, докато си проправяше път през тълпата, и разля коктейла „Блъди Мери“ върху роклята ѝ. Тъкмо се опитваше да оправи пораженията със салфетка, когато забеляза, че пред нея е застанал някой. Беше Райън.

— Не е каквото си мислиш — започна тя, когато забеляза угрижения му поглед. След това се ухили доволно. — Въпреки че, ако искаме да се доберем до бара, може да се стигне и до кръвопролитие.

Погледна към касата, където измъчената сервитьорка подаваше поредните поръчки.

— Имам по-добра идея — подхвърли Райън. — Малко по-надолу има кафене. Какво ще кажеш да се преместим там?

Петнайсет минути по-късно се разхождаха боси по пясъка с плик понички и две чаши кафе. Стиви се бе увила в пуловера, който предвидливо носеше. Беше облачно и откъм океана прииждаше леден вятър, така че двамата бяха сами на плажа. Единствените други хора, с които се разминаха, бяха млада жена, която си разхождаше кучето, и старец с метален детектор, решил, че може да открие някоя изпаднала монета в пясъка. Навътре във водата се виждаха рибарски лодки, които прииждаха към сушата като призраци, изплували от мъглата.

— Как е Кимбърли? — осмели се да попита тя след малко, когато стана ясно, че той няма намерение да каже нито дума.

— С Ким се разделихме — съобщи равнодушно той. Сърцето ѝ трепна радостно.

— Така ли? Съжалявам, че се е получило така — рече тя съчувствено, въпреки че едва съдържаха доволната си усмивка.

Той сви рамене.

— Случва се.

Стиви усети как искрицата надежда припламва. Сега вече Кимбърли и се струваше почти симпатична и тя благородно продължи:

— Стори ми се приятно момиче.

— Наистина е приятна.

Стиви не можеше да остави нещата така.

— Не си много разстроен.

— Нито пък тя. И двамата бяхме наясно, че връзката ни няма бъдеще — отвърна той и погледна към морето. Приличаше на съвременен Хийтклиф в дънки и блейзър върху винтидж тениска на „Мотли Крю“, с къдрици, подивели от морската влага. Единственото ѝ желание бе да го хване за ръка и да го отведе у дома. Нима бе минала цяла година, откакто той я прегърна за последен път, откакто ѝ каза, че я обича?

— Разбирам — кимна тя.

Той се обърна да я погледне, без да спира.

— С нас не беше така.

— Как така? — попита тя, сърцето ѝ беше готово да изскочи.

— Не бях влюбен в Ким.

— Ясно. — Стиви потръпна и се запита дали говори в минало време, защото чувствата му вече са се променили.

— Ами ти, виждаш ли се с някого? — попита небрежно той.

— Не. — Няколкото срещи, на които излезе, така и не доведоха до нищо повече.

— Мислех си, че покрай цялата тази известност мъжете се тълпят пред вратата ти — усмихна се той.

— Имаше известен интерес — кимна тя и си спомни пороя от писма и имейли, които получи, след като заедно с Грант се появи в предаването на Опра. — Бяха все мъже, с които не би искала да говориш на парти, камо ли да излезеш на среща.

— В морето има още много риба — отвърна той.

— Не бих казала, че се опитвам да я уловя.

Той изви вежди.

— Не ми казвай, че си се отказала от мъжете.

— Има един мъж. Бивше гадже — събра смелост тя и го стрелна с поглед. — Само че не съм сигурна дали все още се интересува от мен.

— Говорила ли си с него? — подхвана играта Райън.

— Страх ме е — призна тя. — Знаеш ли, навремето, когато бяхме заедно, бях толкова задръстена, че не виждах онова, което ми беше под носа.

— Какво по-точно?

— Че съм напълно луда, ако не се омъжа за него.

Той спря рязко и стана сериозен.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Стиви?

— Че съм пълна глупачка, задето те изпуснах. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, не само заради студа. — След като те видях на „Оскар“-ите, не можах да спя цяла седмица. Имаш ли представа колко телевизионни канала има? Над сто. Имах чувството, че ако видя за пореден път рекламата за косачки, ще даря телевизора си.

— Ами ако върнем времето назад? — попита той, без да откъсва очи от лицето ѝ.

Стиви си спомни колко много се притесняваше, когато трябваше да гледа Рут, но също така си припомни, че двете се бяха справили, макар и не най-успешно. Страхове ѝ от брака и майчинството също

бяха прекалени. Не ставаше въпрос за някоя лъскава статуетка, която се раздава като награда, а за гнездо, което да свиеш сламка по сламка.

В този момент осъзна, че иска втори шанс с Райън, че този път тя е тази, която трябва да направи първата стъпка. Повече нямаше да се дърпа, трябваше да направи смело първата крачка. Обзета от вдъхновение, тя помоли:

— Затвори очи.

— Защо? — Той я погледна с известно недоверие.

— Просто ги затвори.

След кратко колебание ѝ се подчини.

— Нали няма да избягаш? — попита той.

— Ако имаш намерение да ми вярваш, най-добре започни веднага — заяви тя и се отдръпна. — Сега ги дръж затворени, докато не ти кажа, че можеш да ги отвориш.

— Добре, но се надявам изненадата да си я бива.

— Няма да съжаляваш, обещавам — провикна се тя и затича към прибоа.

След малко се провикна:

— Добре. Сега можеш да ги отвориш.

Отначало Райън не каза нищо. Остана загледан в огромните букви от мокър пясък.

— Не е много оригинално — каза тя, докато крачеше към него, — но не се сетих за нищо друго.

— Това някаква шега ли е? — попита той, когато намери сили да заговори.

— Не, но трябва да действаш бързо, защото приливът идва. — Докато говореше, вълните напредваха към пясъчните букви „ОЖЕНИ СЕ ЗА МЕН“.

Райън остави чантата, която носеше, и тръгна към нея, прегърна я, притисна я до себе си и опря буза на главата ѝ.

— Отговорът е да — отвърна той с предрезгавял глас.

— Много си бърз — прошепна тя, притиснала буза към гърдите му. — Няма ли поне да си помислиш?

Той се отдръпна ухилен.

— Да не би да мислиш, че съм бавен като някои други, които познавам?

— Съжалявам, че ми отне толкова време, но имам намерение да ти се реванширам, докато съм жива.

— Това означава ли и деца? — попита с надежда той.

Тя преглътна с усилие.

— Да.

— Значи говориш напълно сериозно.

— Не съм казала, че ще започнем веднага, но да — отвърна тя, припомнила си как държеше на ръце Рут. — Дори съм доста сръчна при сменянето на памперси, макар че това не ми е най-любимото занимание.

Райън поклати глава, учуден и развеселен.

— Честно да ти кажа, Стиви, не знам какво да мисля.

Тя се усмихна тайнствено.

— Дай ми едни петдесет години. Може би дотогава и двамата ще разберем.

ЕПИЛОГ

Камбаните на „Принстън“ се чуваха надалече в деня на сватбата на Джей и Франи. Беше първата седмица на октомври и облаците и дъждовете от предишната седмица бяха отстъпили място на ясни небеса и приятна температура. Прозорците на обраслите с бръшлян сгради бяха отворени, студентите се разхождаха по ливадата пред библиотека „Файърстоун“, вдигнали глави към последните великолепни лъчи на есенното слънце.

Докато Емерсън и Стиви вървяха към параклиса, облечени в еднакви бледозелени копринени рокли с тъмнозелени колани, Емерсън се замисли за студентските си години. Спомни си колко нервна бе, когато влезе в стаята си в общежитието през първата година, уплашена дали ще си допадне със съквартирантката си от Калифорния с момчешкото име и дали ще издържи цяла една година, без никой да разбере, че е натрапница. Няколко минути, след като се запозна със Стиви, тя бе забравила напълно страховете, а докато оправят багажа си, бяха станали приятелки за цял живот. Стиви Лайт^[1], както подсказваше името, бе истински огън, умееше да озари всички около себе си и тласкаше Емерсън напред. И до ден-днешен си бе останала същата.

— Хайде малко по-бавно — помоли задъхано Емерсън. — Ако се спъна и започна да раждам, Франи никога няма да ти прости. — Франи щеше да пристигне с лимузина, придружена от родителите на Джей, които щяха да доведат Рут, затова Емерсън взе колата си, но забрави, че от паркинга до параклиса има доста път.

— Извинявай. — Стиви веднага забави крачка и погледна притеснено Емерсън. — Добре ли си?

— Нищо ми няма. Просто съм задъхана. — Емерсън спря, за да си почине, притиснала ръка към корема.

Толкова ли едра бе, докато беше бременна с Ейнзли? Беше довольна, че Франи предвидливо се бе спряла на рокля с висока талия,

защото се наложи на два пъти да отпусна своята. Не трябваше да се съобразява обувките да са в цвета на роклята, а да обуе удобни, ниски.

— Дано и аз да изглеждам елегантна като теб — обади се Стиви.

Емерсън я зяпна с отворена уста.

— Да не би...

— Не съм — побърза да я увери Стиви. — Райън искаше да започнем веднага, но му казах да изчака поне година, преди да се хвърлим в дълбокото.

Сватбата им, стилна и нетрадиционна като Стиви, се състоя на усамотен плаж в Пасифик Гроув, сред най-близките приятели и роднини. Булката бе в семпла винтидж рокля от ирландска коприна, а младоженецът в хавайска риза и бели дънки. И двамата бяха боси. Интересното настъпи, когато се появи Грант Тобин, понесъл китара. Беше написал песен специално за Стиви и Райън и я изсвири, когато двамата се изправиха в беседка, обрасла с клони, украсена с миди, докато залязващото слънце ги обливаше в златна светлина. Гласът му бе поостарял, като на човек, пребродил много пътища и видял много, но бе станал още по-завладяващ. Емерсън бе погледнала към майката на Стиви и бе забелязала по бузите ѝ сълзи. Сигурно ѝ се е сторило, че става свидетелка на чудо, след като красивата ѝ дъщеря и баща ѝ споделят този великолепен миг.

Емерсън се обърна към Стиви с усмивка.

— Нали знаеш какво са казали хората: „Ако искаш да накараш Бог да се посмее, прави планове.“

И тя бе имала намерение да изчака, преди да роди второ дете, ако не за друго, то поне да е сигурна, че нещата са си на мястото. Оказа се, че майката природа има други намерения. Скоро след като се омъжи, лекарят ѝ я уведоми, че двата пропуснати цикъла, които тя предполагаше, че се дължат на стреса покрай неприятностите на Реджи с имиграционните и смъртта на майка си, са били предизвестие за „малкото човече“, както казваше Марджъри. Реджи не можеше да си намери място от щастие, когато му съобщи новината, а Ейнзли нямаше търпение да получи братче или сестриче. На Емерсън ѝ трябваше повече време, докато свикне с тази мисъл. Да роди още едно дете бе огромна отговорност. След като първоначалният шок премина, тя се поотпусна. Не се беше справила зле с Ейнзли, така че нямаше причина да се притеснява. Продължиха да вървят съвсем бавно.

— Не мога да си представя Грант в ролята на дядо — отбеляза Стиви.

— Поне няма да ви се налага да харчите излишни пари за уроци по музика — пошегува се Емерсън.

— Права си. Ще научи детето да свири на китара, преди още да проговори — засмя се Стиви.

— Двамата с майка ти как се разбират? Сториха ми се доста близки на сватбата.

Стиви се разсмя, когато долови намека на Емерсън, че между тях става нещо.

— Просто приятели са. Ходят заедно на сбирките на анонимните алкохолици. Иначе нямат много общо.

— Освен теб.

Стиви се усмихна.

— Точно така. Да не говорим, че Грант прие на доверие думите ми, че е бил с мама, когато съм зачената.

Въпреки тази забележка Емерсън знаеше, че Стиви много се е сближила с баща си за краткото време, през което двамата се познаваха. Може би щяха да са още по-близки, ако бяха живели заедно, но приятелката ѝ приемаше разумно и спокойно фактите, а и Емерсън се бе научила, че човек трябва да приема онова, което животът му поднася, и да се възползва максимално.

Влязоха в параклиса през страничната врата. Емерсън имаше чувството, че се връща у дома. „Принстън“ бе неин дом, където се бе радвала на близостта на приятелите си, далече от света, в който бе расла. Когато надникна към пейките, направени от стойките на оръдия, останали още от Гражданската война, забеляза, че почти всички места за заети. Погледът ѝ бе привлечен към източния прозорец над олтара. Там бяха изрисувани Христос, сцени от псалмите на Давид и великите християнски епоси — „Божествена комедия“ на Данте, „Смъртта на Артур“ на Малъри, „Изгубеният рай“ на Милтън и „Пътешественикът“ на Бънян. Спомни си собственото наследство, прадедите, сред които имаше герой от времето преди Революцията и държавен секретар по времето на Джеймс Мадисън, също завършил „Принстън“, чието име се споменаваше в „Прозорецът на закона“ На южната страна на централния кораб. Сега вече се гордееше с това наследство, тъй като не се чувстваше заложница.

Забеляза Реджи до входа с останалите шафери — братовчеда на Франи, Давид от Израел, съпруга на Стиви и Тод, приятеля на Джей от офиса. Потърси с поглед съпруга си, висок и представителен в тъмен костюм и вратовръзка, с няколко стръка клематис на ревера, и усети как сърцето ѝ потрепва. Шест месеца, след като бе сключила първия си брак, имаше чувството, че се задушаваше, но животът ѝ с Реджи ставаше все по-хубав. Ако Бог се усмихваше в този момент, то бе, защото нещастieto, което се опасяваше, че дебне зад ъгъла, този път се бе оказало истинско щастие.

Бригс пристигна с Ейнзли, която приличаше на малка принцеса в бухналата рокличка и лачени обувки, косата ѝ се виеше на едри къдрици. Вчера цял следобед се бе упражнявала, за да се представи като добра цветарка и Емерсън едва успя да я накара да си легне, а на сутринта ѝ беше още по-трудно да я събуди. Добре, че Бригс, който бе пристигнал снощи, отседна в техния хотел и предложи да я докара.

Емерсън прегърна и двамата и подаде на Ейнзли кошничката с розови цветчета, които трябваше да разпилее по пътя към олтара.

— Знам, че ще се справиш блестящо, мила — прошепна тя на дъщеря си, преди да отведе и двамата до пейката, където Ейнзли трябваше да изчака реда си, и се върна на своето място.

Камбаните замлъкнаха и зазвуча кантата от Бах, изпълнена с много чувство от органиста. Долови леко шумолене, обърна се и видя Франи, която тъкмо влизаше, поразително красива в роклята от копринена тафта, която Емерсън ѝ бе помогнала да избере, с букет от розови и бели рози. Придружаваха я Рут и родителите на Джей, Евърет Гюндерсън, облечен в черен костюм и вратовръзка, много по-спокоен, отколкото Емерсън някога го бе виждала, благодарение на усилията на Франи и съпругата му Ивон, която полагаше огромни усилия, за да задържи буйната прощъпалничка и да не ѝ позволи да ѝ смачка роклята.

— Дано не съм ви накарала да чакате прекалено дълго — започна Франи.

— Да не би да се уплаши, че ще започнем без теб? — попита Стиви.

— Я се виж. Прекрасна си. — Емерсън попи сълзите си с кърпичката, която предвидливо бе пхнала в ръкава си. Роклята на Франи бе великолепно подбрана за закръглената ѝ фигура —

подчертаваше талията, а кръглото деколте бе съвършено за налятия ѝ бюст. Косата ѝ бе прибрана и булото падаше на меки вълни по лицето.

— Благодарение на теб — отвърна Франи. — Ако не беше с мен, щях все още да вися в онзи булчински магазин и да се чудя какво да избира.

— Не забравяй, че тя има огромно търпение — пошегува се Стиви.

— Което не може да се каже за теб — отвърна Емерсън през смях. — Теб трябваше да те отведем насила до олтара.

— Повече няма да допусна подобна грешка — потръпна шеговито Стиви. — Което ще рече, че Райън и да иска, няма да може да се откачи от мен.

— Като гледам, не се оплаква — вметна Франи.

Прозвуча „Chi il bel sogno di Doretta“^[2] на Пучини, която щеше да изпълни колежа на Франи Хана Морланд с чудесното си сопрано. Емерсън надникна и забеляза Джей пред олтара, застанал до кума Тод Остър. Почти нямаше свободни места, вратите бяха все още отворени и след броени минути булката и двете ѝ шаферки щяха да влязат, предвождани от Ейнзли. Емерсън хвана под ръка най-добрите си приятелки и заяви:

— Време е за шоу, момичета.

Докато трите жени вървяха по алеята, за да излязат пред централния вход на църквата, Стиви си помисли за дългия път, който бяха изминали, преди да стигнат до този момент. Ами нейната сватба? След всички драматични събития, които я предшестваха, тя очакваше да е като кълбо от нерви, вместо това, щом двамата с Райън застанаха боси на пясъка и размениха клетвите си на фона на залязващото слънце, сред хората, които най-много обичаше, тя усети необяснимо спокойствие. Може би имаше нещо общо с Грант, защото знаеше какво му е струвало да измине тези няколко километра, много повече, отколкото на леля ѝ Катрин, за да долети от Хонконг. Беше си обещала да не плаче — сълзите бяха за младите момичета, които редовно четяха списание „Булка“, но когато той запя песента, написана специално за случая, тя едва успя да се въздържи. Поне можеше да използва за извинение слънцето, което блестеше в очите ѝ.

Когато церемонията приключи, всички ръкопляскаха, смееха се и се изправиха, за да ги поздравят. След това имаше барбекю на плажа и

когато нощта падна, направиха огън и пекоха бонбони от захарно тесто. По едно време Стиви забеляза, че Нанси и Грант се изнизват нанякъде. Малко след това ги забеляза да се разхождат по плажа, силуетите им се открояваха на огряното от луната море. Напоследък бе започнала да си фантазира как двамата се влюбват и се женят. Само че Нанси се изсмя, когато Стиви ѝ подхвърли тази идея. Били просто динозаври от една епоха, които, поне така се надявала, с времето щели да станат добри приятели. Вероятността да се влюбят била колкото някогашната зала „Филмор“ да се надигне от пепелището като феникс.

Сега, докато се качваха по стълбите към параклиса, Стиви зашепна поверително в ухото на Франи:

— Ако искаш да знаеш, ще разбереш каква си я свършила, чак след като всичко приключи.

— Не я слушай. Наслаждавай се на всяка секунда — обади се Емерсън.

Вместо баща или най-близък роднина мъж Франи бе решила да наруши традицията и двете ѝ шаферки щяха да я отведат до олтара. Стиви я усети как потръпва, когато поеха по пътеката по розовите листчета, които бе посипала Ейнзли, и ѝ се прииска да я погали по ръката и отново да прошепне, че всичко ще бъде наред. Само че Франи не откъсваше поглед от застаналия пред олтара Джей, който дори във фрак изглеждаше така, сякаш току-що е скочил от каросерията на пикап. Косата му бе рошава, както обикновено, бузите му бяха загорели от слънцето, а от начина, по който Франи грееше, бе очевидно, че няма нужда никой да я окуражава.

Докато Франи пристъпваше към олтара, стиснала ръцете на Емерсън и Стиви, тя почти не забелязваше хората наоколо. От време на време мярваше по някое познато лице — леля Сейди и чичо Мо, пристигнали от Форт Лодърдейл; майката на Стиви — Нанси; майката на Джей, облечена в копринена рокля, поставила Рут в скута си. Франи изпрати въздушна целувка на Рут и малката я зяпна с отворена уста, сякаш не я позна.

Не за пръв път ѝ се прииска майка ѝ и брат ѝ да присъстват. Естер сигурно щеше да намери за какво да мърмори отначало — нали се омъжваше за него, при това в църква, но фактът, че избраникът бе Джей, когото наричаше „моя еврейски син“, убедена, че в друг живот е бил еврейин, щеше да я накара да преглътне. А пък Боби... той може би

щеше да смути церемонията със странното си поведение... но и той щеше да се радва за тях.

Припомни си последния път, когато Джей бе застанал във фрак пред олтара — тогава се женеше за Вивиън. Франи бе кума. Сега Вивиън бе в Париж и живееше с някакъв французин. Ето че бе дошъл редът на Франи да поеме към олтара, облечена в бяло, със сърце, изпълнено с любов, убедена, че постъпва правилно.

След това за нея съществуваше единствено Джей. Очите му бяха като пътеводна светлина. Когато застана до него, той преплете пръсти с нейните и прошепна: „Изглеждаш великолепно.“

Свещеникът говори кратко, но красноречиво за светостта на брака, за предизвикателствата, които трябвало да посрещнат през идващите години. Когато дойде време да си разменят клетвите, Джей извади лист от джоба си. Прочисти гърлото си и зачете на глас:

— Франи, ти си най-добрата ми приятелка, моята сродна душа. Не знаех, че тези две неща могат да се съчетаят в една жена, но сега вече съм сигурен. Освен това знам, че ако остатъкът от живота ни прилича на досегашния, ни очаква истинско приключение.

Погледна я, двамата се усмихнаха, после доловиха смеха на онези, които ги познаваха най-добре.

— Не мога да си представя живота без теб. Ти ме караш да се смея, винаги си до мен, когато имам нужда от теб. Ти ме караш да запазя честността си и аз ставам по-добър човек, когато съм край теб. А най-важното е, че ме дари с прекрасна дъщеря. Ако мога да си пожелаю още нещо, то ще бъде да прекарам остатъка от живота си заедно с теб.

Очите на Франи се напълниха със сълзи и тя прошепна:

— Няма начин да кажа нещо по-хубаво.

Клетвите, които тя бе написала, ѝ се сториха съвсем обикновени. Как можеха думите да изразят онова, което Джей означаваше за нея, всичко, което бяха преживели през изминалите години? И смехът, и сълзите, и изреченията, които единият започваше, а другият довършваше; дългите разходки до късно през нощта; огромните количества пилешка супа, която тя му носеше, когато той се разболееше, и безбройните пържени картопки, които ѝ позволяваше да открадне от чинията му; свалките, които бе търпял заради нея и футболните мачове, които тя бе изгледала с него; завивките, които ѝ

позволяваше да придърпва към себе си; безбройните случаи, когато ставаше нощем, за да успокои Рут.

Джей стисна ръката ѝ и прошепна:

— Ти отдавна вече си го казала.

---

[1] Light (англ.) — светлина, огън. — Б.пр. ↑

[2] „Красивият сын на Дорета“ — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.